

ДАРЪН ШАН ЧИРАКЪТ НА ВАМПИРА

Част 2 от „Историята на Дарън Шан“

Превод от английски: Владимир Молев, 2009

chitanka.info

На:

Баба и дядо — яките старчета

ОКВ (Орден на кървавите вътрешности) получават:

„Копоя“ Каролин Пол

„Мародера“ Пол Лидърланд

Скланям глава пред:

Биди „Джекил“ и Лиам „Хайд“, „Гробокопача“ Джили Ръсел, ужасните създания от „ХарпърКолинс“ и Ема и Крис (от „Ние, таласъмните“)

Мадам Окта е в мрежата... както и Дарън Шан! За всякакви страховити неща посети официалния уебсайт на Дарън Шан: www.darrenshan.com

ВЪВЕДЕНИЕ

Казвам се Дарън Шан. И съм наполовина вампир.

Не съм се родил такъв. Бях съвсем обикновено момче. Живеех с родителите и по-малката си сестра Ани. Ходех на училище и имах много приятели.

Обичах да чета истории с ужаси и да гледам страшни филми. И когато в града ни дойде пътуващ цирк, най-добрият ми приятел Стиви Леопард купи билети. Представлението беше невероятно, адски шантаво и страшно. Изкарахме си чудесно.

Но най-страшното дойде след края на шоуто. Стиви разпозна един от цирковите артисти, господин Крепели, който беше *вампир* — беше видял негов портрет в някаква стара книга. След представлението приятелят ми остана в салона и го помоли да го вземе със себе си и също да го направи вампир. Господин Крепели се съгласи, но се оказа, че кръвта на Стиви е лоша и така приключи всичко.

Или по-скоро *щеше* да приключи, ако и аз не се бях скрил там, за да видя какво е замислил Стиви.

Не исках да имам нищо общо с вампирите, но пък от малък обичах паяци — отглеждах ги като домашни любимци, — а господин Крепели притежаваше отровен дресиран паяк, Мадам Окта, която правеше най-различни номера. Аз я откраднах и му оставих бележка, в която го предупреждавах, че ако се опита да ме преследва, ще разкрия тайната му пред целия свят.

Накратко, ето какво се случи: Мадам Окта ухапа Стиви и го взеха в болница. *Щеше* да умре и затова аз отидох при господин Крепели, и го помолих да го спаси. Той се съгласи, но в замяна *трябваше* да приема да стана *полувампир* и да го последвам като негов чирак.

След като излекува Стиви и вля от отвратителната си вампирска кръв във вените ми, аз избягах, но не след дълго започнах да жадувам за кръв и се страхувах, че ако остана у дома, може да направя нещо ужасно (например да посегна на малката си сестричка).

Затова господин Крепели ми помогна да се престоря на умрял. Погребяха ме жив и през нощта, когато наоколо нямаше никого, той ме изрови и двамата потеглихме заедно. С дните ми на човек беше свършено. Започвах нощите ми на вампирски чирак.

ГЛАВА ПЪРВА

Времето беше топло и сухо и макар да беше късно, Стаили Колинс реши да се прибере пеша след срещата на скаутите. Домът му не беше далеч, на по-малко от два километра, а тъмнината не го плашеше — той познаваше всяка педя от пътя като пръстите на ръката си.

Станли беше водач на скаутите. Той обичаше скаутската организация. Като момче беше скаут и дори когато порасна, не прекъсна връзките си с нея. Беше направил и тримата си сина образцови скаути и сега, след като те възмъжаха и напуснаха бащината си къща, Станли обучаваше хлапетата от района.

Вървеше бързо, за да се сгрее, беше облечен само по шорти и фланелка и въпреки че времето беше меко, не след дълго косъмчетата по ръцете и краката му настръхна. Той обаче нямаше нищо против. Жена му щеше да го посрещне с чаша горещ шоколад и прясно изпечени кифлички. След хубавата разходка съвсем щяха да му се усладят.

От двете страни на пътя се извисяваха дървета и го превръщаха в зловещ тъмен тунел. Но Станли не се страхуваше. Напротив, той обичаше мрака. Наслаждаваше се на съскането, което се разнасяше от стъпките му по тревата.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Усмихна се. Когато синовете му бяха малки, той често се преструваше, че зад дърветата се спотайват кръвожадни чудовища. Иззад гърбовете на момчетата издаваше ужасяващи резове или пък разклащаше ниските клони. Понякога децата се разпищяваха и хукваха с всички сили към вкъщи, а Станли вървеше след тях и се превиваше от смях.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Понякога, когато не можеше да заспи, си представяше съскането, което се разнасяше изпод нозете му при прибирането у дома и това винаги му помагаше да се унесе и да потъне в дълбок сън.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

За него това беше най-приятната мелодия на света. Тя носеше неповторимото усещане да знаеш, че си сам и въпреки това в пълна безопасност.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Пук!

Станли се спря озадачено. Като че ли беше изпукало клонче. Но той щеше да усети, ако беше настъпил нещо. А в близките ниви нямаше нито овце, нито крави.

Постоя така половин минута, наострил уши. Не се чу никакъв звук и Станли усмихнато поклати глава. Явно просто му се беше сторило. Щом се прибереше, щеше да разкаже на жена си и двамата щяха да се посмеят.

Отново пое напред.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Познатата сладка мелодия. Беше абсолютно сам. Ако наоколо се спотайваше друг човек, Станли със сигурност щеше да долови нещо повече от едно пукване. Никой не можеше да се промъкне незабелязано към Станли Джей Колинс. Той беше опитен водач на скаути. Слухът му беше остър като на лисица.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Пук!

Станли пак се спря, пипалата на страха се прокраднаха към разтуптяното му сърце.

Този път не му се беше сторило. Чу го ясно, съвсем ясно. Пращане от счупено клонче, някъде над главата му. А преди това като че ли беше усетил раздвижване във въздуха...

Той вдигна глава към дърветата, но беше прекалено тъмно, за да различи нещо. Дори и в короните им да се спотайваше чудовище с размерите на лека кола, пак нямаше да го види. Десет такива чудовища! Сто! Хиля...

О, стига глупости! В дърветата не се криеха никакви чудовища. Чудовища не съществуваха. Всеки го знаеше. Чудовищата бяха измислица. Сигурно беше катеричка, или пък бухал, някое дребно животинче.

Станли вдигна крак и понечи да пристъпи.

Пук!

Кракът му застина във въздуха и сърцето му подскочи. Не беше катеричка! Клонът изпука твърде силно. Горе имаше нещо *голямо*. Нещо, което *никога* преди не се е озовавало там. Нещо, което...

Пук!

Звукът дойде от по-близо, от по-ниско и Станли вече не издържа. Плю си на петите.

Той беше едър, но в добра форма за възрастта си. И все пак отдавна не беше бягал толкова бързо и след стотина метра вече се задъхваше, силна болка го преряза в корема.

Спря и се приведе, едва си поемаше дъх.

Ссс.

Рязко вдигна глава.

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Някой го пресрещаше! Вървеше с тежки, бавни стъпки. Станли ужасено се заслушваше как те се приближават. Дали чудовището не беше скочило от дърветата пред него? И сега крачеше по земята? Нима идваше да го довърши? Или...

Ссс... ссс. Ссс... ссс. Ссс...

Стъпките замряха и Станли различи силует в мрака. По-дребен, отколкото очакваше, като на момче. Той си пое дълбоко дъх, изправи се, събра цялата си смелост и пристъпи напред.

И наистина *беше* момче! Дребно, изплашено хлапе, облечено в мръсни дрехи.

Станли се усмихна и поклати глава. Какъв глупак беше само! Жена му нямаше да спре да му се подиграва, като й разкажеше.

— Добре ли си, малкият? — извика той.

Момчето не отговори.

Станли не го познаваше, но напоследък в района се бяха появили доста нови семейства. Вече не познаваше всяко хлапе в околността, както едно време.

— Имаш ли нужда от помощ? — продължи той. — Да не си се изгубил?

Хлапето бавно поклати глава. В него имаше нещо странно. Изведнъж Станли изтръпна. Може би причината беше в мрака и сенките... но момчето му се стори твърде бледо, слабо и... *гладно*.

— Добре ли си? — повтори Станли и пристъпи още по-близо. — Да...

Пук!

Звукът дойде точно над главата му.

Момчето бързо отскочи назад.

Станли вдигна глава и зърна как от клоните на дърветата се спуска нещо като голям червен прилеп, който се движеше с невероятна бързина.

В следващия миг червеният прилеп беше върху него. Станли понечи да изкрещи, но ръцете — или *лапите* — на чудовището запушиха устата му. Боричкането трая не повече от няколко секунди и Станли се просна на земята в безсъзнание.

Двете създания на мрака се надвесиха над плячката си.

ГЛАВА ВТОРА

— Виж го само: мъж на години, а в скаутска униформа! — изсумтя презрително господин Крепели и обърна жертвата ни.

— Вие били ли сте скаут? — попитах аз.

— По мое време нямаше скаути — отвърна той.

Потупа мускулестото бедро на мъжа и доволно отбеляза:

— Доста кръвчица има в него.

Господин Крепели намери вена на крака, драсна леко с върха на нокътя си и направи малък разрез. Бликна кръв и той веднага долепи устни о раната, и засмука, за да не се похаби и капчица от „скъпоценната червена течност“, както я наричаше.

Стоях смутено отстрани и го наблюдавах. За трети път участвах в подобно нападение, но все още не можех да гледам спокойно как вампир смуче кръв от безпомощен човек.

Бяха изминали почти два месеца от „смъртта“ ми, но още не бях свикнал напълно с промените. Не можех да повярвам, че с предишния ми живот е свършено, че сега съм наполовина вампир и никога няма да бъда отново човек. Знаех, че трябва да загърбя човешката си страна, но ми беше трудно да го сторя.

Господин Крепели вдигна глава, облизвайки устни.

— Добра реколта — пошегува се той и се отдръпна. — Сега е твой ред.

Пристъпих към него, но изведнъж се спрях и поклатих глава.

— Не мога.

— Не се глези! — изръмжа вампирът. — И предишните два пъти отказа. Време е да опиташ.

— Не мога! — извиках.

— Нали пиеш животинска кръв?

— Не е същото. Това е човек!

— И какво от това? — ядоса се господин Крепели. — *Ние* не сме хора! Трябва да се научиш да възприемаш хората като обикновени животни, Дарън. Вампирите не могат да живеят само на животинска

кръв. Ако не пиеш човешка кръв, силите ще те напуснат. И ако продължиш да се инатиш, ще умреш!

— Знам — измънках нещастно. — Толкова пъти сте ми го казвали... Знам, че стига да не прекалим с количеството, не нараняваме хората, но въпреки това... — свих рамене.

Той въздъхна.

— Добре, тогава. Не е лесно, особено, когато си само наполовина вампир и жаждата ти за кръв не е толкова силна. Ще ти позволя да се въздържиш и този път. Но скоро трябва да го направиш. Не заради мен, а заради самия себе си.

Обърна се и почисти кръвта, която се процеждаше по бедрото на мъжа. След това събра слюнка в устата си и внимателно я пусна да капне върху раната. Разтърка я с пръст и се дръпна настрана.

Разрезът мигновено се затвори. Остана само малък белег, който човекът вероятно дори нямаше да забележи, щом дойдеше в съзнание.

По този начин вампирите се грижеха за безопасността си. За разлика от филмите, в които изсмукваха всичката кръв на жертвите си, в действителност го правеха много рядко, само ако умираха от глад и не успеяха да се овладеят. По принцип се ограничаваха — оттук по малко, оттам по малко. Понякога нападаха хора на открито, както току-що бяхме направили ние, или пък късно през нощта се промъкваха в нечия спалня, в болнична стая или пък в полицейския арест.

Жертвите почти никога не разбираха, че са станали плячка на вампир. Когато се събудеха, не помнеха нищо друго, освен че ги е връхлетял червеникав силует. Не можеха да си обяснят защо са припаднали, нито пък какво се е случило с тях, докато са били в безсъзнание. Ако намереха белези по тялото си, най-често си мислеха, че са следи от извънземни.

Ха! *Извънземни!* Малцина знаеха, че в дъното на историите за НЛО стояха вампирите. Това беше съвършеното прикритие. Когато се събудеха и откриеха странни белези по телата си, хората по целия свят виняха за тях въображаемите извънземни, а не вампирите.

Господин Крепели беше упоил треньора на скаутите с дъха си. Вампирите издишваха специален газ, от който човек губеше съзнание. Когато господин Крепели искаше да упои някого, пълнеше шепите си с този газ и след това ги разтваряше пред носа и устата на жертвата. Тя

веднага заспиваше и не усещаше нищо в следващите двайсет-трийсет минути.

Господин Крепели огледа белега, за да се увери, че раната е зараснала. Той се грижеше за жертвите си. Доколкото имах наблюдения, беше добър човек — като изключим факта, че всъщност беше вампир!

— Хайде — изправи се той, — все още е доста рано. Дай да ти намерим някой заек или лисица.

— Нали не ми се сърдите, че не пих от кръвта му? — попитах.

Господин Крепели поклати глава.

— Все някога ще се научиш. Щом изгладнееш достатъчно.

— *Няма!* — измърморих едва чуто зад гърба му. — Няма да се науча! Няма да пия човешка кръв! *Никога!*

ГЛАВА ТРЕТА

Събудих се в ранния следобед, както обикновено. Бях си легнал малко преди зазоряване заедно с господин Крепели. Но докато той щеше да спи чак до вечерта, аз можех да стана и да обикалям и през деня. Това беше едно от преимуществата да си наполовина вампир.

Намазах си филия с мармалад за закуска — вампирите ядяха и човешка храна, само кръвта не беше достатъчна — и се настаних пред телевизора. Господин Крепели не обичаше хотелите. Предпочиташе да спи на открито, в някой стар плевник, съборетина или гробница, но на мен ми дойде в повече да спя на коравата земя и му го казах. В началото той доста мърмореше, но после отстъпи.

Изминалите два месеца бяха отлетели неусетно, тъй като бях изцяло погълнат от усвояването на новата си роля на вампирски чирак. Господин Крепели не беше добър учител и не обичаше да повтаря, така че трябваше да внимавам и да запомням от първия път.

Сега бях много силен. Можех да вдигам огромни тежести и ако стиснех в юмрук камък, го разтрошавах на парчета. При здрависване се налагаше да внимавам да не счупя пръстите на хората; можех да правя набирания на лоста цяла нощ и да тласкам гюле по-далеч от всеки възрастен. (Един ден измерих разстоянието, проверих в енциклопедията и открих, че съм поставил нов световен рекорд! В първия момент страшно се зарадвах, но след това си дадох сметка, че няма как да се похваля на някого — и въпреки това беше приятно да знам, че съм световен шампион.)

Ноктите ми бяха изключително здрави и можех да ги подкъсявам единствено със зъбите си, тъй като ножиците и нокторезачките не успяваха да ги прережат. Беше адски досадно — постоянно късах дрехите си при обличане и събличане и пробивах дупки в джобовете, щом пъхнех ръце в тях.

След онази нощ на гробището изминахме голямо разстояние. Първо тичахме с висока вампирска скорост, по-точно тичаше господин Крепели, а мен ме носеше на гърба си, прелитахме невидими за хората

като два свръхзвукови духа. Това се наричаше *хвърчене*. Но хвърченето беше уморително и затова не след дълго се прехвърлихме на влакове и автобуси.

Не знам откъде господин Крепели намираще пари за билети, хотели и храна. Нямахме нито портфейл, нито банкови карти, но всеки път, когато трябваше да плати, в ръцете му се появяваха банкноти.

Не ми пораснаха вампирски зъби. В продължение на три седмици всяка вечер проверявах в огледалото дали не са се появили, докато веднъж господин Крепели не ме видя и попита:

— Какво правиш?

— Гледам дали са ми пораснали вампирски зъби — отвърнах.

Той ме зяпна смаяно и след това избухна в смях.

— Няма такова нещо като „вампирски зъби“, глупчо!

— А как тогава... как хапете хората, за да им смучете кръвта? — премигах объркано.

— Не ги хапем — отвърна господин Крепели през смях. — Прерязваме кожата с нокът. Използваме зъбите само в краен случай.

— Значи няма да ми пораснат вампирски зъби?

— Няма. Просто ще станат по-здрави и ще можеш да разкъсваш плът и дори да трошиш кости, ако желаеш, но това е мръсна работа. Само глупците използват зъбите си. А те не живеят дълго. Залавят ги и ги убиват.

Думите му ме разочароваха. Това беше една от любимите ми сцени в старите филми на ужасите: вампирите изглеждаха толкова впечатляващо, като оголеха зъби!

След като поразмислих малко, реших, че така ще съм си по-добре. Стигаха ми и ноктите, които късаха дрехите ми. Какво щях да правя, ако зъбите започнеха да продупчват бузите ми?

Повечето вампирски истории се оказаха измислица. Не можехме да променяме формата си, нито да летим. Кръстовете и светената вода не ни нараняваха. Чесънът само ни даваше лош дъх. Виждахме отраженията си в огледалото и имахме сянка.

Но някои от митовете бяха истина. Вампирът не можеше да бъде сниман с фотоапарат, нито с видеокамера, тъй като атомите му бяха по-различни и на филма излизаше само замъглено петно. *Мен* фотоапаратите все още ме улавяха, но колкото и да бяха добри, нямаше как да се получи ясна снимка.

Погаждахме се добре с плъховете и прилепите. Не можехме да се превръщаме в такива, както твърдыха някои книги и филми, но плъховете и прилепите ни харесваха, по миризмата познаваха, че сме различни от хората и често идваха да спят при нас или да търсят остатъци от храна.

Кучетата и котките ни мразеха.

Дневната светлина *наистина* беше пагубна за нас. Ако се навлечеше с повече дрехи, вампирът можеше да издържи известно време навън, но за четвърт час щеше да изгори и кожата му да се зачерви. Четири-пет часа директно под слънчевите лъчи щяха да са смъртоносни.

Разбира се, ако ни прободяха с дървен кол в сърцето, щяхме да загинем, както и ако ни застреляха, наръгаха с нож или ни сложеха на електрическия стол. Можехме да се удавим, да загинем при катастрофа или да се разболеем. Не беше лесно да убиеш вампир, но и не бяхме безсмъртни.

Имаше още хиляди неща, които трябваше да науча. Господин Крепели казваше, че ще са ми нужни години, за да усвоя всичко и да съм готов сам да се грижа за себе си. Твърдеше, че ако остане сам, един неопитен новак ще загине за няколко месеца, така че колкото и да не ми се искаше, трябваше да остана с него.

Изгълтах филийката с мармалад и през следващите няколко часа седях и си гризях ноктите. По телевизията нямаше нищо интересно, но не ми се излизаше сам навън. Бяхме в малък град и се притеснявах, че хората все някак ще се досетят за истината, ще разберат какъв съм и ще ме подгонят с колове в ръка.

Когато се стъмни, господин Крепели се надигна и разтърка корем.

— Умирам от глад — обяви той. — Още е рано, но въпреки това най-добре да тръгваме. Трябваше да си пийна малко повече от онзи глупав скаут, че да не се налага да си търсим друга жертва. — Погледна ме и вдигна едната си вежда. — Може пък този път и ти да се престашиш.

— Може — отвърнах, макар да знаех, че няма да стане. Бях се заклел никога да не го правя. Щях да пия животинска кръв, за да оцелея, но никога нямаше да посегна на свой събрат, каквото и да казваше господин Крепели и колкото и да ме присвиваше от глад

коремът. Да, бях наполовина вампир, но си оставах и наполовина човек и мисълта да напада друг човек ме изпълваше с ужас и отвращение.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Кръв...

Най-вече за нея ми говореше господин Крепели. Тя беше жизненоважна за нас. Без нея губехме сили, остарявахме и умирахме. Кръвта ни подмладяваше. Вампирите остаряваха десет пъти по-бавно от хората (за десет години остаряваха с една), но ако не пиеха човешка кръв, остаряваха дори по-бързо (с двайсет-трийсет години за една-две). Тъй като бях наполовина вампир и остарявах с една пета от нормалната скорост, не се налагаше да пия толкова кръв, колкото господин Крепели, но ако изобщо не го правех, щях да умра.

Вампирите можеха да поддържат силите си с животинска кръв — от кучета, крави, овце, — но имаше и животни, чиято кръв те — *ние* — не можехме да прием, например котките. За вампира котешката кръв беше чиста отрова. Не можехме да прием кръв и от маймуни, жаби, повечето риби и змии.

Господин Крепели не ми беше казал всички опасни животни. Те бяха много и щеше да ми е нужно време, за да ги науча. Заръчваше ми винаги да питам, преди да пробвам нещо ново.

Вампирите трябваше да пият човешка кръв горе-долу веднъж месечно. Повечето го правеха всяка седмица. Така не се налагаше да смучат голямо количество. Ако се хранеха веднъж в месеца, щяха да изпиват много кръв на един път.

Господин Крепели ми обясни, че не е хубаво да се въздържаш дълго време. Тогава от глад може да изпиеш повече, отколкото възнамеряваш и без да искаш, да убиеш жертвата си.

— Вампирът, който се храни редовно и по малко, може да се контролира — каза той. — А този, който пие само в краен случай, някой ден ще изсмуче всичката кръв на човека. Трябва да засищаме глада си редовно, за да се владеем.

Най-добре беше да прием прясна кръв. И малко количество от жив човек беше достатъчно, за да се нахраним. Когато човек умре обаче

кръвта започва да се разваля. Затова ако пиеш от мъртвец, трябва да погълнеш много повече кръв.

— Правилото е да не докосваш човек, който е мъртъв повече от ден — обясни господин Крепели.

— А как ще разбере от колко време е мъртъв? — попитах.

— По вкуса на кръвта — отвърна той. — Ще се научиш да различаваш добрата от лошата. Развалената кръв е като вкиснало мляко.

— Опасно ли е да се пие развалена кръв?

— Да. Може да се разболееш, дори да полудееш и да умреш.

Бррр!

Вампирите бутилираха прясна кръв и я съхраняваха за спешни случаи. Господин Крепели носеше няколко бутилки кръв във вътрешните джобове на наметалото си. Понякога вадеше и отваряше една, когато седнеше да се храни, все едно беше бутилка вино.

— Можете ли да живеете само на бутилирана кръв? — попитах го една вечер.

— Известно време — кимна той. — Но не дълго.

— А как се бутилира? — полюбопитствах аз и огледах шишето. Приличаше на епруветка, но стъклото беше по-тъмно и по-дебело.

— Има си начин — отвърна вампирът. — Следващия път, когато си попълвам запасите, ще ти покажа.

Кръв...

Именно от нея се нуждаех най-силно сега и пак от нея най-много се страхувах. Ако опитах човешка кръв, нямаше да има връщане назад. Щях да бъда вампир завинаги. Ако намерех начин да го избегна, можеше отново да стана човек. Може би вампирската кръв във вените ми щеше да избледнее. Може би нямаше да умра. Може би щеше да загине само вампирът в мен и тогава щях да се върна у дома при семейството и приятелите си.

Нямах кой знае какви основания за надежда, господин Крепели беше казал, че е невъзможно да стана отново човек, но пък това беше най-голямата ми мечта.

ГЛАВА ПЕТА

Дните и нощите отминаваха в постоянно движение. Скитахме от град на град и от село на село. Не се чувствах добре с господин Крепели. Колкото и да беше внимателен към мен, не можех да забравя, че той беше вкарал вампирска кръв във вените ми и заради него нямаше как да остана при семейството си.

Мразех го. Понякога, денем, си представях как забивам остър кол в сърцето му, докато спи. Можех да го направя, но знаех, че сам нямаше да оцелея. За момента се нуждаех от Лартън Крепели. Но когато се научех да се оправям самостоятелно...

Единственото ми задължение беше да се грижа за Мадам Окта — да ѝ намирам храна, да репетирам с нея, да почиствам клетката ѝ. Не ми беше по сърце — мразех паяка почти колкото и вампира, — но господин Крепели заяви, че след като съм го откраднал, трябва да се грижа за него.

Понякога я пусках от клетката и репетирахме номерата ѝ, но го правех без желание. Вече не ми беше интересна и с течение на времето си играех все по-малко с нея.

Пътуването си имаше и хубава страна — посещавах нови места, виждах какви ли не забележителности. Обичах да пътувам. Но тъй като се движехме само нощем, нямаше как да видя кой знае какво.

Един ден, докато господин Крепели спеше, ми писна да стоя вътре. Оставих му бележка на телевизора, в случай че станеше, преди да се върна, и излязох. Нямах почти никакви пари и не знаех къде да отида, но беше без значение. Искаше ми се просто да се измъкна от хотела и да се помотая сам.

Градът беше голям, но относително спокоен. Минах през няколко детски магазина и си поиграх на безплатните автомати в тях. Никога не съм бил добър на компютърните игри, но благодарение на новите ми вампирски рефлексии и умения бях непобедим.

Превъртах играта със състезателните коли, повалих всички противници в двубоите и унищожих корабите на извънземните.

След това се поразходих. Имаше много фонтани, статуи, паркове и музеи, които разгледах с интерес. Обикалянето по музеите ми напомни за мама — тя обичаше да ме води по музеи — и ме натъжи: винаги се чувствах самотен и нещастен, когато се сетех за мама, татко и Ани.

Накрая попаднах на група момчета, които играеха хоккей на трева — два отбора от по осем човека. Повечето бяха с пластмасови стикове, един-двама държаха дървени. Вместо шайба използваша стара избеляла топка за тенис.

Спрях се да ги погледам и след малко едно от момчетата се приближи към мен.

— Откъде си? — попита то.

— Отдалече — отвърнах. — С баща ми сме в хотела.

Беше ми неприятно да представям господин Крепели за мой баща, но това беше най-правдоподобното обяснение.

— Хей, този тук е от „Далече“! — обърна се хлапето към приятелите си, които бяха спрели да играят.

— Да не е от семейство Адамс? — обади се един от тях и всички се разсмяха.

— Защо пък да съм от семейство Адамс? — попитах обидено.

— Да си се поглеждал наскоро в огледало? — отвърна той.

Сведох поглед към прашния си костюм и веднага разбрах защо се смееха: изглеждах като герой от „Оливър Туист“.

— Изгубих си куфара с дрехите — излъгах. — Нямам други. Утре ще ми купят.

— И добре ще направят — усмихна се момчето, което първо се беше приближило, и ме попита играя ли хоккей. Кимнах и то ме покани да се включа. — Ела в нашия отбор — връчи ми един стик. — Резултатът е две на шест за тях. Казвам се Майкъл.

— Дарън — представих се и аз и размахвах стика във въздуха, за да го пробвам.

Навих си крачолите до коленете и затегнах връзките на обувките. Междувременно ни вкараха още един гол. Майкъл изруга силно и започна да побутва топката към средата на игрището.

— Ще помогнеш да я вкараме в игра? — попита той.

— Разбира се!

— Хайде, тогава! — извика Майкъл, отправи топката към мен и се затича напред, като очакваше, че ще му я подам обратно.

Отдавна не бях играл хоккей, в училище обикновено можехме да избираме между хоккей и футбол, а аз не пропусках възможността да поритам, но щом стиснах стика и топката полетя към мен, се почувствах все едно не е минал и ден от последното ми излизане на терена.

Ударих няколко пъти топката отляво-отдясно, за да проверя дали не съм забравил как да я владея, и вдигнах глава.

Между мен и вратаря имаше седем играчи. Нито един от тях не излезе да ме пресрещне. Не виждаха смисъл да се напъват, все пак ни водеха с пет гола.

Отправих се към вратата. Едно едро момче — капитанът на противниковия отбор — се опита да ме спре, но лесно му се изплъзнах. Подминах още двама, преди да се осъзная, и с лекота измавих четвъртия. Петият направи шпагат и насочи стика си към коленете ми, но аз го прескочих, заобиколих шестия и стрелях, преди седмият и вратарят да разберат какво се случва.

Ударих топката леко, но въпреки това тя изненада вратаря и прониза мрежата в горния десен ъгъл. Рикошира в стената и я хванах във въздуха.

Обърнах се ухилен към съотборниците си. Те все още бяха в другата половина на игрището и смаяно се взираха в мен. Занесох топката в средата и я сложих в центъра, без да кажа нито дума. После се обърнах към Майкъл и отбелязах:

— Три на седем.

Той премига объркано и след това се усмихна.

— Супер! — извика Майкъл и намигна на съотборниците си. — Момчета, май се очертава хубав мач...

В началото се позабавлявах да диктувам темпото, тичах назад да помагам на защитата, подавах на съотборниците си с точни пасове. Отбелязах няколко гола и асистирах за четири. Противниците ни се ядосаха и настояха да им отстъпим двама от най-добрите си играчи, но положението им с нищо не се подобри. Дори и да останех сам с вратаря, пак щях да ги разпердушиня.

После играта загрубя. Капитанът на противниковия отбор — Дани — постоянно се опитваше да ме фаулира, но аз бях твърде бърз и

отскачах над стика и протегнатите крака. После той започна да се блъска в мен, да ме настъпва по пръстите, да ме ръга с лакът в ребрата. Не ме заболя от ударите му, но се подразних. Не обичах хора, които не умеят да губят.

Но когато ме уцели там, където *най-много* боли, чашата преля. Дори и вампирското търпение си имаше граници. Изкрещях и се строполих на тревата, превит на две.

Дани се изсмя и отпраши с топката.

Надигнах се бесен от гняв. Той беше почти пред нашата врата. Втурнах се след него. Избутах всички по пътя си, и съотборници, и противници, и щом го настигнах, замахнах със стика към краката му. Ударът щеше да е опасен, дори и ако беше нанесен от обикновен човек. А когато стикът беше в ръката на вампир...

Чу се силно хрущене. Дани изпищя и се строполи на земята. Играта спря веднага. Всяко от момчетата можеше да различи дали някой креци от непоносима болка, или се преструва.

Още в същия миг съжалих за стореното, искаше ми се да можех да върна времето назад. Погледнах стика, надявах се да го видя счупен, молах се страшното хрущене да се беше чуло от него. Но стикът си беше цял-целеничък.

Бях счупил и двата глезена на Дани.

Стъпалата му бяха извити под странен ъгъл и кожата около глезените беше разкъсана. Сред кървавата плът се белееше костта.

Майкъл се наведе да погледне раната. Изправи се с ококорени от ужас очи.

— Счупил си му краката! — ахна той.

— Без да искам — изхлипах аз. — Той ме удари в... — посочих слабините си.

— Счупил си му краката! — повтори Майкъл и отстъпи крачка назад. Останалите също се отдръпнаха.

Те се *страхуваха* от мен.

Въздъгнах, хвърлих стика и си тръгнах, ако бях изчакал да дойдат възрастните, само щях да се забъркам в още по-голяма каша. Нито едно от момчетата не се опита да ме спре. Страхуваха се. Плаших ги до смърт. Аз, Дарън Шан... *чудовището*.

ГЛАВА ШЕСТА

Когато се прибрах, вече се беше стъмнило. Господин Крепели беше станал. Обявих, че трябва веднага да напуснем града, но не му обясних защо. Той хвърли поглед на лицето ми, кимна и започна да събира багажа.

Почти не разговаряхме. Мислех си колко е гадно да си наполовина вампир. Господин Крепели усещаше, че се е случило нещо, но не ме притискаше с въпроси. Не за пръв път ме виждаше с увесен нос. Беше свикнал с лошите ми настроения.

Намерихме изоставена черква, в която да се подслоним. Господин Крепели се излегна на една дълга пейка, а аз си направих легло от купчина мъх и трева на пода.

Събудих се рано и разгледах черквата и гробището край нея. Надгробните плочи бяха стари, напукани и покрити с трева. За да не скучая, почистих няколко гроба, оплевих тревата и измих плочите с вода, която носех от близкия поток. Работата ми помагаше да не мисля за случилото се на хокея.

Наблизо имаше заешка дупка. Животните постепенно преодоляха страха си и се промъкнаха наблизо да ме наблюдават. Любопитни дребосъчета, особено малките.

В един момент се престорих на заспал и две зайчета се приближиха на половин метър от мен. Изведнъж скочих и извиках: „Па!“, и те хукнаха презглава, като едното направо се претърколи обратно в дупката.

Това доста ме развесели.

Следобед намерих едно магазинче и купих месо и зеленчуци. Върнах се в черквата, запалих огън и извадих изпод пейката на господин Крепели торбата със съдовете. Отворих я и извадих каквото ми трябваше. Сложих го внимателно на земята и натиснах металната издутина отгоре.

Съдът започна да расте като гъба. За пет секунди се превърна в истинска тенджерка, която напълних с вода и сложих на огъня.

Всички тенджери и тигани в чантата бяха такива. Господин Крепели ги беше получил преди години от някаква жена на име Евана. Тежаха си колкото обикновени съдове, но тъй като се сгъваха, бяха полесни за носене.

Направих яхния, както ме беше научил господин Крепели. Той смяташе, че всеки трябва да може да готви. Останките от морковите и зелето изнесох до заешката дупка.

Когато се събуди, господин Крепели се изненада, че го очаква вечеря — е, за него беше по-скоро закуска. Подуши носещия се от къкрещата тенджера аромат и се облиза.

— Ще взема да свикна — пошегува се той, прозя се, протегна се и позаглади с длан късата си рижа коса. След това се почеса по дългия белег на лявата буза. Винаги така правеше, когато ставаше от сън.

Често се чудех откъде ли му беше останал този белег, но още не го бях питал. Някоя вечер, щом съберях смелост, щях да му задам въпроса.

В черквата нямаше маса, така че се наложи да държим чиниите в скута си. Извадих две сгъваеми чинии от торбата, разгънах ги и донесох ножове и вилици. Разсипах яхнията и започнахме да се храним.

Когато привърши, господин Крепели обърса устни с копринена кърпичка и смутено се покашля.

— Беше вкусно — похвали ме той.

— Благодаря — отвърнах.

— Тъъ... аз... мисля, че... — Вампирът въздъхна. — Не ме бива с увъртанията, така че ще питам направо: какво се случи вчера? Защо беше толкова разтревожен?

Взрях се в полупразната си чиния, не знаех дали искам да му отговоря. След това на един дъх избълвах цялата история. Господин Крепели ме изслуша внимателно. Когато свърших, той мълчаливо помисли малко.

— Трябва да свикнеш — рече. — Факт е, че сме по-силни от хората, по-бързи и по-издръжливи. Ако си играеш с тях, може да ги нараниш.

— Не исках да го нараня — отвърнах. — Стана случайно.

Господин Крепели сви рамене.

— Виж, Дарън, ако продължиш да общуваш с хората, няма никакви гаранции, че това няма да се повтори. Колкото и да се опитваш да си обикновено момче, истината е, че не си. Все ще стане някоя беля.

— Искате да кажете, че вече не мога да имам приятели, така ли? — Кимнах тъжно. — Това и сам го разбрах. Затова съм толкова тъжен. Започнах да приемам мисълта, че никога няма да се върна у дома да видя старите си приятели, но едва вчера си дадох сметка, че няма да имам и нови. Само *вие* ми оставате. Не мога да имам други приятели, нали?

Той потърка белега и облиза устни.

— Не е така — отговори господин Крепели. — Можеш да имаш приятели. Просто трябва да внимаваш, за да...

— Но това не е достатъчно! — прекъснах го. — Нали вие сам го казахте: все ще стане някоя беля. Опасно е дори да се здрависам с някого, тъй като мога да раздера китката му с ноктите си.

Поклатих бавно глава.

— Не! — отсякох. — Няма да рискувам живота на другите. Твърде съм опасен. А и без това няма как да имам истински приятели.

— Защо?

— Истинските приятели нямат тайни един от друг. Как да кажа на някого, че съм вампир? Ще трябва да лъжа и да се преструвам. Ще ме е страх, че ще разберат истината и ще ме намразят.

— Всеки вампир се сблъсква с този проблем — обади се господин Крепели.

— Но не всеки вампир е дете! — извиках. — На колко години сте станали вампир? Били сте вече голям, нали? — Той кимна. — За възрастните приятелството не е толкова важно. Татко веднъж ми каза, че с годините човек свиква с факта, че няма много приятели. Има си работа, хоби и други задължения, които запълват времето му. Но за мен приятелите бяха най-важното нещо в живота ми след близките. А вие ми отнехте семейството, като вкарахте отровната си кръв във вените ми. Сега дори ме лишавате от възможността да имам истински приятели. Благодаря ви много! — извиках гневно. — Благодаря ви, че ме превърнахте в чудовище и опростахте живота ми!

Едва сдържах сълзите си, но бях твърдо решен да не се разплача пред него. Забодох последното парче месо в чинията, пъхнах го в

устата си и яростно задъвках.

Господин Крепели посрещна изблика ми с мълчание. Не знаех дали е ядосан, или пък ме съжалява. За миг се уплаших, че съм прекалил. Ами ако станеше и кажеше: „Е, щом е така, прав ти път, оправяй се без мен“? Какво щях да правя тогава?

Тъкмо се канех да се извиня, когато той рече с изненадващо мек глас:

— Съжалявам. Не биваше да те превръщам в полувампира. Това беше лоша идея. Твърде малък си. Изминало е много време, откакто бях момче и съм забравил какво е да си на твоята възраст. Изобщо не се замислих колко ще ти липсват приятелите ти. Сгреших, като вкарах от моята кръв във вените ти. Дълбоко сгреших. И...

Замълча. Изглеждаше толкова нещастен, че го съжалих. Но после си спомних какво беше сторил с мен и омразата ми лумна отново. След това обаче видях, че се е просълзил и съжалението пак надделя.

Бях адски объркан.

— Е, безсмислено е да плачем за миналото — казах накрая. — Не можем да върнем времето назад, нали?

— Да — въздъхна господин Крепели. — Ако можеш, бих си взел ужасния дар. Но няма как да го направя. Вампирясването е nelечимо. Заразиш ли се, не можеш да станеш отново човек. Ала все пак — като че ли размишляваше на глас той, — дяволът не е толкова черен, колкото изглежда. Може би...

Замислено присви очи.

— Може би какво? — обадох се.

— *Може* и да ти намерим приятели — отвърна господин Крепели. — Не е задължително да си само с мен през цялото време.

— Не разбирам — вдигнах озадачено вежди. — Нали току-що се съгласихме, че е рисковано да съм сред хора?

— Не говоря за хората — усмихна се той. — А за същества с особени способности. Такива като нас, с които можеш да споделиш тайната си...

Приведе се към мен и ме хвана за ръцете.

— Дарън, какво ще кажеш да се присъединим към „Циркът на кошмарите“?

ГЛАВА СЕДМА

Бързо се запалих по идеята и колкото повече я обсъждахме, толкова повече ми допаднаше. Господин Крепели обясни, че артистите в цирка ще знаят какъв съм и ще ме приемат като свой. Съставът на трупата често се променял, но все щяло да се намери някое момче на моята възраст, с което да се движа.

— А ако там не ми хареса? — попитах.

— Тогава ще си тръгнем — отвърна той. — На мен ми беше приятно да пътувам с цирка, но не съм му се врекъл до гроб. Ако ти хареса, ще останем. Ако не, ще си тръгнем.

— А те няма ли да имат нещо против моето присъствие там?

— Ще трябва да заслужиш мястото си — обясни вампирът. — Господин Длъгнест държи всеки да поеме дял от работата. Ще помагаш при подреждането на столовете, ще продаваш сувенири, ще чистиш след представленията, ще готвиш. Няма да те оставят да скучаеш, но и няма да те претоварват. Ще имаме време за нашите уроци.

Решихме да опитаме. Там поне щях да разполагам с истинско легло. Вече ме болеше гърбът от спане на голата земя.

Преди да тръгнем, господин Крепели трябваше да разбере къде се намира циркът в момента. Попитах го как ще го направи и той отвърна, че долавя мислите на господин Длъгнест.

— Значи той наистина е телепат? — възкликнах смаяно, като си спомних думата, с която Стиви беше нарекъл хората, които могат да разговарят с мислите си.

— Нещо такова — кимна вампирът. — Не можем да разговаряме мислено, но аз долавям неговата... аура, да речем. А след това вече не е проблем да открия местоположението му.

— А аз мога ли да доловя аурата му? — любопитствах.

— Не — отвърна господин Крепели. — Това е по възможностите единствено на вампирите и на някои хора със специална дарба, не и на полувампирите.

Той седна в средата в черквата и затвори очи. Поседя неподвижно около минута, отвори очи и се изправи.

— Намерих го!

— Толкова бързо? — възкликнах. — Мислех, че ще отнеме повече време.

— Неведнъж съм търсил аурата му — обясни господин Крепели. — Знам точно какво да правя. Лесно е, все едно да намериш игла в купа сено.

— Но това е трудно, нали?

— Не и за вампир — изсумтя той.

Докато се приготвяхме за заминаването, аз не спирах да оглеждам черквата. Нещо ме смущаваше, но не знаех дали да го спомена, или да си замълча.

— Хайде — сепна ме господин Крепели, — изплюй камъчето.

— Откъде знаете, че се каня да питам нещо? — ахнах аз.

Той се разсмя.

— Не е нужно да притежаваш вампирски способности, за да разбереш кога едно дете изгаря от любопитство. Отдавна те мъчи някакъв въпрос. Хайде, задай го.

Поех си дълбоко дъх.

— Вярвате ли в Бог?

Господин Крепели ме изгледа странно и след това бавно кимна.

— Вярвам в боговете на вампирите.

Намръщих се изненадано.

— Вампирите имат богове?

— Разбира се — отвърна той. — Всяка раса си има богове: египтяните, индийците, китайците. Вампирите също.

— А имате ли си рай?

— Да. Намира се отвъд звездите. Ако сме били добри, след като умрем духовете ни напускат земята, обикалят звездите и галактиките и накрая стигат до един прекрасен свят в другия край на вселената — Рая.

— А който не е бил добър?

— Остава тук — отговори господин Крепели. — Остава прикован на земята и е обречен да броди тук като призрак завинаги.

Помислих малко и попитах:

— А за вампирите какво точно означава да си *добър*? Какво трябва да правиш, за да отидеш в Рая?

— Да водиш порядъчен живот — отвърна той. — Да не убиваш без причина. Да не нараняваш хората. Да не замърсяваш света.

— А пиенето на кръв не е ли лошо?

— Не е, стига да не причиниш нечия смърт — отвърна господин Крепели. — Макар че в някои случаи и това може да е добро.

— Да убиеш някого може да е *добро*? — възкликнах смаяно.

Вампирът кимна сериозно.

— Хората имат души, Дарън. Когато умрат, душите отиват на небето, в рая или както там искаш го наречи. Но част от тях може да остане тук. Когато отпиваме малко количество от кръвта на човека, ние не отнемаме същността му. Но ако погълнем всичката му кръв, съхраняваме частица от него в нас.

— Как така? — попитах объркано.

— Като изпием всичката кръв на даден човек, ние запазваме част от неговите спомени и чувства — обясни той. — Той се слива с нас и благодарение на това можем да видим света и през неговите очи, да запомним неща, които в противен случай ще бъдат забравени.

— Какви неща например?

Господин Крепели се замисли за миг и рече:

— Един от най-добрите ми приятели, Парис Скайл, е много възрастен. Преди векове е дружал с Уилям Шекспир.

— *Онзи* Уилям Шекспир, дето е написал пиесите...?

Вампирът кимна.

— Пиесите и сонетите. Но не всичките му творби били записани, някои от най-хубавите били загубени. Когато Шекспир бил на смъртно легло, Парис изсмукал кръвта му — по молба на Шекспир — и по този начин научил всички произведения на автора. Така за света било спасено едно безценно богатство.

— Но... — замълчах. — Правите го само по желание на човека, когато е на смъртно легло, така ли?

— Да — отвърна той. — Лошо е да убиеш здрав човек. Но да изпиеш кръвта на приятел, който е близо до смъртта, и да запазиш спомените и опита му... — Господин Крепели се усмихна. — Това е голяма добрина.

Обърна се към вратата и подвикна през рамо:

— Хайде, ще разсъждаваш по пътя. Трябва да тръгваме.

След като се приготвихме, господин Крепели ме качи на гърба си и хвъркна. Все още не ми беше обяснил как се движи толкова бързо. Не той тичаше бързо, а по-скоро сякаш светът се носеше с висока скорост покрай нас. Каза ми само, че всички вампири могат да хвърчат.

Харесваше ми да гледам как земята прелита край нас. Прелитахме със скоростта на вятъра по хълмчета и необятни равнини. Не се чуваше нищо и никой не можеше да ни види, все едно бяхме скрити във вълшебен балон.

Докато хвърчахме, размишлявах над думите му, че ако изсмучеш кръвта на някой човек, ще съхраниш завинаги спомените му. Не ми беше много ясно как точно става това и реших в скоро време да го разпитам по-подробно.

Хвърченето беше уморително, вампирът се потеше и силите му бързо чезнеха. За да му помогна, извадих бутилка кръв, свалих тапата и я поднесох към устата му, за да пие в движение.

Той кимна мълчаливо в знак на благодарност, избърса потта от челото си и продължи напред.

Накрая, когато небето вече беше започнало да просветлява, господин Крепели забави крачка и спря. Скочих от гърба му и се огледах. Намирахме се наскоро някакъв път, около нас имаше само поля и дървета, не се виждаше нито една къща.

— Къде е циркът? — попитах.

— На няколко километра натам — посочи той. Беше коленичил и едва си поемаше дъх.

— Останахте без сили ли? — подхвърлих насмешливо.

— Нищо подобно — изръмжа вампирът. — Можех да стигна, но не исках да съм гроги.

— Нямате много време за почивка — предупредих. — Скоро ще съмне.

— Прекрасно го знам! — сопна се той. — Никой човек не знае помене от мен за съмването и зората. Разполагаме с достатъчно време. Остават още четирийсет и три минути до изгрева.

— Щом казвате.

— *Сигурен* съм. — Господин Крепели се изправи и ядосано закричи. Изтичах пред него и през рамо извиках:

— Побързай, старче! Изоставах!

— Продължавай — измърмори той — и ще видиш какво ще ти се случи. Като ти перна един зад врата и те изрита отзад...

След малко вампирът се посъвзе и двамата мълчаливо затичахме един до друг. Бях в добро настроение, от месеци не се бях чувствал толкова щастлив. Хубаво беше да си изпълнен с очаквания.

По пътя минахме край лагер с опърпани хора, които тъкмо се събуждаха. Двама ни помахаха. Изглеждаха странни типове — с дълги коси, необичайни дрехи, с масивни обици и гривни.

По палатките и из целия бивак бяха окичени знамена и транспаранти. Опитах се да прочета какво пише на тях, но ми беше трудно да се фокусирам в движение, а не ми се спираше. Доколкото разбрах, хората в лагера протестираха срещу прокарването на някакъв нов път.

Шосето стремглаво лъкатушеше пред нас. След петия завой найсетне забелязах цирка, разположен на поляна на брега на река. Не се чуваше никакъв шум — вероятно всички спяха — и ако се движехме с кола и не търсехме каравани и палатки, лесно щяхме да го подминем.

Не можех да си обясня защо циркът се беше разположил тук. Наблизо нямаше зала, а и никъде не видях опъната голяма шатра, в която да се играят представленията. Реших, че артистите просто са спрели да си починат тук.

Господин Крепели уверено вървеше измежду колите и караваните. Знаеше къде отива. Аз го следвах с леко притеснение, тъй като си бях припомнил нощта, в която се бях промъкнал да открадна Мадам Окта.

Вампирът спря пред голяма сребриста каравана и почука на вратата. Тя се отвори почти веднага и над нас се извиси господин Длъгнест. В мрака зениците му изглеждаха още по-тъмни от обичайното. Бях готов да се закълна, че няма очи, а просто две черни дупки на лицето.

— А, ти ли си — рече тихо той, почти без да отваря устни. — Стори ми се, че усетих да ме търсиш. — Изви врат над господин Крепели и сведе поглед към мен. — Водиш и момчето.

— Може ли да влезем? — попита господин Крепели.

— Разбира се. Кой би могъл да откаже на един вампир? — усмихна се господин Длъгнест.

— Никой — ухили се и господин Крепели и аз се досетих, че това е тяхна стара шега.

Влязохме в караваната и седнахме. Вътре тя беше почти празна, видях само няколко отрупани с плакати на цирка лавици, червения цилиндър и ръкавиците на господин Длъгнест, разни дреболии и едно сгъваемо легло.

— Не те очаквах толкова скоро, Лартън — рече домакинът. Дори и седнал изглеждаше огромен.

— Не възнамерявах да се върна толкова бързо, Хайбърниъс.

Хайбърниъс ли? Какво странно име. Но въпреки това му отиваше. Хайбърниъс Длъгнест... Необичайно, нали?

— Да не се е случило нещо? — попита господин Длъгнест.

— Не, не — отрече господин Крепели. — Дарън е нещастен. Реших, че тук може да се почувства по-добре.

— Разбирам. — Собственикът на цирка ме огледа с любопитство. — Доста промени са те сполетели от последното ни виждане, Дарън.

— Тогава ми беше по-добре — изръмжах аз.

— В такъв случай какво правиш тук? — попита той.

— Много добре знаете защо съм тук — отвърнах студено.

Господин Длъгнест замислено кимна.

— Нещо против да поостанем? — обади се господин Крепели.

— Напротив — отвърна веднага домакинът. — Радвам се, че си тук. В момента и без това не ни достигат хора. Александър Скелета, Зъбатата Герта и Сайв и Сиърса ги няма — заминаха на почивка или по работа. Очаквах да се появи Кормак Гущера, но той нещо се бави. Лартън Крепели и невероятният му дресиран паяк ще са безценна придобивка за трупата.

— Благодаря — рече вампирът.

— А аз? — обадох се смело.

Господин Длъгнест се усмихна.

— Ти не си чак толкова безценен, но и ти си добре дошъл.

Изсумтях, но си замълчах.

— Къде ще е представлението? — попита господин Крепели.

— Тук — отвърна собственикът.

— Тук ли? — не се сдържах аз.

— Изненадан ли си? — попита господин Длъгнест.

— Та ние сме наред пустошта — рекох. — Мислех, че изнасяте представления само в големите градове, за да дойдат повече хора.

— За нас залата винаги е пълна — отговори той. — Където и да играем, пак ще има хора. Обикновено обикаляме в по-гъстонаселени райони, но сега нещата са в застои. Както споменах, липсват няколко от най-добрите артисти, както и... други членове на трупата.

Двамата възрастни се спогледаха заговорнически и аз се досетих, че крият нещо.

— Затова сме обявили кратка почивка — продължи господин Длъгнест. — В следващите няколко дена няма да има представления.

— Минахме покрай някакъв лагер по пътя насама — отбеляза господин Крепели. — Да не създават проблеми?

— Зелените воители ли? — разсмя се господин Длъгнест. — Твърде са заети с дърветата и скалите, че да се занимават с нас.

— Кои са зелените воители? — попитах.

— Природозащитници — обясни господин Длъгнест. — Обикалят из страната, за да пречат на строежа на нови пътища и мостове. Тук са от няколко месеца, но скоро щели да си тръгват.

— Истински воители ли са? — продължих с въпросите. — Имат ли оръжия, гранати и танкове?

Те едва не паднаха от смях.

— Понякога е доста глупавичък — рече ухилен господин Крепели, — но иначе не е толкова тъп, колкото изглежда.

Усетих как лицето ми пламва, но си сдържах езика зад зъбите. От опит знаех, че няма смисъл да се ядосваш на възрастни, когато ти се смеят, тъй като това още повече ги развеселява.

— Наричат се воители — каза господин Длъгнест, — но всъщност са обикновени хора, които се връзват около стволите на дърветата, сипват пясък в резервоарите на машините, хвърлят пирони под гумите на колите — ей такива неща.

— А защо... — подех аз, но господин Крепели ме прекъсна.

— Нямаме време за въпроси. След няколко минути слънцето ще изгрее. — Стана и стисна ръката на собственика на цирка. — Благодаря, че ни прие отново, Хайбърниъс.

— За мен е удоволствие — отвърна той.

— Надявам се, че си се погрижил за ковчега ми?

— Разбира се.

Вампирът се усмихна доволно и потри ръце.

— Ужасно ми липсваше. Ще се радвам да си легна пак в него.

— А момчето? — попита господин Длъгнест. — Да сковем ли един ковчег и за него?

— И дума да не става! — извиках разтреперан аз. — За нищо на света няма да се пъхна в ковчег отново!

Не бях забравил какво е чувството да те погребат жив.

Господин Крепели се усмихна.

— Прати го при някой от артистите — рече той. — Намери му момче на неговата възраст, ако е възможно.

Господин Длъгнест се замисли за миг.

— Евра?

Вампирът се ухили широко.

— Чудесна идея!

— А кой е Евра? — обадох се разтревожено.

— Ще видиш — обеща господин Крепели и отвори вратата на караваната. — Оставям те на господин Длъгнест. Той ще се погрижи за теб. Трябва да тръгвам.

И той изчезна да търси любимия си ковчег.

Извърнах се през рамо и видях, че собственикът на цирка вече е до мен. Нямах идея как е прекосил стаята толкова бързо. Дори не бях усетил движението му.

— Готов ли си да вървим? — подкани ме той.

Преглътнах и кимнах.

Поехме през лагера. Слънцето изгряваше, в няколко каравани и палатки хората се раздвижваха. Господин Длъгнест ме заведе до стара сива палатка, в която можеха да се поберат поне пет-шест души.

— Ето ти завивки — подаде ми камара вълнени одеяла. — И възглавница. — Не знам откъде се появиха, той не носеше нищо, когато излязохме от караваната, но бях твърде уморен да разпитвам. — Наспи се хубаво. Като се събудиш, ще дойда да ти обясня задълженията. Дотогава Евра ще се погрижи за теб.

Повдигнах платнището на входа и надникнах вътре. Беше тъмно като в рог.

— А кой е Евра? — обърнах се назад, но както обикновено, господин Дългнест беше изчезнал незабелязано.

Въздъгнах и пристъпих прага, притиснал завивките към гърдите си. Спуснах платнището и се спрях, за да свикнат очите ми с тъмнината. От другия край на палатката се чуваше спокойно дишане, там се мержелееше неясен силует в хамак. Почудих се къде да си постеля да легна. Не ми се щеше съквартирантът ми да скочи отгоре ми, щом се събуди.

Направих няколко крачки напред. Изведнъж нещо прошумоля към мен в мрака. Застинах на място, но колкото и да се напругах, нищо не можех да различа (без светлината на звездите и луната, дори и вампирите не виждат в тъмното).

— Ехо? — извиках тихо. — Евра? Аз съм Дарън Шан, новият ти...

Замълчах. Шумоленето стигна до нозете ми. Стоях като вкаменен, нещо меко и слизесто се уви около краката ми. Веднага се досетих какво е, но не посмях да сведа глава, докато не стигна до кръста ми. То продължи да се навива около гърдите ми и чак тогава събрах смелост да сведа поглед към дългата дебела съскаща змия!

ГЛАВА ОСМА

Не посмях да мръдна повече от час, взирах се в мъртвешки студените очи на змията и чаках смъртта си.

Накрая ярките лъчи на сутрешното слънце пробиха брезента на палатката и спящата фигура в хамака се размърда, прозя се, изпрани се и се огледа. Като ме видя, момчето змия ахна изненадано. Отдръпна се и вдигна одеялото, сякаш за да се скрие. След това зърна умитата около мен змия и се поуспокои.

— Кой си ти? — попита то рязко. — Какво правиш тук?

Едва-едва поклатих глава. Не смеех да си отворя устата, тъй като се страхувах, че дори ако си поема по-силно дъх, щях да сепна влечугото и то щеше да ме ухапе.

— Отговори — продължи момчето, — или ще й заповядам да те клъвне по очите!

— Аааз... съм... Да... Дарън... Шан — смотолевих едва чуто. — Гггосподин Дддлггнест ми ккказа да дойда. Аааз съм нннновият ти сссъквартирант.

— Дарън Шан ли? — повтори озадачено Евра, но след миг лицето му грейна. — Ти си чиракът на господин Крепели, нали?

— Да — отвърнах тихо.

Момчето змия се ухили.

— Той знаеше ли, че господин Длггнест ще те прати да спиш при мен? — Кимнах и то се разсмя. — Всички вампири имат извратено чувство за хумор!

Скочи от хамака, приближи се, хвана змията за главата и започна да я развива от мен.

— Спокойно — рече Евра. — Няма от какво да се страхуваш. Змията спи. Можеше да я махнеш, изобщо нямаше да се събуди. Спи много дълбоко.

— Спи ли? — изпищях аз. — Но... как тогава успя да се увие около мен?

Той се усмихна.

— Пълзи насън.

— *Пълзи насън!* — Зяпнах го смаяно, после преместих поглед към змията, която не беше помръднала, докато собственикът ѝ я сваляше от мен. Евра я дръпна настрани и аз отстъпих. Краката ми бяха изтръпнали и страшно боцкаха.

— Змия, която пълзи насън! — засмях се пискливо. — Пак добре, че не хапе насън!

Момчето змия прибра влечугото в един ъгъл и ласкаво го погали по главата.

— Нищо нямаше да ти направи, дори и да се беше събудила — обясни то. — Вчера погълна цяла коза. Змия с нейните размери не се храни често.

Остави я, отметна платнището от входа на палатката и излезе. Веднага го последвах, не исках да оставам сам с влечугото.

Навън го огледах внимателно. Беше абсолютно същият, какъвто си го спомнях: няколко години по-голям от мен, слаб, с дълга жълто-зелена коса, издължени очи, странни ципести пръсти на ръцете и краката и зелени, златисти, жълти и сини люспи по тялото. Беше облечен само по шорти.

— Между другото — рече той, — казвам се Евра Фон. — Протегна ръка и се здрависахме. Дланта му беше хлъзгава на досег, но въпреки това суха. По пръстите ми полепнаха няколко люспички, като от оцветена мъртва кожа.

— Евра фон какво?

— Просто Фон — отвърна той и потърка корем. — Гладен ли си?

— Да — отвърнах аз и двамата отидохме да потърсим нещо за ядене.

Вече всички в лагера се бяха събудили. Предишната вечер не беше имало представление и повечето артисти и техните помощници си бяха легнали рано, и затова сега бяха на крак.

Суматохата и оживлението ме смаяха. Не си бях давал сметка, че в цирка работят толкова много хора. Мислех, че ще са само артистите и помощниците, които бях видял онази вечер на представлението със Стиви, но сега осъзнах, че те бяха само върхът на айсберга. Наоколо се мотаеха поне трийсетина души, които никога преди не бях зървал — готвеха, миеха, разговаряха, смееха се.

— Кои са тези? — попитах.

— Гръбнакът на „Циркът на кошмарите“ — отвърна Евра. — Те карат караваните, опъват палатките, перат, готвят, поправят костюмите, почистват след представленията. За организацията са необходими много хора.

— Обикновени хора ли са?

— Повечето от тях.

— И как са попаднали при вас?

— Някои са дошли с артистите. Други са приятели на господин Длъгнест. Трети са попаднали случайно, харесало им е и са останали.

— Значи всеки, който поиска, може да тръгне с вас? — изненадах се.

— Стига да бъде одобрен от господин Длъгнест — отговори той. — В „Циркът на кошмарите“ винаги се търсят нови хора.

Евра се спря край буйния лагерен огън и аз заставах до него. На един пън седеше Ръкокракия Ханс (който тичаше на ръцете си по-бързо и от най-бързия спринтьор), а до него Труска (жена, която можеше да накара на лицето ѝ да поникне невероятно здрава и дълга брада) печеше наденички на шиш. Наоколо имаше още няколко души, някои прави, други легнали.

— Желая ти добро утро, Евра Фон — поздрави Ръкокракия Ханс.

— Как си, Ханс? — отвърна Евра.

— Кого ни водиш? — изгледа ме подозрително Ханс.

— Дарън Шан — отговори той.

— Онзи Дарън Шан? — вдигна вежди акробатът.

— Същият — ухили се Евра.

— Какво искате да кажете с „онзи Дарън Шан“? — намесих се аз.

— Ти си известна личност в нашите среди — отвърна Ханс.

— Защо? Защото съм... — понижих глас — наполовина вампир ли?

Той се разсмя.

— Тук вампирите с лопата да ги ринеш. Ако ми даваха по една жълтица всеки път, когато видех някой, досега щях да съм събрал — сбърчи чело замислено — двайсет и девет жълтици. Но виж, толкова млад вампир е друга работа. Дори не съм чувал живите мъртъвци да приемат при себе си момче на твоята възраст. Я кажи, видяха ли те вече предводителите на вампирите?

— А кои са предводителите на вампирите? — попитах.

— Те са...

— Ханс! — извика строго една жена, която переше наблизко. Той млъкна и виновно се огледа. — Мислиш ли, че на Лартън ще му е приятно да те чуе как разправяш небивалици?

Ханс се намръщи.

— Извинявай — рече той. — От свежия сутрешен въздух е. Не съм му свикнал. Не бива да говоря толкова.

Умирах от любопитство да науча повече за предводителите на вампирите, но щеше да е нелюбезно да го разпитвам.

Труска дръпна наденичките от огъня, извади няколко парчета от шиша и предложи на стоящите наоколо. Спря се и пред мен, усмихна се и заговори на странен чужд език.

Евра се разсмя.

— Пита искаш ли наденичка и дали не си вегетарианец!

— Добра идея! — ухили се Ханс. — Вампир вегетарианец!

— Нима говориш езика й? — обърнах се към Евра.

— Да — отвърна гордо той. — Все още не съм го усвоил добре, досега не съм се сблъсквал с толкова труден език, но съм единственият в лагера, който я разбира. Много ме бива с чуждите езиците.

— И как се нарича той?

— Не знам — намръщи се момчето змия. — Труска не иска да ми каже.

Стори ми се странно, но си замълчах, за да не го засегна. Вместо това си взех наденичка и се усмихнах за благодарност. Лапнах и веднага след това я изплюх, тъй като пареше. Евра се разсмя и ми подаде чаша вода. Изгълтах я, за да потуша пожара в устата си и след това подухах малко наденичката, за да изстине.

Поседяхме с Ханс, Труска и останалите, бърбяхме, хапвахме и се припичахме на сутрешното слънце. Тревата беше влажна от росата, но това не ни пречеше. Евра ме запозна с всички. Нямах да запомня отведнъж имената им, така че само се усмихвах, стисках ръцете им и се опитвах да запечатам физиономииите.

Не след дълго дойде и господин Длъгнест. Появи се изведнъж до Евра, грееше ръцете си на огъня.

— Рано си станал, господин Шан — отбеляза той.

— Не можах да спя — отвърнах. — Бях прекалено — хвърлих поглед на момчето змия и се усмихнах — увит.

— Надявам се това да не е намалило работоспособността ти — рече господин Длъгнест.

— Нищо ми няма. Готов съм за работа.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Така те искам! — Той извади голям бележник и запрелиства с границите. — Да видим какво да ти измислим за днес — измърмори. — Умееш ли да готвиш?

— Знам как се правя яхния. Господин Крепели ме научи.

— Готвил ли си за трийсет-четирийсет души?

— Не.

— Лошо. Да се надяваме, че ще се научиш. — Отгърна още няколко страници. — Можеш ли да шиеш?

— Не.

— Да переш?

— На ръка?

— Да.

— Не.

— Хмм... — Запрелиства набързо бележника, но изведнъж се отказа и го затвори. — Добре, в такъв случай, докато ти намерим нещо подходящо, ще помагаш на Евра. Как ти се струва?

— Супер!

— Нали нямаш нищо против, Евра? — попита той момчето змия.

— Изобщо — отговори съквартирантът ми.

— Чудесно, значи е решено. Евра ще отговаря за теб. Ще изпълняваш всичко, каквото ти каже. Когато събратът ти по кръв се събуди — имаше предвид господин Крепели — може да прекараш нощта с него, ако му трябваш. Ще видим как ще потръгне и после ще решим как ще е най-добре да оползотворим способностите ти.

— Благодаря — казах.

— За мен е удоволствие — отвърна той.

Очаквах да изчезне пред очите ми, но вместо това той се обърна и бавно се отдалечи, като си подсвиркуваше и очевидно се радваше на слънцето.

— Е, Дарън — Евра праметна люспестата си ръка през рамото ми, — май с теб вече станахме партньори. Какво ще кажеш?

— Чудесно... партньоре.

— Великолепно! — тупна ме по рамото той и глътна последната наденичка. — Да се залавяме за работа!

— Какво трябва да правим? — попитах.

— Първото ни задължение за сутринта — Евра пое напред — е да изцедим отровата от зъбите на змията.

— О! — спрях се аз. — Не е ли опасно?

— Само ако те ухапе, преди да свършим — отвърна той, разсмя се на изражението ми и ме побутна да вляза в палатката.

ГЛАВА ДЕВЕТА

За мое огромно облекчение Евра сам изцеди отровата на змията, след което му помогнах да изкара влечугото навън и да го разгъне на тревата. Донесохме няколко кофи с вода и измихме змията с меки гъби.

Трябваше да нахраним и човека вълк. Клетката му беше в края на лагера. Когато ни видя, той гръмогласно изрева. Изглеждаше разгневен и опасен, също както онази вечер на представлението, което гледахме със Стиви. Разтърсваше железните пръчки и се мятеше към всеки, който имаше неблагоприятното да се приближи.

— Защо е толкова свиреп? — попитах аз. Хвърлих му голямо парче сурово месо, той го улови във въздуха и веднага заръфа.

— Защото е истински звяр — отвърна Евра. — Не е просто прекалено космат мъж, а наполовина човек, наполовина вълк.

— Не е ли жестоко да го държите постоянно окован с вериги? — подхвърлих още едно парче месо.

— Ако не е окован, ще избяга и ще убие някого. Смесването на човешка и вълча кръв е размътило мозъка му. Животните ловуват само когато са гладни. А ако е на свобода, той ще убие всеки срещнат.

— Няма ли начин да се излекува? — Изпитвах съжаление към човека вълк.

— Не, защото не е болен — обясни съквартирантът ми. — Не му е станало нещо, а така се е родил. Просто си е такъв.

— И как е станало? — попитах заинтригувано.

Евра ме погледна сериозно:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Хвърлих поглед на косматия звяр в клетката, който разкъсваше месото все едно беше захарен памук, преглътнах и отвърнах:

— Не, по-скоро не.

След това имахме да свършим още няколко задачи. Обелихме картофи за вечеря, помогнахме да сменят гума на кола, боядисахме покрива на каравана и разходихме едно куче. Евра каза, че през

повечето дни е така — обикаляш из лагера, гледаш какво трябва да се направи и когато някой се нуждае от помощ, помагаш.

Вечерта отнесохме камара консервени кутии и парчета стъкло в палатката на Рамъс Търбуха, който беше способен да погълне какво ли не. Искаше ми се да остана да погледам как ще ги изяде, но Евра ме избута навън. Рамъс не обичал да се храни в присъствието на други хора, освен на сцената.

Имахме доста свободно време и в по-спокойните часове успяхме да си разкажем историите си, откъде сме и как сме прекарали детството си.

Родителите на Евра били обикновени хора. Когато го видели след раждането, изпаднали в шок. Изоставили го в сиропиталище и когато навършил четири, оттам го взел един жесток собственик на пътуващ цирк.

— Беше истински ад — рече той приглушено. — Биеше ме, отнасяше се с мен все едно съм истинска змия. Държеше ме затворен в стъклена клетка и ме показваше на хората.

Прекарал в цирка седем дълги нещастни години, обикалял от град на град, бил убеден, че е грозно и никому ненужно чудовище.

Накрая го спасил господин Длъгнест.

— Една нощ просто се появи до мен. Изникна неочаквано в мрака и дълго стоя пред клетката и ме наблюдава. Не каза нито дума. Аз също мълчах.

Дойде и собственикът на цирка. Не познаваше господин Длъгнест и явно реши, че е някой богаташ, който иска да ме купи. Обяви цената и зачака отговор.

Господин Длъгнест помълча още няколко минути. След това го сграбчи за гърлото с лявата си ръка и леко го стисна. Собственикът на цирка се строполи мъртъв. Господин Длъгнест отвори вратичката на клетката и рече: „Да вървим, Евра“. Според мен той може да чете мисли, иначе нямам представа как другояче би могъл да узнае името ми. Евра замълча отнесено, но след малко се отърси от спомените си и попита:

— Искаш ли да видиш нещо наистина смайващо?

— Разбира се — отвърнах.

Той се обърна с лице към мен, изплезил се, изви език и докосна *пърха на носа си!*

— Ууу, че гадост! — извиках възторжено.

Момчето змия прибра езика си и се ухили.

— Имам най-дългия език на света! — обяви то. — Ако ноздрите ми биха достатъчно широки, можех да го прокарам през тях чак до гърлото, така че пак да излезе от устата.

— Не можеш да го направиш! — изкикотих се аз.

— Е, сигурно няма да мога — разсмя се и Евра. — Но все пак е впечатляващо, нали?

Той отново се изплези и докосна с език ноздрите си. Беше доста гадничко, но и смешно.

— Не съм виждал по-отвратително нещо! — разсмях се.

— Бас ловя, че и на теб ти се иска да можеше да го правиш — отвърна той.

— Дори и да можех, не бих го направил! — излъгах. — Не ти ли е гадно да си омажеш езика със сополи?

— Аз нямам сополи — рече Евра.

— Как така? Защо?

— Не знам, но е така — отговори той. — Носът ми не е като твоя. Нямам сополи, нито пък косъмчета. Ноздрите са най-чистата част от тялото ми.

— И как е на вкус?

— Оближи корема на змията и ще разбереш — отвърна Евра. — Вкусът е същият.

Разсмях се и отвърнах, че не държа чак толкова да го узная.

И когато след това господин Крепели ме попита какво съм правил през деня, отговорих само:

— Намерих си приятел!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Така изминаха първите две денонощия от пристигането ни в цирка. Денем бях с Евра, помагах му със задълженията, а вечерите прекарвах с господин Крепели и учех за живота на вампирите. Лягах си по-рано, отколкото преди, макар че рядко успявах да се шмугна под завивките преди един-два през нощта.

С Евра станахме добри приятели. Той беше по-голям от мен, но свит и срамежлив — вероятно заради тежкото си минало, — така че се спогаждахме добре.

На третия ден се улових как оглеждам караваните, колите и палатките така, сякаш бях прекарал десетилетия край тях.

В тези дни обаче започна да се усеща и ефектът от отказа ми да пия човешка кръв. Чувствах се отпаднал и слаб. Зрението, слухът и обонянието ми се замъглиха. Все още бях по-силен и по-бърз от човек, но усещах как силите ми намаляват с всеки изминал ден.

Нямах нищо против. Предпочитах да изгубя някои от вампирските си способности, отколкото да пия кръв от жив човек.

След обяда с Евра се изтегнахме да си починем в края на лагера и не след дълго забелязахме, че някой се спотайва в храстите.

— Кой ли може да е? — зачудих се на глас.

— Едно хлапе от близкото село — отвърна Евра. — И друг път съм го виждал да се мотае наоколо.

Огледах момчето в храстите. То се опитваше да остане незабелязано, но за човек с моите способности — макар и те да бяха започнали да отслабват — се набиваше на очи като слон сред ято гъски. Стана ми любопитно какво е замислило и предложих:

— Хайде да му скроим номер.

— Как? — попита Евра.

— Наведи се към мен.

Той наклони глава към мен и аз му прошепнах плана си. Приятелят ми се ухили и кимна, след това стана и се престори, че се прозява.

— Изчезвам, Дарън — рече той. — До после.

— Чао, Евра — отвърнах аз на висок глас. Изчаках го да се отдалечи, надигнах се и също поех към лагера.

Когато се скрих от погледа на момчето в храстите, веднага свърнах обратно, като се прикривах зад караваните и палатките. Заобиколих стотина метра наляво и след това се прокраднах напред, така че да съм на една линия с него и безшумно запълзях.

Спрях на десетина метра от хлапето. Бях се озовал зад гърба му, така че то не можеше да ме види, а и освен това все още гледаше към лагера. От другата му страна виждах Евра, който беше дори по-близо до него. Той ми даде знак с палец и показалец, че е готов.

Притиснах се към земята по корем и изстенах:

— Аааах! Оооох!

Момчето застина, после изплашено се озърна през рамо, но не видя нищо.

— Кой е там? — подвикна то.

— Грррр! — изръмжа иззад него Евра.

Хлапето рязко завъртя глава натам.

— Хо-хо-хо! — изкрещях като горила.

— Не ме е страх от вас! — извика момчето, но отстъпи. — Шегувате се!

— Иии-иии-иии! — обади се Евра.

Разклатих един клон, приятелят ми се разшумоля в храстите, аз хвърлих едно камъче точно пред момчето. То въртеше глава насам-натам като кукла на конците, колебаеше се да остане или да избяга.

— Не знам кои сте — поде хлапето, — но...

Евра се промъкна зад гърба му, протегна дългия си език и го прокара по врата му, като съскаше като змия.

Това преля чашата. Момчето изпищя и си плю на петите.

Двамата с Евра хукнахме след него, като едва се сдържахме да не се разсеем на глас и от време на време издавахме страховити звуци. Хлапето препускаше през храсталаците, без да усеща раздиращите дрехите му тръни и пицеше за помощ.

След няколко минути се поуморихме от играта на котка и мишка и бяхме готови да го оставим на мира, но то се спъна и се просна насред високата трева.

Спряхме се озадачени, момчето сякаш беше потънало вдън земя.

— Къде отиде? — попитах.

— Не го виждам — отвърна Евра.

— Да не му е станало нещо?

— Не знам — отвърна разтревожено той. — Може да е паднало в някоя яма.

— Хей, хлапе! — извиках аз. — Добре ли си?

Никакъв отговор.

— Не се страхувай! Нищо няма да ти направим. Само се шегувахме. Не искахме да...

Зад нас се чу шумолене, нещо ме докосна по гърба и силно ме бутна напред. В следващата секунда и Евра падна до мен и когато се изправихме онемели от изненада, чухме някой да се смее зад нас.

Обърнахме се бавно и видяхме хлапето да се превива от смях.

— Измавих ви! Измавих ви! — крещеше то и подскачаше. — Още в началото ви видях да се приближавате. Само се преструвах на изплашен! Направих ви засада! Ха-ха-ха! Хо-хо-хо! Хи-хи-хи!

Смееше се на нас и макар да се чувствахме изиграни, когато се спогледахме нямаше как да не се присъединим към смеха му. Нарочно ни беше примамило във високата трева и сега от главата до петите бяхме покрити с лепкави семена.

— Приличаш на ходещо дърво — пошегувах се аз.

— А ти — на елф — отвърна Евра.

— И двамата изглеждате като пълни идиоти — обади се момчето. Обърнахме гневни погледи към него и усмивката му леко избледня, но то не отстъпи. — Е, така си е.

— Сигурно си мислиш, че е адски смешно — изръмжах аз. Хлапето кимна мълчаливо. — Чуй ме хубаво тогава... — Пристъпих към него заплашително и направих най-страшната физиономия, на която бях способен. Спрях се на сантиметър от него, изгледах го кръвнишки и избухнах в смях. — И наистина е смешно!

То се засмя доволно, радваше се, че приемаме случилото се откъм забавната му страна, после протегна ръце към нас.

— Аз съм Сам Грест. Приятно ми е да се запознаем.

— Здравсти, Сам Грест — отвърнах аз, стиснах му ръката и си помислих, че вече си имам втори приятел.

И той наистина ми стана приятел. Но преди да дойде времето „Циркът на кошмарите“ да поеме отново на път, бях готов да дам

всичко на света, само и само никога да не бях чувал името му.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Сам живееше на около километър от нашия лагер с родителите си, двама по-малки братя и една сестричка, три кучета, пет котки, два папагала, костенурка и аквариум с тропически рибки.

— Вкъщи сме като в Ноевия ковчег — засмя се той. — Затова гледам да не се задържам там. Мама и татко нямат нищо против. Според тях децата трябва да са свободни да изразяват индивидуалността си. Оставят ме да правя каквото си искам, стига вечер да се прибера у дома. Дори не ги интересува, ако понякога не отида на училище. За тях училището е потисническа система, която си поставя за цел да стъпче духа и да унищожи изобретателността на детето.

Ето такива ги говореше през цялото време. По думите му никой не би се досетил, че всъщност беше по-малък от мен.

— Значи вие двамата сте в цирка, а? — попита Сам, премятайки в устата си Мариновано лукче — обожаваше Мариновани лукчета и навсякъде си носеше пълно пластмасово бурканче.

Бяхме се върнали в края на поляната. Евра лежеше на тревата, аз седях на един нисък клон, а Сам се катереше на дървото над мен.

— Що за цирк е това? — продължи с въпросите той, преди да успеем да му отговорим. — По караваните няма надписи. В началото помислих, че сте обикновени туристи. Но след като ви наблюдавах известно време, реших, че трябва да сте пътуващ цирк.

— Ние сме властелините на ужаса — обади се Евра. — Посланици на уродливостта! Господари на провидението!

Нарочно говореше така, за да покаже, че и той може да си кълчи езика със сложни думи, като Сам. Искаше ми се и аз да добавя някоя завъртяна фраза, но пък никога не ме е бивало с тях.

— Значи правите фокуси? — попита Сам възторжено.

— Не, плашим хората.

— *Плашите хора?* — Отвори смаяно уста и над главата ми се посипаха парченца лук, едва успях да се дръпна навреме. — С

двуглави чудовища, уроди и страшилища?

— Общо взето — отвърнах. — Но нашите артисти наистина са необикновени, не са просто хора, които изглеждат различно.

— Страхотно! — Той хвърли поглед към Евра. — Веднага забелязах, че имаш дерматологически проблеми — после проверих значението на „дерматологичен“ в речника и разбрах, че е говорил за кожата на момчето змия, — но не си и представях, че ще има и други като теб в трупата.

Извърна глава към лагера, очите му блестяха от любопитство.

— Невероятно — въздъхна той. — И какви други чудати екземпляри на човешката раса са намерили убежище при вас?

— Ако питаш какви са другите артисти — обадих се аз, — отговорът е: „Най-различни“. Жена с брада например.

— Човек вълк — допълни Евра.

— Мъж, който яде желязо и стъкло.

Изброихме целия списък, като Евра спомена и неколцина, които не познавах. Трупата на цирка не беше постоянна, а непрекъснато се променяше. Артистите идваха и си отиваха в зависимост къде се играеха представленията.

Сам беше наистина впечатлен и за първи път откакто се бяхме запознали като че ли не му достигаха думи. Слушаше мълчаливо с широко ококорени очи, смучеше Мариновано Лукче и от време на време клатеше глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Невероятно — повтори той замечтано, щом свършихме. — Сигурно сте най-щастливите момчета на света. Живеете в истински цирк, обикаляте света, имате достъп до невероятни тайни. Какво ли не бих дал да съм на ваше място...

Усмихнах се. Ако знаеше цялата истина, едва ли щеше да иска да бъде на *мое* място.

— Хей! — възкликна изведнъж той. — А дали няма начин да ме уредите да дойда с вас? Не ме е страх от работа, умен съм, свикнал съм да нося отговорност. Ще ви помагам. Може ли да тръгна с вас? Като помощник? Моля ви...

С Евра се спогледахме и се усмигнахме.

— Едва ли, Сам — отвърна момчето змия. — С нас не пътуват деца. Ако беше по-голям или пък ако родителите ти искаха да се присъединят към цирка, тогава щеше да е друго.

— Но те няма да имат нищо против — настоя той. — Даже ще се зарадват. Все повтарят, че пътуването разширява кръгзора. Ще са доволни, че ще обиколя света, ще преживея приключения, ще видя чудни, загадъчни места.

Евра поклати глава.

— Съжалявам. Първо трябва да пораснеш.

Сам въздъхна и недоволно ритна един клон. По главата ми се посипаха листа.

— Не е честно — замърмори той. — Винаги казват: „когато пораснеш“. Къде щяхме да сме сега, ако Александър Велики беше чакал да порасне? Ами Жана Д'Арк? Ако и тя беше чакала да порасне, англичаните щяха да завладеят и колонизират Франция. Кой решава кога човек е достатъчно голям, за да взема сам решения? Всеки случай трябва да се разглежда индивидуално.

Дълго не спря да мърмори, оплакваше се от големите и „покварената система“, обясняваше, че е крайно време децата да се вдигнат на революция. Все едно слушахме луд политик по телевизията.

— Щом някое дете иска да отвори фабрика за шоколад, нека го направи — не спираше Сам. — Ако реши да стане жокей, какво похубаво от това? Ако мечтае да бъде изследовател и да потегли за островите на канибалите — прекрасно! Но днес ние сме робите! Ние...

— Сам — прекъсна го Евра, — искаш ли да видиш змията ми?

Сам се ухили до уши.

— Дали искам! — изкрещя той. — Откога чакам да ми предложиш! Хайде, да вървим!

Скочи от дървото и се затича към лагера, напълно забравил за речите си. Ние го последвахме по-бавно, като се смеехме тихо, изведнъж се почувствахме много по-големи и по-умни, отколкото бяхме.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

Сам обяви, че змията е най-страхотното животно, което е виждал. Изобщо не се страхуваше и не се поколеба да я омотае като шал около врата си. Не спираше да разпитва: колко е дълга, с какво се храни, колко често си сменя кожата, откъде е, каква ѝ е породата, дали изобщо змиите имат породи, колко бързо се движи.

Евра търпеливо отговори на всичките му въпроси. Той беше истински специалист по змиите. Знаеше абсолютно всичко за царството на влечугите. Дори успя да каже колко горе-долу са люспичките по кожата на змията!

След това разведохме новия си приятел из лагера. Показахме му човека вълк (в сенките на караваната на косматия звяр Сам притихна, личеше си, че ревящото чудовище в клетката го изплаши). Запознахме го с Ръкокракия Ханс. След това случайно попаднахме на Рамъс Търбуха, който репетираше номера си. Евра го попита дали ще ни позволи да гледаме и Рамъс се съгласи. Очите на Сам станаха на понички, когато видя как Рамъс раздробил със зъби една чаша, погълнал парчетата, събра ги в корема си и след това ги изкара обратно през гърлото си.

Колебаех се дали да донеса Мадам Окта и да изнеса едно малко представление. Липсата на човешка кръв ми се отразяваше зле, колкото и да се тъпчех, коремът постоянно ме присвиваше от глад, а от време на време ми прилошаваше или изведнъж ми се завиваше свят. Не ми се щеше да припадна или пък да повърна, докато паякът е извън клетката си, знаех какво може да направи, дори и ако за секунда изгубех контрол над него.

На Сам изобщо не му се тръгваше, но вече се свечеряваше и господин Крепели скоро щеше да се събуди. А и нас с Евра ни чакаше работа, така че му казахме, че е време да се прибира у дома.

— Не може ли да остана още малко? — примоли се той.

— Вашите сигурно те чакат за вечеря — отвърна Евра.

— Ще хапна с вас — предложи Сам.

— Не знам дали ще се намери нещо за теб — излъгах.

— И без това не съм гладен — не се предаваше той. — Маринованите лукчета засищат.

— Добре тогава, остани — изведнъж се обади Евра. Извърнах се към него смаяно, но той ми намигна заговорнически.

— Наистина ли? — извика възторжено по-малкият ни приятел.

— Разбира се — кимна момчето змия. — Но ще ни помогнеш със задачите.

— Готов съм на всичко — обяви Сам. — Нямам нищо против да помогна. Какво трябва да се направи?

— Да нахраним и изкъпем човека вълк — отвърна Евра.

Усмивката на Сам се стопи.

— Чччовека вълк? — заекна той изплашено.

— Спокойно — усмихна се Евра. — Когато е нахранен, той обикновено е доста послушен. Рядко хапе хората, които се грижат за него. Но ако те нападне, помни едно: пази си главата и пъхни ръката си в гърлото му, по-добре е да загубиш ръка, отколкото...

— Май по-добре да си вървя — прекъсна го Сам. — Сега се сещам, че мама спомена за някакви гости за вечеря.

— О, жалко — въздъхна престорено момчето змия.

Сам си тръгна, като отдалеч заобиколи клетката на човека вълк. Изглеждаше толкова нещастен, че го спрях.

— Какво ще правиш утре? — попитах.

— Нищо.

— Искаш ли да дойдеш следобеда при нас?

— Иска ли питане! — извика той и след това сбърчи чело: — А ще трябва ли да помагам за храненето и чистенето на...

— Не — усмихна се Евра.

— Тогава ще дойда. До утре, момчета!

— Чао, Сам — отвърнахме ние в един глас.

Той ни махна, обърна се и затича.

— Симпатията е, нали? — рекох.

— Добро хлапе — съгласи се Евра. — Малко прекалява с опитите си да се прави на умен и е страхливичък, но иначе е готин.

— Мислиш ли, че би си паснал с останалите в цирка?

Той изсумтя.

— Ще е като мишка в къща, пълна с котки!

— Защо? — премигах объркано.

— Животът в цирка не е за всеки. Няколко седмици без мама и татко, в които ще трябва да чисти тоалетни и да готви за трийсет-четирийсет човека... И ще избяга с писъци.

— Но *ние* се справяме без проблеми — отбелязах.

— Това е различно — обясни Евра. — Ние не сме като другите. Просто така сме устроени. Всеки си има място на този свят. Нашето о тук. Ние трябва да...

Той замълча и се намръщи. Взираше се над мен в далечината. Обърнах се да видя какво беше привлякло вниманието му. В първия момент не забелязах нищо, но след няколко секунди зърнах сред дърветата в далечината да проблясва светлина.

— Кой ли може да е това? — зачудих се.

— Не знам — отвърна момчето змия.

Гледахме как светлината — оказа се лъч от фенерче — се приближава. В гората се движеха силуети. Още не можех да ги преброя, но бяха поне шест-седем души. Когато най-сетне излязоха на поляната и се видяха по-ясно, изведнъж ме полазиха тръпки.

Групата беше от дребосъците със сини роби, които със Стиви бяхме видели на представлението да продават играчки и лакомства на публиката и да асистират при изпълнението на номерата. До този момент изобщо не се бях сецал за тези странни помощници с нахлупени на главите качулки. Бяха изминали няколко месеца от представлението и си имах други грижи.

Те излязоха от гората по двойки, подредени в колона. Бяха общо дванайсет, а най-отзад вървеше един по-висок човек, който държеше фенера.

— Откъде идват? — попитах тихо.

— Не знам — отвърна Евра. — Заминаха си преди няколко седмици. Нямам представа къде са били. Те не общуват с другите.

— А какво представляват всъщност?

— Те са... — поде той, но изведнъж замлъкна и очите му се разшириха изплашено.

Проследих погледа му — взираше се в последния, тринайсети човек в групата, който вече беше достатъчно близо, за да се види ясно.

Дребосъците със сините роби минаха покрай нас мълчаливо. Загадъчният тринайсети човек беше облечен по-различно от тях. Не

беше много едър, просто изглеждаше по-висок на фона на синьоробите. Беше с къса бяла коса, очила с дебели стъкла, жълт костюм и дълги зелени ботуши. Беше пълничък и вървеше със странно полюшване.

Щом наближи, той ни се усмихна благо. Аз също му се усмихнах в отговор, но Евра изглеждаше като вкаменен, дори не можеше да помръдне мускулите на лицето си.

Синьоробите и мъжът с фенера навлязоха в лагера, прекосиха го и в другия му край намериха свободно място на поляната, където да разпънат палатката си — вероятно носеха всичко необходимо под робите си — а по-едрият мъж се отправи към караваната на господин Длъгнест.

Огледах внимателно приятеля си. Той трепереше като трепетлика и макар че естественият цвят на лицето му беше такъв, че нямаше как да пребледнее, сега със сигурност беше няколко тона по-светъл.

— Какво ти става? — попитах го загрижено.

Момчето змия мълчаливо поклати глава, не можеше да отвори уста.

— Какво те изплаши толкова? Кой е този мъж?

— Той... То... — Евра се прокашля и си пое дълбоко дъх. Ужасът беше сковал гласните му струни. — Това беше *господин Абдъс*.

Колкото и да се опитвах, не успях да изкопча нищо повече от него.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

След няколко часа Евра се поуспокои и бавно започна да се връща към нормалното си състояние, но остана необичайно напрегнат цялата вечер. Трябваше да белим картофи за вечеря и се наложи да му взема ножа и сам да се справя с цялото количество, тъй като се страхувах да не се пореже.

След вечеря помогнахме за миенето на чиниите и после пак пробвах да го разпитам за тайнствения господин Абдъс. Бяхме се прибрали в палатката и Евра си играеше със змията.

Не ми отговори веднага, даже си помислих, че няма и намерение да го стори, но той въздъхна и рече:

— Господин Дезмънд Абдъс е предводителят на Малките хора.

— Дребосъците със сини роби с качулки? — уточних аз.

— Да. Той ги нарича Малките хора. Те му се подчиняват безпрекословно. Не се появява често, за последно съм го виждал преди две години, но всеки път се вцепенявам от ужас. Той е най-страшният човек, когото познавам.

— Не забелязах нищо странно в него — отбелязах.

— И аз не забелязах нищо първия път — кимна приятелят ми. — Но почакай само да поговориш с него. Като ме погледне, имам чувството, че иска да ме заколи, да ме одере и да ме изпече.

— Човекоядец ли е? — ахнах аз.

— Не знам дали е човекоядец — отвърна Евра. — Просто като те погледне, усещаш, че *иска* да те изяде. И не си въобразявам, говорил съм и с други и те се чувстват по същия начин. Никой не го харесва. Дори и господин Длъгнест се напруга, когато господин Абдъс е наоколо.

— Сигурно поне Малките хора го харесва — възразих. — При положение че го следват и му се подчиняват.

— Може просто да се страхуват от него — предположи той. — Може да ги кара да му се подчиняват насила. Или пък са му роби.

— Питал ли си ги?

— Те не говорят — отвърна Евра. — Не знам дали не могат или просто предпочитат да мълчат, но така или иначе, никой тук не е чувал и дума от тях. Много са работливи и покорни, но са като роботи.

— Виждал ли си лицата им?

— Да — кимна той. — Обикновено ходят навсякъде с качулки, но веднъж с двама от Малките хора трябваше да преместим някаква тежка машина, която падна върху един от тях и го смаза. Той не издаде нито звук, макар че сигурно е умирал от болка. Тогава качулката му се отметна и видях лицето му.

Беше ужасно — продължи Евра тихо, галейки нежно змията, — с бръчкано, покрито с белези и шевове, сякаш някой великан го е хванал и изподрал с нокти. Нямахше уши, нито нос, а устата беше покрита с нещо като маска. Кожата беше сива като на мъртвец, очите му бяха две зелени подутини на челото. Нямахше коса.

Момчето змия потрепери. Опитах се да си представя описаното от него лице и също усетих как по гърба ми полазват тръпки.

— И какво стана с него? — попитах. — Умря ли?

— Не знам — отвърна Евра. — Появиха се двама от братята му — винаги съм ги смятал за братя, макар че вероятно не са — и го отнесоха някъде.

— И никога повече не го видях?

— Те са напълно еднакви — вдигна рамене той. — Някои са сантиметър-два по-ниски или по-високи, но няма начин човек да ги различи. Повярвай ми, опитвал съм.

Звучеше ми все по-странно и по-странно. Господин Абдъс и неговите Малки хора страшно ме заинтригуваха, а и аз винаги съм си падал по загадките. Може би щях да успея да разреша тази. Току-виж благодарение на вампирските си способности намерех начин да разговарям с някой от синьоробите.

— А откъде идват Малките хора? — попитах.

— Никой не знае — отвърна Евра. — По принцип се движат по четирира или по шестима. От време на време се появяват нови — понякога сами, понякога ги води господин Абдъс. Сега като се замисля, е доста странно, че когато ти дойде, нямахше нито един от тях.

— Дали е свързано с мен? Или пък с господин Крепели?

— Не ми се вярва — поклати глава той. — Вероятно е обикновено съвпадение. Или пък е знак на съдбата. — Замълча за миг

и добави. — Коего ме подсеща, името на господин Абдъс не ти ли се струва странно?

— Че какво му е?

— Прочети го наобратно.

А-б-д-ъ-с, С-ъ-д-б-а!

— *Господин Съдба!* — прошепнах аз и Евра мрачно кимна.

Отрупах го с въпроси, но той не успя да утоли любопитството ми. Не знаеше почти нищо за господин Абдъс и можа да ми каже само още една-две дребни подробности за Малките хора. Хранели се с месо. Миришели странно. През повечето време се движели бавно. Или не усещали болка, или не го показвали. Нямали чувство за хумор.

— А това пък как го разбра? — засмях се аз.

— Благодарение на Разтегливия Брадли — отвърна сериозно Евра. — Той пътуваше с цирка. Можеше да разтяга ръцете и краката си, тъй като костите му бяха като от каучук.

На мен не ми беше особено симпатичен. Погаждаше груби номера на всички и ужасно им се присмиваше. Не просто те правеше на глупак, а те караше да се чувстваш като истински тъпанар.

Веднъж изнесохме представление в арабски дворец — само за шейха. Той остана страшно доволен, но най-много хареса Разтегливия Брадли. След това двамата се заговориха и Брадли спомена, че не може да носи бижута, тъй като когато ръката му промени формата си, те се изсулват или късат.

Шейхът го помоли да почака, излезе и след малко се върна със златна гривна. Даде я на Брадли да си я сложи и след това му заповяда да се опита да я свали.

Разтегливия Брадли започна да променя китката си, удебеляваше я и я изтъняваше, удължаваше я и я скъсяваше, но така и не успя да помръдне гривната. Шейхът обясни, че тя е вълшебна и може да бъде свалена само по желание на притежателя. Била страшно скъпа, направо безценна, но той му я подари, за да покаже колко го харесва.

И сега стигаме до Малките хора — продължи момчето змия. — Разтегливия Брадли страшно обичаше да ги тормози. Постоянно им погаждаше номера. Залагаше капани и ги вдигаше във въздуха с краката нагоре. Подпалваше робите им. Мажеше с течен сапун въжетата, за да им се плъзгат ръцете, или пък с лепило, за да залепнат.

Сипваше кабърчета в храната, събаряше палатката им, заключваше ги в караваната.

— И защо се е държал толкова зле с тях? — попитах.

— Според мен, защото те изобщо не реагираха — отвърна Евра. — Той се наслаждаваше на притеснението на хората, а синьоробите не пицяха, не крещяха, не избухваха. Все едно не забелязваха номерата му. Или по-скоро всички си *мислехме*, че не ги забелязват.

От гърлото му се изтръгна странен звук, наполовина смях, наполовина стон.

— Една сутрин се събудихме и открихме, че Разтегливия Брадли е изчезнал. Нямаше го никъде. Потърсихме го наоколо, но като не го намерихме, продължихме пътя си. Не се разтревожихме особено, всеки артист беше свободен да идва или да си заминава, когато реши. Не за пръв път някой си тръгваше посред нощ.

В продължение на седмица и аз не заподозрях нищо. Един ден се появи господин Абдъс и отведе повечето Малки хора, като с цирка останаха само двама. Господин Длъгнест ме помоли да им помагам в работата и затова отидох да пооправя в палатката им и да изтупам хамаците — Малките хора спят в хамаци, те ми дадоха и моя. Казвал ли съм ти го?

Не беше, но не исках да го отклонявам и затова си замълчах.

— След това — продължи той — реших да измия гърнето им — голямо гърне, което слагаха направо на огъня в средата на палатката. Сигурно когато готвят вътре е много задимено, но така или иначе, гърнето беше цялото почерняло от сажди.

Изнесох го и изсипах на тревата остатъците от последната им манджа — парчета месо и кокали. Изгърках го хубаво и го прибрах. Мина ми през ума да събера отпадъците и да ги дам на човека вълк. „Който не прахосва, не изпада в нужда“ обича да повтаря господин Длъгнест. Докато събирах месото и кокалите, нещо блестящо привлече вниманието ми...

Евра се обърна и измъкна една торбичка изпод хамака си. От нея извади малка златна гривна. Изчака да я огледам хубаво и я сложи на лявата си китка. Разтърси ръка с всички сили, но гривната не помръдна.

След това я свали с дясната си ръка и ми я подхвърли. *Улових* я във въздуха и внимателно я разгледах, но не посмях да си я сложа.

— Това е гривната, която шейхът е подарил на Разтегливия Брадли? — предположих.

— Същата — кимна той.

Върнах му я.

— Не знам дали им е погодил някой особено гаден номер — рече Евра, играейки си с гривната, — или на тях просто им е писнало от непрестанните му шеги. Но оттогава аз съм изключително внимателен и любезен с немите дребосъци със сини роби.

— А какво направи с останките... с кокалите? — попитах. — Погребали ги?

— Не, разбира се! — възкликна той. — Дадох ги на човека вълк.

Ахнах ужасено и момчето змия допълни:

— „Който не прахосва, не изпада в нужда“, нали така?

Взрях се в него мълчаливо, след това избухнах в смях. Евра също се усмихна. След миг и двамата се търкаляхме от смях и удряхме с юмруци по земята.

— Не е смешно — задъхано се обадох аз. — Горкият Брадли. Би трябвало да плачем.

— От смях не мога да плача — изкикоти се Евра.

— Какъв ли е бил на вкус?

— Не знам — отвърна той. — Но сигурно е бил жилав като гума.

Думите му предизвикаха нова вълна от смях, чак ни потекоха сълзи. Не беше хубаво да се смеем така, но не можехме да спрем.

Докато се кикотехме, платницето на входа на палатката се отметна и вътре надникна любопитното лице на Ръкокракия Ханс.

— На какво се смеете? — попита той, но не получи отговор. Опитах се да му обясня, но след всяка дума се заливах от смях и накрая се отказах.

Ръкокракия Ханс поклати глава и се усмихна на глупостта ни. Изчака да се поуспокоим и каза:

— Нося съобщение за двама ви. Господин Длъгнест ви чака веднага в караваната си.

— Какво се е случило, Ханс? — попита Евра през смях. — За какво сме му притрябвали?

— Не на него — отвърна акробатът. — Господин Абдъс е там. Той ни вика.

Смехът ни утихна мигновено. Ханс си тръгна, без да каже нито дума повече.

— Гггосподин Абдъс ни вика! — възкликна Евра.

— Чух — кимнах. — Според теб, какво иска?

— Ннне ззнам — заекна той, но аз се досещах какво си мисли, тъй като и аз веднага се бях сетил за Малките хора, Разтегливия Брадли и голямото почерняло гърне с останки от човешко месо и кости.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

В караваната ни очакваха господин Длъгнест, господин Крепели и господин Абдъс. Евра трепереше като лист, първоначално аз не бях кой знае колко притеснен, но когато видях разтревожените лица на господин Длъгнест и на господин Крепели и си дадох сметка колко са напрегнати, също застанах нащрек.

— Влизайте, момчета — покани ни господин Абдъс, все едно караваната беше негова. — Сядайте, разполагайте се като у дома си.

— Ще остана прав, ако нямате нищо против — отвърна Евра, като безуспешно се опита да прикрие тракането на зъбите си.

— И аз ще постоя прав — присъединих се към него.

— Както желаете — кимна господин Абдъс. Единствено той беше седнал. — Много съм слушал за теб, Дарън Шан — продължи предводителят на Малките хора. В ръцете си премяташе странен часовник във формата на сърце. В паузите между думите ясно се чуваше тиктакането му. — Огън момче. Забележителен младеж. Жертвал всичко, за да спаси приятеля си. Малцина биха го направили. В наши дни хората са егоисти. Чудесно е да видиш, че на света все още се раждат герои.

— Не съм герой! — възразих аз, макар да се изчервих от комплимента.

— Напротив — настоя той. — Само един герой би дал всичко за доброто на другиго.

Усмихнах се гордо. Зачудих се защо Евра се страхуваше толкова от този симпатичен, макар и странен мъж. В господин Абдъс нямаше нищо плашещо.

— Лартън спомена, че отказваш да пиеш човешка кръв — смени темата господин Абдъс. — Напълно те разбирам. Отвратителна гадост. Не мога да я понасям. С изключение на детската кръв, разбира се. Тя е изключителен деликатес.

Намръщих се.

— Забранено е да се пие кръв от деца — казах. — Те са малки. Лесно можеш да ги убиеш.

Очите му запламтяха, усмивката му стана още по-широка, но той спокойно попита:

— И какво от това?

Полазиха ме тръпки. Ако това беше шега, то тя беше проява на изключително лош вкус, но все някак щях да я преглътна (та нали допреди малко се бях заливал от смях заради горкия Брадли). Ала изражението му ясно показваше, че е напълно сериозен.

Изведнъж разбрах защо всички се страхуваха толкова от него. *Господин Абдъс беше зъл!* Не просто лош или извратен, а наистина дяволски зъл. Той беше от хората, които без да им мигне окото, биха обrekli на смърт хиляди само за да се насладят на писъците им.

— Знаеш ли — изведнъж рече господин Абдъс, — струваш ми се познат отнякъде. Срецали ли сме се преди, Дарън Шан?

Поклатих глава.

— Сигурен ли си? — настоя той. — Изглеждаш ми много познат.

— Не... не бих забравил подобно нещо — запелтечих аз.

— Човек невинаги може да се довери на паметта си — усмихна се господин Абдъс. — Тя е лъжливо зверче. Както и да е, няма значение. Сигурно те бъркам с някой друг.

Устните му се извиха във вълча усмивка (нима беше възможно допреди миг да го бях смятал за симпатичен?) и нещо ми подсказа, че той изобщо не е убеден в думите си. Аз обаче бях сигурен, че греша. За нищо на света не бих забравил подобно чудовище.

— Да се върнем на работата — въздъхна господин Абдъс. Пръстите му се свиха около сърцевидния часовник и за миг като че ли засияха и се сляха с циферблата. Премигах смаяно и когато погледнах отново, илюзията — защото това най-вероятно беше просто илюзия — беше изчезнала безследно.

— Момчета, видяхте ме като идвах с Малките хора — продължи той. — Те са отскоро при мен и не са съвсем наясно какво да правят. Обикновено аз оставам с тях, за да ги науча как да се държат, но сега нямам време, чакат ме другаде. Малките хора са умни и бързо ще се ориентират, но ми се иска двама добри, отговорни младежи като вас да им помогнат да свикнат. Задачата не е тежка. Най-важното е да им намирате храна. Те са винаги гладни.

Какво ще кажете? Вече имам позволенията на вашите настойници — кимна към господин Длъгнест и господин Крепели, които изобщо не изглеждаха въодушевени, но явно се бяха примирили. — Ще помогнете ли на стареца и неговите Малки хора?

Хвърлих поглед към Евра. Личеше си, че предложението изобщо не му е по вкуса, но въпреки това той кимна. Последвах примера му.

— Великолепно! — извика господин Абдъс. — Сигурен съм, че младият Евра Фон много добре знае какво обичат моите любимци. Ако изникнат някакви проблеми, обърнете се към Хайбърниъс и той ще се погрижи.

След тези думи той ни отпрати с махване на ръката. Евра веднага заотстъпва към вратата, но аз не помръднах.

— Извинете — събрах всичката си смелост, — но защо ги наричате „малките хора“?

Господин Абдъс бавно се извърна. С нищо не показва, че въпросът ми го е изненадал, макар че видях как ченетата на господин Длъгнест и господин Крепели увиснаха.

— Защото са малки — обясни той добродушно.

— Да, ясно — кимнах. — Но нямат ли си друго, истинско име? Като чуя „малките хора“, веднага се сещам за елфите и за феите.

Господин Абдъс се усмихна широко.

— И те *наистина* са елфи и феи. По целия свят се разказват легенди за дребни, вълшебни създания. Тези истории все са тръгнали отнякъде — а именно от дребните ми верни приятели.

— Искате да кажете, че тези джуджета със сини роби са *елфи*? — възкликнах смаяно.

— Не — поклати глава той. — Елфи не съществуват. Преди хилядолетия неуките прости хора са видели тези джуджета — както ти грубо се изрази — и са ги нарекли елфи, феи, горски духчета. И след това си измислили истории за тях — откъде идват, какви са, какви вълшебни способности притежават.

— И *какви* са тези способности? — попитах заинтригувано аз.

Усмивката му угасна.

— Подочух, че обичаш да задаваш въпроси — изръмжа господин Абдъс, — но дори и не ми мина през ума, че си *чак* толкова любопитен. Не забравяй, Дарън Шан: любопитството е убило котката.

— Но аз не съм котка — отвърнах дръзко аз.

Той се надвеси над мен с потъмняло лице и изсъска:

— Ако продължиш така, може и да се превърнеш в котка. Нищо на този свят не е вечно, дори и човешката форма.

Часовникът в ръката му засия отново, обагри се в червено като истинско сърце и аз благоразумно реших, че е време да си тръгвам.

— Марш в леглото и хубаво да се наспиш — рече ми господин Крепели, преди да изляза. — Тази вечер няма да има уроци.

— И утре заран не се успивайте, момчета — добави господин Абдъс. — Малките хора винаги из гладняват рано сутрин и човек никога не знае, какво може да им мине през ума — и през *зъбите* — ако останат без храна.

Изхвърчахме навън и на бегом се върнахме в палатката, строполихме се на земята и се заслушахме в оглушителното тупкане на сърцата си.

— Ти луд ли си? — попита Евра, след като възвърна дар словото си. — Трябва да си превъртял, че да разпитваш господин Абдъс и да се държиш така с него!

— Да — кимнах замислено, и аз се чудех откъде бях събрал толкова смелост. — Сигурно съм луд.

Евра поклати глава. Макар да беше рано, легнахме си веднага и в продължение на часове се вирахме в тавана. Когато най-накрая заспах, сънувах господин Абдъс и сърцевидния му часовник. Само че в съня ми той не беше часовник, а истинско човешко сърце. *Моето* сърце. И когато господин Абдъс го стиснеше...

Умирах от болка.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Станахме рано и излязохме на лов за храна за Малките хора. Бяхме кисели и недоспали и ни отне доста време да се разсъним.

След малко попитах Евра какво обичат Малките хора.

— Месо — отговори той. — Всякакво месо, нямат претенции.

— Колко животни трябва да хванем?

— Ами, те са общо дванайсет, но не ядат по много. Да речем, по един заек или таралеж на двама. По-голямо животно като лисица или куче ще стигне на трима-четирима.

— Нима ядат и таралежи? — учудих се.

— Да, за Малките хора таралежите не са проблем — кимна приятелят ми. — Не са придилични. Ядат дори и плъхове и мишки, но за да се наситят, ще трябва да наловим цял чувал, а това не е толкова лесно.

Взехме по една торба и се отправихме в различни посоки. Евра обясни, че не е нужно месото да е прясно, някой мъртъв язовец или катеричка също щяха да свършат работа.

След няколко минути забелязах лисица с кокошка в устата, връщаше се към дупката си. Проследих я, издебнах сгоден момент, изскочих иззад един храст и я повалих на земята.

Удушната кокошка изскочи от устата ѝ, лисицата се обърна и оголи зъби. Но преди да успее да ме ухапе, аз я стиснах за врата и рязко го извих наляво. Той изпука силно и тялото в ръката ми се отпусна.

Хвърлих кокошката в торбата — тя беше добре дошла награда, — но не прибрах веднага лисицата. Нуждаех се от кръв, намерих вена, направих малък разрез и засмуках.

Ненавиждах този момент — беше нечовешко, — но си напомнях, че все пак вече *не* бях човек. Бях наполовина вампир. Животът на вампирите просто беше такъв. При първите няколко убийства на лисици, зайци, прасета и овце ме мъчеше съвестта, но после свикнах. Нямах друг изход.

Дали щях да свикна да пия и човешка кръв? Ето това беше въпросът на въпросите. Надявах се да не стигна дотам, но като гледах как губя сили, знаех, че накрая ще бъда принуден да го направя — в противен случай щях да умра!

Хвърлих трупа на лисицата в торбата и продължих с лова. Семейство зайци си миеха ушите край близкото езерце. Пропълзях към тях и им се нахвърлих изневиделица. Те се пръснаха уплашено, но острите ми нокти успяха да докопат три от малките.

Прибавих ги към другата плячка в торбата и реших, че е време да приключвам. Лисицата, кокошката и зайците щяха да заситят шест-седем от Малките хора.

С Евра се срещнахме в лагера. Той беше изключително доволен, съвсем наблизо беше намерил едно умряло куче и язовец.

— Никога досега не съм се справял толкова бързо — похвали се той. — Освен това видях стадо крави на отсрещната ливада. Предлагам довечера да отидем да откраднем една. Ще стигне на Малките хора поне за ден-два.

— А собственикът няма ли да забележи?

— Кравите са десетки — отвърна Евра. — Докато седне да ги преброи, ние отдавна ще сме си тръгнали.

— Но кравите струват пари — отбелязах аз. — Нямам нищо против ловуването на диви животни, но кражбата от ферма е друго.

— Добре, ще оставим пари на собственика — въздъхна той.

— А откъде ще ги вземем?

Евра се усмихна.

— В „Цирка на кошмарите“ парите са единственото нещо, което се намира в изобилие — увери ме той.

После, след като приключихме със задълженията си, се видяхме със Сам. Той се оплака, че ни чакал в храстите от часове.

— Защо не дойде в лагера? — попитах аз.

— Не исках да ви преча — отвърна той. — Освен това не бях сигурен дали човекът вълк е затворен в клетката. Вчера ми се видя доста враждебно настроен към мен.

— Той си се държи така с всички — обясни Евра.

— Възможно е — кимна Сам, — но реших, че е по-добре да не рискувам.

Малкият ни приятел изгаряше от любопитство. Очевидно след вчерашната ни среща дълго беше размишлявал за нас.

— Никога ли не носиш обувки? — попита той Евра.

— Никога — отвърна момчето змия. — Ходилото ми е твърдо като гьон.

— А ако настъпиш бодил или пирон?

Евра се усмихна, седна и протегна към него стъпалото си.

— Опитай се да ме одраскаш с нещо остро — рече той.

Сам отчупи едно клонче и забоцка петата му. Наведох се да погледна. Все едно се опитваше да продупчи дебела кожа.

— Някое парче стъкло може и да ме пореже — поясни Евра, — но това се случва рядко и с всяка година кожата ми става все по-груба.

— Де да имах и аз такава кожа — въздъхна със завист Сам. След това се обърна към мен. — А ти защо носиш все едни и същи дрехи?

Сведох поглед към костюма, в който ме бяха погребали. Отдавна се канех да го сменя, но все забравях.

— Харесвам го — отвърнах.

— Никога досега не съм виждал момче с такъв костюм — продължи Сам. — Освен на сватби и на погребения. Защо те карат да се обличаш така?

— Никой не ме кара.

— Пита ли родителите си дали ще те пуснат да тръгнеш с цирка? — опита се да отвлече вниманието му Евра.

— Не — поклати глава той. — Разказах им за цирка, разбира се, но реших, че е по-добре да не им сервирам всичко наведнъж и първо да ги подготвя. Ще им кажа непосредствено преди заминаването или ще им оставя бележка.

— Все още ли искаш да тръгнеш с нас? — попитах.

— Съмняваш ли се? — извика Сам. — Знам, че се опитахте да ме откажете, но все някак ще успея. Ще видите. Ще продължа да идвам тук, ще прочета какво пише в книгите, ще науча всичко за цирковете, ще отида да поговоря с шефа ви и той няма да има нищо против.

С Евра се спогледахме и се усмигнахме. Знаехме, че мечтата му няма да се сбъдне, но ни беше жал да му го кажем.

После Сам ни разказа, че близо до лагера имало стара изоставена гара и решихме да отидем да я видим.

— Там е страхотно — убеждаваше ни той. — Преди години е била важна гара, а после са я използвали като депо за ремонтване и боядисване на вагони. След това обаче се появила нова фирма по-близо до града и това място го изоставили. Чудесно е за игра: ръждясали релси, празни бараки, няколко стари вагона, дори къщата на пазача си стои.

— Не е ли опасно? — попита Евра.

— Според мама е опасно — призна Сам. — Едно от малкото места, на които ми забранява да ходя. Страхува се да не пропадна през тавана на някой вагон или че ще се спъна в релсите, или нещо подобно. Но аз съм ходил стотици пъти и нищо ми няма.

Слънцето грееше силно, вървахме бавно на сянка под дърветата. Изведнъж долових странна миризма на вкиснало. Спрях и подуших въздуха. Евра също я усети.

— Какво е това? — попитах.

— Не знам — отвърна той, ноздрите му потрепваха. — Откъде идва?

— Не мога да разбера — поклатих глава.

Сам продължаваше да върви напред, но като забеляза, че сме изостанали, спря и се обърна.

— Какво става? — извика той. — Защо...

— *Хванах* ли ви! — изрева някой зад нас и преди да успея да реагирам, нечия тежка ръка ме сграбчи за рамото и ме завъртя. Видях едро брадясало лице и след това политнах назад.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Паднах настрани и си навехнах ръката. Изкресях от болка и се опитах да се отдръпна от надвесената над мен космата фигура, но преди да успея, мъжът клекна до мен.

— Хей, хлапе, удари ли се? Добре ли си? — Гласът му беше топъл и нежен, веднага разбрах, че не ме грози никаква опасност, изражението му подсказваше загриженост, а не гняв. — Не исках да ви изплаша толкова. Само се шегувах, колкото леко да ви стресна.

Изправих се и потърках лакът.

— Добре съм — отвърнах.

— Сигурен ли си? Нали не е счупена? Знам едни билки, които помагат за зарастване на счупено.

— Счупеното не се лекува с билки — обади се Сам. Той се беше приближил и сега стоеше до Евра.

— Да, да, така е — съгласи се бързо непознатият, — но билките могат да те извисят до такива райски кътчета в съзнанието, където земните грижи като счупените кости не са нищо повече от пращинки на картата на вселената. — Той замълча и погали брадата си. — Е, освен това изгарят мозъчните ти клетки и...

Смаяната физиономия на Сам показваше, че дори и той не беше схванал смисъла на дългото изречение.

— Нищо ми няма — казах аз и завъртях длан. — Само е навехната. След малко ще се оправи.

— Радвам се да го чуя, хлапе — въздъхна мъжът. — Щеше да ми е много зле, ако те бях наранил. Лошо е да причиняваш болка на другите.

Огледах го по-внимателно. Той беше едър, набит, с гъста черна брада и дълга рошава коса. Дрехите му бяха мръсни и явно от доста време не се беше къпал, тъй като вонеше отвратително. Именно от него идваше странната миризма, която бяхме усетили. Но иначе изглеждаше толкова кротък, че чак се засрамах, задето се бях изплашил.

— От тук ли сте, момчета? — попита той.

— Аз съм от тук — кимна Сам. — А тези двамата са с цирка.

— Цирк ли? — усмихна се непознатият. — Наблизо има цирк? О, как съм го пропуснал? Къде е? Обичам да ходя на цирк. Клоуните са ми любими.

— Този цирк е друг — обясни Сам. — В него има само страшилища.

— Страшилища? — Мъжът се взря в него, след това обърна поглед към Евра, който очевидно беше част от трупата — личеше си по разноцветните люспи по кожата. — Ти от цирка ли си, хлапе?

Евра кимна срамежливо.

— Нали не се държат зле с теб? — свъси вежди непознатият. — Не ви бият, не ви държат гладни, не ви насилват?

— Нищо подобно — усмихна се момчето змия.

— И сте там по своя собствена воля?

— Да — кимна Евра. — Там сме, защото го искаме. Циркът е нашият дом.

— А, добре, това е хубаво — грейна отново мъжът. — Какви ли не истории съм чувал за тези пътуващи циркове. А ти... — Той се плесна по челото. — О, забравих да се представя! Толкова съм глупав понякога. Казвам се Ре Ве.

— Ре Ве ли? Странно име — отбелязах аз.

Той се прокашля смутено.

— Ами — сниши глас до шепот, — това е съкратено от Реджи Веджи.

— Реджи Веджи? — разсмях се.

— Да. — Мъжът нещастно сбърчи чело. — Истинското ми име е Реджи. В училище ми викаха Реджи Веджи, тъй като съм вегетарианец. Но на мен прякорът не ми харесва и затова ги помолих да ме наричат Ре Ве. Само един-двама се съгласиха обаче... — Споменът явно го натъжи. — И вие може да ме наричате Реджи Веджи, ако искате.

— Ре Ве ми звучи добре — уверих го аз.

— И на мен — съгласи се Евра.

— На мен също — обади се Сам.

— Страхотно! — поободри се Ре Ве. — Е, вече знаете моето име. Я да чуя вашите!

— Дарън Шан — представих се аз и протегнах ръка.

— Сам Грест.

— Евра Фон.

— Евра фон какво? — попита Ре Ве, също както мен при запознанството ми с Евра.

— Просто Фон — отвърна той.

— О — усмихна се мъжът, — супер!

Ре Ве беше от зелените воители, които протестираха срещу прокарването на нов път. Заедно с другите природозащитници, той беше обиколил цялата страна надлъжи и нашир, за да се бори за спасяването на гори, езера, животни и исторически забележителности.

Предложи ни да ни покаже лагера на зелените воители и ние веднага се съгласихме. Гарата можеше и да почака. Не всеки ден се появяваше възможност да надзърнеш в истински бивак на воители.

През целия път Ре Ве говореше за опазването на околната среда. Разказа ни за раните, нанесени на майката природа, за изсичането на горите, замърсяването на реките, отравения въздуха, унищожаването на животните.

— И всичко това става тук, в нашата страна! — горещеше се той. — Дори не става дума за неща, които се случват другаде. Ето какво сами причиняваме на родината си!

Зелените воители се опитваха да се противопоставят на алчните богаташи, които увреждаха земята. Природозащитниците обикаляха по градове и села и обясняваха колко голяма е опасността, раздаваха брошури и книги със съвети как да пазим околната среда.

— Но обясненията не са достатъчни — обяви Ре Ве. — Добре е като начало, но е нужно много повече, за да постигнем целта си. Трябва да спрем замърсяването и унищожаването на природата. Да вземем това място например: искаха да прокарат път през стара погребална могила, в която друидите са полагали мъртъвците си преди хиляди години. Представяте ли си? Да унищожат историята само за да спестят на шофьорите десетина-двайсет минути!

Той поклати глава тъжно.

— Живеем в побъркани времена. Като си помисля само какво причиняваме на нашата планета... Бъдещите хора, стига изобщо да ги има, ще ни обявят за глупави варвари.

Ре Ве беше страшно запален по опазването на околната среда и след като го изслушахме, Сам, Евра и аз също станавме ревностни

природозащитници. Дотогава не се бях замислял за тези неща, но след няколко часа в компанията на зеления воин си дадох сметка, че е трябвало. Както каза Ре Ве, хората, които сега не мислеха и не действаха, нямаха право да се оплакват, когато светът се сгромолясаше над главите им.

В бивака на зелените воители беше интересно. Хората — към двайсетина души — спяха в собственоръчно направени колиби от клони, трева и храсти. Повечето бяха мръсни и миришеха като Ре Ве, но бяха весели, любезни и гостоприемни.

— И как спряхте прокарването на пътя? — попита Сам.

— Прокапахме тунели под земята — обясни Ре Ве. — Повреждахме изпратените машини. Предупредихме медиите. Богатите клечки не обичат камерите. Един новинарски екип от телевизията струва колкото двайсет зелени воители.

Евра се поинтересува дали е участвал в ръкопашен бой. Ре Ве отвърна, че природозащитниците са против насилието, но по тона му разбрахме, че той изобщо не е доволен от това.

— Според мен — рече той тихо, — в нашата битка трябва да важи принципът „око за око“. Ако аз бях начело, за нула време щяхме да разпердушиним тези пуяци!

Ре Ве ни покани да останем за обяд. Храната не беше особено вкусна — нямаше месо, само зеленчуци, ориз и плодове, — но хапнахме доста, за да не го обидим.

Имаше и гъби — големи и странни на цвят, — но той не ни даде да ги опитаме.

— Още сте малки — усмихна се Ре Ве.

След обяда си тръгнахме. Природозащитниците си имаха работа и ние не искахме да им пречим.

Ре Ве ни покани да наминем отново, като добави, че най-вероятно зелените воители щели да си заминат след няколко дни.

— Тук битката е почти спечелена — обясни той. — Време е да отлитаме към нови бойни полета. Краят на войната е още далеч.

Махнахме му за довиждане и поехме обратно към цирка.

— Странен тип е този Ре Ве — отбеляза Сам след малко. — Представете си само: да се откажеш от всичко, за да защитаваш природата и животните.

— Прави това, в което вярва — отвърна Евра.

— Знам — кимна Сам. — И се радвам за него. Хубаво е да има повече хора като него. И все пак е странно да живееш така, нали? Трябва да си много отдаден на каузата си. От мен едва ли ще стане зелен воин.

— И от мен — съгласих се.

— От мен пък би станало — обади се момчето змия.

— Не вярвам — изсумтях презрително.

— Защо? — нацупи се Евра. — Ще си взема змията, ще тръгна с Ре Ве и ще участвам в борбата.

— Няма да стане — настоях аз.

— Защо?

— Защото не смърдиш достатъчно! — разсмях се аз.

Евра се намръщи, но после се ухили и призна:

— Да, малко воняха.

— Миришеха по-зле, отколкото краката ми, когато не съм си сменял чорапите една седмица! — възкликна Сам.

— И все пак — обади се момчето змия, — има много по-лоши начини да прекараш живота си. Бих искал да съм като Ре Ве, когато порасна.

— И аз — кимна Сам.

Свих рамене.

— Е, сигурно и аз мога да свикна.

Бяхме в добро настроение и през целия път обратно към лагера обсъждахме природозащитниците и Ре Ве. Дори не подозирахме какви неприятности щеше да ни създаде симпатичният зелен воин и каква трагедия, макар и неволно, щеше да причини.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Следващите дни минаха спокойно. С Евра бяхме доста заети покрай осигуряването на храна за Малките хора. На няколко пъти се опитах да заговоря тайнствените създания със сини роби, но не успях да изкопча и дума от тях.

Невъзможно беше човек да ги различи един от друг. Само един — или една, или едно — изпъкваше сред останалите, тъй като беше по-висок, друг пък беше по-нисък, а трети накуцваше с левия крак. Но останалите бяха абсолютно еднакви.

Сам прекарваше все повече време в лагера. Не го вземахме с нас, когато излизахме на лов, но му позволявахме да помага с другите задачи. Той се трудеше неуморно, тъй като искаше да ни впечатли и да си заслужи мястото в цирка.

Рядко виждах господин Крепели. Той знаеше, че трябва да ставам рано да търся храна за Малките хора и не ме закачаше. Нямах нищо против, и без това ми беше дотегнало да слушам постоянните му натяквания за пиенето на човешка кръв.

Рано една сутрин се появи Кормак Гущера и пристигането му предизвика голямо вълнение.

— Трябва да го видиш — Евра ме хвана за ръката и ме повлече след себе си. — Той е най-невероятният цирков артист на всички времена.

Кормак беше отишъл право при господин Длъгнест и когато стигнахме пред караваната, около нея вече се бяха събрали доста хора — тупаха го по гърба, разпитваха го как е и къде е бил. Той се усмихваше, здрависваше се и отговаряше на въпросите. Макар да беше знаменитост, славата не беше замаяла главата му.

— Евра Фон! — извика той, когато забеляза момчето змия. Приближи се и го прегърна. — Как е любимото ми двуного влечуго?

— Добре съм — отвърна Евра.

— Сменял ли си си скоро кожата? — попита Кормак.

— Не, от доста време не съм.

— Обещал си да ми дадеш старата си кожа, не забравяй — размахна пръст той. — Страшно е скъпа. В някои страни кожата от хората змии струва повече от злато.

— Цялата ще ти я дам — увери го Евра и ме побутна напред. — Кормак, това е Дарън Шан, мой приятел. Той е отскоро в цирка и никога не те е виждал на сцената.

— Никога не си виждал Кормак Гущера? — престори се на изненадан той. — Не може да бъде! Мислех, че няма човек на този свят, който да не е гледал номера ми!

— Дори и името ти не съм чувал — обадох се аз.

Той се тупна по гърдите, сякаш го беше свило сърцето.

— Какво можеш да правиш? — попитах нетърпеливо.

Кормак вдигна поглед към събралите се:

— Да му покажа ли?

— Да, да! — развикаха се всички ентузиазирани.

Гущерът се обърна към господин Длъгнест, който стоеше в края на тълпата. Собственикът на цирка въздъхна и кимна.

— Щом искаш — рече той. — Иначе няма да те оставят намира.

— Добре — каза Кормак. — Направете ми място!

Хората отстъпиха веднага. Понечих и аз да се дръпна, но той сложи ръка на рамото ми и ме спря.

— Току-що пристигам след дълго пътуване — заговори той високо — и съм изморен, затова няма да изпълня целия номер. Ще ви покажа нещо кратко.

Сви дясната си ръка в юмрук и след това изпъна показалец.

— Дарън, би ли захапал пръста ми?

Хвърлих поглед към Евра и той ми даде знак да се подчиня.

— А сега — продължи Кормак, — стисни зъби!

Захапах го леко.

— По-силно! — заповяда той.

Стиснах малко по-силно.

— Хайде, момчето ми! — извика Гущера. — Стисни здраво зъби! Покажи, че си акула, а не мишка!

О, така ли? Сам си го просеше!

Отворих уста и щракнах здраво челюсти със злорадото намерение да му изкарам акъла от болка. Но вместо това едва не изкарах своя акъл от изненада, тъй като *пръстът остана в устата ми!*

Отстъпих смаяно и изплюх отхапания показалец. Обърнах се веднага към Кормак, но той, вместо да се разпищи, се разсмя и вдигна високо ръка.

От отхапаното не течеше кръв, виждаше се само бяло назъбено чуканче. И — чудо невероятно — още в същия миг пред очите ми започна да израства нов пръст!

Помислих си, че си въобразявам или имам халюцинации, но пръстът продължи да расте и след няколко секунди достигна нормалната си дължина. Кормак почака още малко и после го сви и отпусна, за да покаже, че нищо му няма.

Тълпата се развика одобрително и аз усетих как сърцето ми успокоява бумтенето си.

Погледнах към земята, където бях изплюл отхапания пръст — той вече беше започнал да се разлага и за по-малко от минута се превърна в купчинка сива пепел.

— Извинявай, че те изплаших — потупа ме по главата Кормак.

— Няма нищо — отвърнах. — Вече трябваше да съм се научил да очаквам неочакваното в „Цирка на кошмарите“. Може ли да пипна новия пръст?

Той кимна. Пръстът беше същият като останалите.

— Как го правиш? — възкликнах смаяно. — Фокус ли е?

— Нищо подобно — отвърна той. — Затова ме наричат Кормак Гуцера: както на гуцера му израства опашка, щом му я откъснеш, на мен ми израстват нови крайници — пръсти, ръце, крака. Родителите ми го установили, когато веднъж, без да искам, съм си отрязал носа с кухненски нож. Всяка част от тялото ми може да се поднови. С изключение на главата. Досега не съм се пробвал да я отсека. По-добре да не предизвиквам съдбата.

— Боли ли? — попитах.

— Малко — отвърна Кормак. — Новият пръст започва да расте в мига, в който бъде отрязан старият и болката се усеща не повече от две-три секунди. Все едно...

— Хайде, стига! — прекъсна го господин Длъгнест. — Нямаме време за подробни обяснения. Достатъчно се размотавахме. Ако не се размърдаме, хората ще ни забравят или ще решат, че циркът се е разпаднал.

Той плесна с ръце да привлече вниманието и гръмогласно извика:

— Чуйте ме внимателно! Край на почивката! Довечера ще има представление!

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Цял следобед лагерът жужеше от напрегната подготовка. Всички се суетяха напред-назад като мравки. Една голяма група издигаше купола, в който се изнасяха представленията. Виждах го за пръв път и бях доста впечатлен: висок и червен, украсен с изображения на артистите.

Двамата с Евра не се спряхме нито за миг — помогнахме при забиването на колчетата, които придържаха купола, подредихме столовете вътре, оправихме сцената, изкарахме реквизита, донесохме празни консервени кутии, болтове и железа за номера на Рамъс Търбуха, включихме се в преместването на клетката на човека вълк и така нататък.

Задачите бяха много, но се отмятаха с невероятна скорост. Всеки знаеше мястото си и какво се очакваше от него, нямаше и помен от паника и хаос. Работехме в екип и нещата вървяха спокойно и гладко.

Рано следобед се появи Сам. Мислех да го помоля да ни помогне, но Евра каза, че само ще се пречка и го отпрати. Сам беше разочарован и си тръгна нацупен, подритвайки празна консервена кутия. Стана ми мъчно за него, но веднага се сетих как мога да оправя настроението му.

— Сам! Почакай малко — извиках след него. — Ей сега се връщам — рекох на Евра и хукнах към караваната на господин Длъгнест.

Почуках на вратата и тя веднага се отвори. Господин Длъгнест застана на прага и преди да обеля и дума, ми подаде два билета за представлението.

Зяпнах ги смаяно, после вдигнах поглед към него.

— Но как разбрахте...

— Имам си начини — отвърна собственикът на цирка.

— Само че нямам пари — предупредих го.

— Ще ти ги прихвана от заплатата — отговори той.

— Но вие не ми плащате заплатата! — премигах объркано.

— Така ли? — усмихна се господин Длъгнест. — Колко умно от моя страна!

Връчи ми билетите и затвори вратата, преди да успея да му благодаря.

Изтичах при Сам и му ги дадох.

— Какво е това? — попита той.

— Билети за представлението довечера — отвърнах. — Един за теб и един за Ре Ве.

— Еха! — извика Сам и веднага ги прибра в джоба, сякаш се страхуваше да не му ги грабне някой или че може да се изпарят пред очите му. — Благодаря, Дарън.

— Пак заповядай — рекох. — Само че е доста късно. Започва в единайсет и ще свърши към един през нощта. Ще успееш ли да дойдеш?

— Разбира се — кимна той. — Не е проблем да се измъкна от къщи. Мама и татко си лягат с кокошките — в девет и половина са вече под завивките.

— Ако те хванат — размахвах предупредително пръст, — не им казвай къде отиваш.

— Гроб съм — закле се Сам и хукна да търси Ре Ве.

До началото на представлението нямахме миг почивка, спряхме само за десетина минути колкото да хапнем нещо. След вечеря Евра отиде да приготви змията си, а аз се включих в паленето на свещите в купола. Окачихме пет големи свещника над местата за сядане и Малките хора поставиха един над сцената.

Магс — жената, която продаваше играчки и лакомства в антрактите — ме помоли да ѝ помогна и в следващия един час подреждах паяжини от захарен памук, ядливи „стъклени“ статуетки и пакетчета с кичури от козината на човека вълк. Сред сувенирите имаше и нови, които не бях виждал до този момент, например фигурка на Кормак Гуцера. Ако отчупиш част от нея, веднага порастваше нова. Попитах как става, но Магс не можа да ми отговори.

— Това е от изобретенията на господин Длъгнест — рече тя. — Той сам изработва повечето играчки.

Отчупих главата на една фигурка и се опитах да надникна вътре, но на нейно място веднага израсна нова глава.

— Издържат два-три месеца — каза Магс. — След това се развалят.

— Казваш ли го на хората, които си ги купуват? — попитах.

— Разбира се — отвърна тя. — Господин Длъгнест държи да знаят за какво дават парите си. Той не би се съгласил да мамим клиентите.

Половин час преди началото на представлението ме повика господин Крепели. Когато влязох, тъкмо се обличаше.

— Излъскай клетката на Мадам Окта — заповяда той, — след това си изчеткай костюма и се пооправи.

— Защо?

— Ще излезеш с мен на сцената — отвърна вампирът.

Очите ми грейнаха.

— Ще участвам и аз?

— Ще получиш съвсем малка роля — охлади ентузиазма ми той. — Ще изнесеш клетката и ще командваш Мадам Окта, докато плете паяжина върху устните ми.

— Обикновено това го прави господин Длъгнест, нали?

— Така е — кимна господин Крепели, — но тази вечер не ни достигат хора, така че ще се наложи и той да излезе на сцената със свой номер. Освен това, ти си по-подходящ за мой асистент.

— Защо? — любопитствах.

— Защото си по-зловещ — отговори той. — Както си блед и с този кошмарен костюм, все едно си изскочил от филм на ужасите.

Думите му ме смаяха. И през ум не ми минаваше, че изглеждам зловещ. Завъртях се бързо към огледалото — не можеше да се отрече, че наистина бях малко страшничък. Заради отказа ми да пия човешка кръв бях ужасно блед, а овехтелият костюм ми придаваше още по-призрачен вид. Отбелязах си наум на сутринта задължително да си намеря други дрехи.

Представлението започна точно в единайсет. Не очаквах да се появят много посетители — все пак се намирахме наред нищото и не беше имало достатъчно време за разгласа, — но куполът беше пълен.

— Откъде се взеха толкова хора? — прошепнах в ухото на Евра, докато господин Длъгнест представяше човека вълк.

— Откъде ли не — отвърна той тихо. — За нас винаги има публика. Освен това, макар да ни го каза едва тази сутрин, господин

Длъгнест вероятно е планирал представлението още от пристигането ни тук.

Гледах номерата от кулисите и се забавлявах дори повече от първия път, тъй като сега познавах артистите и се чувствах част от семейството на „Циркът на кошмарите“.

След човека вълк излезе Ръкокракия Ханс, а подир него Рамъс Търбуха. След първия антракт на сцената се качи господин Длъгнест — номерът му беше изключително странен, той се стопяваше във въздуха пред очите на хората и неочаквано изплуваше в другия край на купола, като никой не успяваше да види кога и как се е преместил. След него беше Труска, а после бяхме ние с господин Крепели и Мадам Окта.

Осветлението беше слабо, но благодарение на вампирските си способности различих лицата на Сам и Ре Ве сред публиката. Те направо се шашнаха, като ме видяха, но ръкопляскаха най-силно от всички. Едва успях да скрия гордата си усмивка — господин Крепели ми беше поръчал да се правя на нещастен и мрачен, за да впечатля посетителите.

Стоях отстрани, докато той обясняваше колко смъртоносна е Мадам Окта, а след това отворих вратата на клетката и един от синьоробите доведе козата.

Когато паякът заби отровните си зъби в четириногото, изведнъж се чу силен гневен вик. Недоволният възглас дойде от Ре Ве и аз веднага си дадох сметка, че не биваше да го каня на представлението — бях забравил колко обича животните, — но вече беше късно.

Дойде и моят ред да командвам Мадам Окта със свирката, бях малко притеснен, усещах погледите на всички в купола върху мен. За пръв път излизах пред публика и в първите няколко секунди се страхувах, че устата ми ще пресъхне или ще забравя мелодията. Но щом засвирих и установих мисловна връзка с Мадам Окта, бързо се успокоих и си възвърнах увереност.

Докато тя плетеше паяжина около устните на господин Крепели, изведнъж ми мина през ума, че стига да исках, сега съвсем лесно можех да се отърва от него. *Като ѝ заповядам да забие отровните си зъби в плътта му!*

Мисълта ме потресе. Неведнъж бях заявявал, че желая смъртта му, но не го казвах сериозно, а и след като се присъединихме към

„Циркът на кошмарите“, жаждата ми за отмъщение безследно изчезна. Сега обаче животът му беше в ръцете ми. Само една дребна грешка от моя страна и вампирът щеше да е мъртъв. Спокойно можех да обясня, че е било нещастен случай. Никой нямаше да успее да докаже вината ми.

Паякът сновеше нагоре-надолу и наляво-надясно, отровните му зъби искряха на светлината на свещите. От излъчваната от тях топлина ми стана горещо. Целият се облях в пот. Нима не можех да оправдая погрешно изсвирената нота с изпотените си пръсти?

Мадам Окта плетеше паяжината си около устата му. Господин Крепели стоеше с прибрани до тялото ръце. Нямаше да успее да я спре. Беше достатъчно да изсвиря само една фалшива нота, за да изчезне мисловната ми връзка с паяка и тогава...

Но не го направих. Устоях на изкушението. Не знаех защо го пощадох. Може би защото се страхувах, че господин Длъгнест ще разбере истината. Или защото се нуждаех от господин Крепели, за да ме научи как да оцелея. Или пък защото просто не исках да стана убиец.

А може би — колкото и невероятно да звучи — бях започнал да харесвам вампира. Все пак той ме беше довел в „Циркът на кошмарите“ и ме беше изкарал на сцената. Ако не беше господин Крепели, нямаше да познавам нито Евра, нито Сам. Освен това се държеше добре с мен.

Каквато и да беше истинската причина, така или иначе не позволих на Мадам Окта да го убие и накрая двамата се поклонихме заедно и слязохме от сцената.

— Колебаеше се дали да не ме убиеш — рече тихо господин Крепели, когато се скрихме зад кулисите.

— Какво искате да кажете? — направих се на две и половина аз.

— Знаеш много добре — отвърна той. Замълча за миг и добави. — Нямаше да успееш. Предварително изцедих по-голямата част от отровата. А останалото отиде за убиването на козата.

— Значи сте ме проверявали? — Изведнъж в мен отново пламна старата омраза. — Тъкмо си мислех колко добре се държите с мен! А всъщност вие не ми вярвате и сте ме подложили на изпитание!

Лицето му беше сериозно.

— Исках да разбера дали мога да разчитам на теб.

— Чуйте ме тогава — изръмжах и се надигнах на пръсти, така че да го погледна право в очите. — Само сте си загубили времето с това изпитание. Този път не ви убих, но ако някога отново ми се отвори същата възможност, ще се възползвам от нея!

Обърнах му гръб и излетях навън, бях толкова бесен, че не останах да гледам номера на Кормак Гуцера и края на представлението. Макар дълбоко в себе си да усещах, че в думите на господин Крепели имаше някаква логика, се чувствах горчиво излъган и предаден.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

На сутринта все още не се бях успокоил. Евра на няколко пъти ме питаше какво ми има, но аз мълчах. Не исках да знае, че съм си мислел дали да не убия господин Крепели.

Момчето змия ми каза, че след представлението се е видял със Сам и Ре Ве.

— Сам беше във възторг — рече той. — Направо беше заплепен от Кормак Гуцера. Трябваше да останеш да го гледаш. Когато си отрязва краката...

— Следващия път — прекъснах го. — А Ре Ве как е?

Евра се намръщи.

— Изобщо не е доволен.

— Заради козата ли?

— Не само заради нея. Казах му, че сме я взели от кланицата, че така или иначе е била обречена. Но той се тревожеше най-вече за човека вълк, за моята змия и за паяка на господин Крепели.

— Че какво им е? — зачудих се.

— Безпокоеше се, че не се отнасяме добре с тях. Не бивало да ги държим затворени. Излъгах го, че само паякът е в клетка, че по принцип човекът вълк е кротък като агне. Показах му змията и му обясних, че спи с мен.

— Повярва ли ти за човека вълк?

— Така ми се стори — кимна Евра. — Макар че си тръгна изпълнен с подозрения. Интересуваше се как ги храним. Разпитваше ме какво им даваме, колко често, откъде го намираме. Ще трябва да внимаваме с него. Може да създаде доста проблеми. Добре че си тръгва след ден-два.

Денят мина спокойно. Сам се появи чак късно следобед, но нямахме настроение за игри. Времето беше облачно и тримата бяхме уморени. Сам постоя около половин час и после се прибра вкъщи.

Малко след залез ме повика господин Крепели. Не исках да го виждам, но реших да не го дразня с неподчинението си. Все пак ми

беше настойник и вероятно можеше да ме отведе от цирка.

— Какво искате? — подхвърлих грубо, щом влязох вътре.

— Ела тук да те огледам хубаво — отвърна вампирът.

Стисна ме за брадичката с кокалестите си пръсти, наклони главата ми назад и вдигна клепачите, за да погледне бялото на очите ми. Заповяда да отворя уста да ми види гърлото. След това ми измери пулса и провери рефлексите. Накрая попита:

— Как се чувстваш?

— Уморен.

— Отпаднал? Замаян?

— Леко.

Той изсумтя.

— Пиеш ли достатъчно кръв?

— Колкото трябва — отвърнах.

— А човешка?

— Не — прошепнах.

— Добре — въздъхна господин Крепели. — Пригответи се, излизаме.

— На лов ли? — попитах.

Той поклати глава.

— При един приятел.

Пред палатката се качих на гърба му и той се затича. Когато напуснахме очертанятия на лагера, вампирът хвъркна и очертанятия на предметите около нас се размиха.

Не обърнах внимание накъде хвърчим. Безпокоях се как изглеждам. Бях забравил да си потърся нови дрехи и сега колкото повече се замислях, толкова по-зле ми се струваше костюмът: беше раздран на десетина места, а цветът беше един нюанс по-сив от праха и мръсотията. Отвсякъде висяха кончета и при най-малкото движение се посипваха косъмчета и мъх.

Не бях суетен, но и не исках да приличам на *скитник*. На сутринта трябваше задължително да си намеря нови дрехи.

Стигнахме до някакъв град и господин Крепели забави ход. Спря в задния двор на висока сграда. Понечих да го питам къде сме, но той ми даде знак да пазя тишина.

Вратата беше заключена, вампирът положи длан до дръжката и с другата ръка щракна с пръсти. Вратата веднага се отвори. Поехме по

дълъг тъмен коридор, след това се изкачихме по стълбите до ярко осветено преддверие.

В другия си край то беше преградено с остъклена стена. Господин Крепели се огледа, за да се увери, че сме сами, и натисна звънеца.

Изад стъклената преграда се появи силует. Вратата се отвори и излезе мъж в бели дрехи, с рижа коса и зелена маска на устата. Приличаше на лекар.

— Какво мога да... — поде той, но изведнъж възкликна: — Лартън Крепели! Какво правиш тук, стари дяволе?

Свали маската и се ухили.

— Здравей, Джими — протегна ръка господин Крепели. — Отдавна не сме се виждали.

— И честно казано, не очаквах да те видя никога повече — отвърна Джими. — Чух, че са те убили. Казаха ми, че някакъв твой стар враг е успял да забие дървен кол в прогнилото ти сърце.

— Човек не бива да вярва на слуховете — поклати глава вампирът. След това сложи ръка на рамото ми и ме побутна напред. — Джими, да ти представя Дарън Шан, мой спътник. Дарън, това е Джими Ово, мой стар приятел и най-добрият патолог на света.

— Здравейте — обадох се аз.

— Радвам се да се запознаем — пое ръката ми Джими. — Ти също ли си... И ти ли си *от тях*?

— Вампир е — рече господин Крепели.

— Само наполовина — поправих го гневно. — Не съм истински вампир.

— Моля ви! — потрепери Джими. — Не го изричайте тук. Знам какви сте и нямам нищо против, но от тази дума направо ми настръхва косата — той потрепери престорено. — Сигурно се дължи на вампирските филми, които обичах да гледам като малък. Знам, че не сте като онези чудовища, но ми е трудно да забравя изградения в представите ми образ.

— Какво означава патолог? — полюбопитствах.

— Човек, който прави аутопсия на мъртъвци, за да разбере от какво са починали — обясни Джими. — Не на всички се прави аутопсия, а само на тези, които са умрели при подозрителни обстоятелства.

— Това е градската морга — добави господин Крепели. — Тук се съхраняват труповете на хората, които са починали в болницата или на път за нея.

— Там ли ги държите? — посочих помещението отвъд стъклената преграда.

— Тъй вярно — отвърна бодро Джими и ни даде знак да го последваме през вратата.

Настръхнах. Очаквах да видя десетки маси, отрупани с изкормени тела. Но нямаше нищо подобно. Вътре ни очакваше само един труп, покрит от главата до петите с чаршаф. Иначе помещението си беше съвсем обикновено — просторно, добре осветено, с големи шкафове до стената и най-различна медицинска апаратура.

— Как върви работата? — попита господин Крепели и с Джими се разположиха на столове край масата с мъртвеца. Не обръщаха никакво внимание на умрелия и аз реших, че е най-добре да последвам примера им.

— Спокойно е — отговори патологът. — Времето е хубаво, няма много катастрофи по пътищата. Нито пък епидемии, хранителни отравяния, срутили се сгради. Между другото, преди няколко седмици оттук мина един твой приятел.

— О? — отвърна възпитано господин Крепели. — Кой?

Джими си пое шумно дъх през носа и изсумтя.

— *Гавнър Пърл*? — извика доволно вампирът. — И как е старото куче? Още ли е толкова тромав?

Двамата заобсъждаха стария си приятел Гавнър Пърл, а аз любопитно се огледах, чудех се къде ли държаха труповете.

Изчаках в разговора на възрастните да настъпи пауза и зададох въпроса си. Джими стана и ми каза да го последвам. Приблжих се към големите шкафове до стената и дръпна една от вратичките.

Чу се съскане и навън изскочи облак студен въздух. Когато той се разпръсна, видях покрито с чаршаф тяло и изведнъж осъзнах, че това не бяха обикновени шкафове, а хладилни камери!

— Държим ги тук, докато не дойде някой роднина да си ги прибере — обясни патологът.

Огледах се и набързо преброих вратичките по стените.

— Всички ли са пълни? — попитах.

Джими поклати глава.

— В момента имаме само шестима гости, без онзи на масата. Напоследък е доста спокойно, но дори и в най-натоварения период повечето камери остават празни. Рядко се запълват и половината. Просто обичаме да сме подготвени за най-лошото.

— А имаш ли прясна кръв в наличност? — намеси се господин Крепели.

— Чакай да проверя — отвърна той. Разтвори една голяма тетрадка и прелисти няколко страници. — Трийсетгодишен мъж. Загинал при автомобилна катастрофа преди осем часа.

— И нищо по-прясно?

— Боя се, че не.

Вампирът въздъхна.

— Е, и това ще свърши работа.

— Чакайте малко! — обадох се възмутено. — Нима ще пиете кръв от мъртвец?

— Не — отвърна господин Крепели. Бръкна под наметалото и извади няколко малки бутилки, в които съхраняваше запасите си от човешка кръв. — Дойдох да ги напълня.

— Не може да го направите! — извиках аз.

— Защо? — попита той.

— Не бива. Не е честно да пиете от мъртвец. Освен това кръвта вече ще се е развалила.

— Няма да е в най-доброто си състояние — съгласи се вампирът, — но за бутилиране става. А по първа точка категорично не съм съгласен: трупът е най-подходящ за храна, тъй като бездруго кръвта вече не му трябва. От жив човек не мога да източа достатъчно кръв, за да напълня бутилките — ще го убия.

— Но може да вземете по малко от неколцина — възразих.

— Така е — отвърна той. — Но отнема време и е по-трудно. Освен това е рисковано. Най-лесно е да се използва мъртвец.

— Дарън не говори като вампир — отбеляза Джими.

— Все още се учи — изсумтя господин Крепели. — Заведи ме при трупа, моля. Нямаме цяла нощ на разположение.

Знаех, че няма смисъл да споря, така че стиснах зъби и мълчаливо ги последвах.

Патологът извади тялото на висок рус мъж и дръпна чаршафа. На главата зееше голяма рана и кожата беше неестествено бяла, иначе

мъжът приличаше на заспал.

Господин Крепели направи дълъг дълбок прорез по гърдите, така че да се покаже сърцето. Подреди бутилките до трупа, измъкна отнякъде маркуче и пъкна единия му край в гърлото на първата бутилка. След това закрепил другия към сърцето на мъртвеца, хванал сърцето в юмрук и запомпа.

Маркучът бавно се изпълни с кръв и тя закапа в бутилката. Когато шишето се напълни, господин Крепели премести маркуча в следващото.

Вдигнал първата бутилка, отпил глътка и примлясна, все едно дегустирал вино.

— Добра е — изсумтя той и облиза устни. — Може да я използваме.

Напълни осем бутилки и се обърна към мен със сериозно изражение на лицето.

— Дарън, знам, че не искаш да пиеш човешка кръв, но вече е време да преодолееш страха си.

— Няма! — отсякох.

— Хайде, Дарън — изръмжа господин Крепели. — Този човек е мъртъв. Кръвта вече не му трябва.

— Не мога! — извиках жаловито. — Не мога да пия от труп!

— Но ти отказваш да пиеш и от жив човек! — избухна господин Крепели. — Все някога ще трябва да го направиш. Това е най-добрият начин да започнеш.

— Хей, момчета — обади се Джими, — ако наистина смятате да го правите, по-добре да изляза...

— Млъкни! — срязал го вампирът и впи пламтящите си очи в мен. — Пий! Ти си чирак на вампир. Време е да започнеш да се държиш като такъв.

— Нека не е сега — примолех се. — Някой друг път. Когато излезем на лов. От жив човек. Не мога да пия от труп. Гади ми се.

Господин Крепели въздъхна и поклати глава.

— Някоя нощ ще разбереш колко си бил глупав. Надявам се само да не е твърде късно да се спасиш.

Той благодари на Джими Ово за помощта му и двамата заговориха за миналото и общите си приятели. Докато те си бърбеха, аз

стоях нещастен отстрани и се питах колко ли ще издържа без човешка кръв.

Когато свършиха, слязохме долу. Джими дойде да ни изпрати. Беше ми симпатичен, съжалявах, че се запознахме при такива мрачни обстоятелства.

На връщане господин Крепели не обели нито дума, а когато пристигнахме в лагера ядосано ме свали на земята и размаха пръст в лицето ми.

— Ако умреш, вината няма да е моя!

— Добре — отвърнах аз.

— Глупаво момче! — измърмори той и сърдито се отправи към ковчега си.

Аз останах да погледам изгрева. Размишлявах за положението си, чудех се какво щеше да стане, когато силите ме напуснеха и започнех да умирам. Вампир, който не можеше да пие кръв — щеше да е смешно, ако изходът не беше смърт.

Какво трябваше да направя? Този въпрос ме държа буден дълго след като слънцето се показва. Какво трябваше да направя? Да загърбя принципите си и да пия човешка кръв? Или да остана верен на човешката си същност и да... умра?

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

През по-голямата част от деня си останах в палатката и дори не излязох да поздравя Сам, когато се появи. Духът ми беше паднал под морското равнище. Вече не принадлежах никъде — не можех да бъда човек, а не исках да стана вампир. Разкъсвах се между двете крайности.

През нощта се наспах хубаво и на следващия ден се чувствах по-добре. Грееше слънце и макар да знаех, че проблемът ми не е изчезнал, за момента можех да си позволя да не мисля за него.

Но за сметка на това се разболя змията на Евра. Беше хванала някакъв вирус и той трябваше да стои да се грижи за нея.

Въпреки това със Сам решихме да отидем до старата изоставена гара, за която ни беше говорил. Евра не се разсърди, че го оставяме. Щеше да дойде с нас следващия път.

Гарата беше страхотно място за игра — голям кръгъл двор, покрит с каменни плочи, триетажната къща на пазача, стари навеси и няколко изоставени вагона. Навсякъде се търкаляха релси, обрасли с трева и тръни.

Със Сам вървахме по релсите, уж по опънато високо над земята въже. Когато някой се подхлъзнеше, трябваше да изпищи и да се престори, че пада. Бях по-добър от Сам, тъй като благодарение на вампирските си способности трудно губех равновесие.

След това разгледахме старите вагони. Два от тях бяха в ужасно състояние, но повечето бяха относително запазени — прашни и мръсни, но иначе в добро състояние. Не можех да си обясня защо са били изоставени тук да ръждясват.

Покатерихме се върху един вагон и се изтегнахме на покрива му да се припичаме.

— Хрумна ми нещо — обяви по някое време Сам.

— Какво?

— Хайде да станем кръвни братя.

Обърнах се настрани, подпрях се на лакът и го погледнах любопитно.

— Кръвни братя ли? Какво е това? Как се прави?

— Забавно е — отвърна той. — Рязваме длани, допираме ги, така че кръвта ни да се смеси и се заклеваме завинаги да си останем приятели.

— Съгласен съм — кимнах. — Имаш ли ножче?

— Може да използваме парче стъкло — предложи Сам. Пропълзя до ръба, присегна се и измъкна парче стъкло от счупения прозорец на купето под нас. Върна се, направи лека резка по месестата част на дланта си и ми подаде стъклото.

Допрях го до кожата си, но преди да натисна, изведнъж се сетих за вампирската кръв във вените си. Едва ли толкова малко количество можеше да навреди на Сам, но все пак...

Отпуснах ръка и поклатих глава.

— Не, отказвам се.

— Хайде — настоя той. — Няма от какво да се страхуваш. Само се драсни леко.

— Не искам — отсякох.

— Страх те е! — изсумтя Сам. — Страхливец! Бъзльо! — Започна да припява: — Бъз те е! Бъз те е!

— Добре, страхливец съм — изсмях се горчиво аз. Беше ми по-лесно да излъжа, отколкото да призная истината. — Всеки го е страх от нещо. Оня ден и ти не гореше от желание да измиеш клетката на човека вълк.

Той се намръщи.

— То е различно.

— Присмял се хърбел на щърбел — измърморих.

— А? Какво означава? — премига Сам.

— Не знам — признах си. — Някаква поговорка, баща ми я употребяваше в такива случаи.

Пошегувахме се още малко и след това скочихме на земята и отидохме до къщата. Дървената дограма отдавна беше изгнила и стъклата на повечето прозорци бяха изпопадали. Минахме през няколко малки стаи и влязохме в една по-голяма, която вероятно на времето е била всекидневната.

В средата на пода имаше голяма дупка, която внимателно заобиколихме.

— Погледни нагоре! — подкани ме Сам.

Вдигнах глава и се взрях право в керемидите. Подовете на горните етажи бяха паднали и от тях бяха останали само ръбове покрай стените. През дупките в покрива надничаха слънчеви лъчи.

— Насам! — извика Сам и се закатери по стълбата в ъгъла. Последвах го бавно — струваше ми се опасно, стъпалата скърцаха така, сякаш щяха да се срутят под нозете ни, но не исках отново да ме нарече страхливец.

На третия етаж стълбите свършиха. Отгук можехме да докоснем керемидите над главите си и разбира се, го направихме.

— А може ли да излезем на покрива? — попитах.

— Да — отвърна той, — но е опасно. Керемидите се чупят и лесно можеш да се подхлъзнеш. Ела насам, ще ти покажа нещо много по-интересно от покрива.

Сам пое по ръба край стената, който в най-широката си част беше около половин метър. Тръгнах след него с долепен до зида гръб.

— Няма да се срути, нали? — попитах притеснено.

— Досега винаги е издържал — отвърна приятелят ми. — Но всяко нещо си има първи път.

— Благодаря, много ме успокои — измърморих.

Изведнъж той спря. Протегнах врат, за да погледна над него и видях, че сме стигнали до шест-седем греди, които се простираха от едната стена до другата.

— Тук е имало таванска стая — обясни Сам.

— Досетих се — кимнах.

Той ме погледна и се ухили.

— А можеш ли да се досетиш какво ще направим сега?

Взрях се в него, след това плъзнах поглед към гредите.

— Нали не искаш да... Нали няма да... Ще минеш по тях, така ли?

— Точно така — отвърна Сам и стъпи с левия си крак на дървото.

— Сам, недей — опитах се да го спра аз. — Долу на релсите постоянно се подхлъзваше, а ако паднеш от такава височина...

— Няма — прекъсна ме той. — Одеве само се преструвах.

Премести и другия си крак на гредата и пое напред. Вървеше бавно с разперени настрани ръце. Сърцето ми заседна в гърлото. Бях сигурен, че всеки момент ще политне. Погледнах надолу, ако паднеше, нямаше да оживее. Под нас имаше четири етажа, заедно с мазето. Падане от такава височина щеше да е смъртоносно.

Но Сам стигна до другия край, обърна се и се поклони.

— Ти си луд! — извиках.

— Не — отвърна той, — просто съм смел. А ти? Не искаш ли да се пробваш? На теб ще ти е още по-лесно.

— Защо? — попитах подозрително.

— Защото страхът дава криле, нали?

Това реши въпроса — сега щях да му покажа!

Поех си дълбоко дъх и скочих на гредата, едва ли не претичах по нея, като се възползвах изцяло от вампирските си способности. Не поглеждах надолу и се опитвах да не мисля, и след няколко секунди вече бях до Сам.

— Браво! — възкликна той. — Не вярвах, че ще го направиш. И то толкова бързо!

— В цирка човек се научава на някои трикове — заявих самодоволно.

— А аз дали ще успея да мина толкова бързо? — зачуди се Сам.

— На твое място не бих се пробвал — посъветвах го.

— Бас ловя, че не можеш да го направиш пак — предизвика ме той.

— Само гледай — отвърнах и изтичах обратно.

Следващите няколко минути се забавлявахме да пресичаме напред-назад по гредите. После се състезавахме по две успоредни греди, като си подвиквахме и се кикотехме.

Изведнъж Сам се спря по средата на гредата и се обърна към мен.

— Хайде да играем на огледало!

— Как се играе?

— Повтаряш всичко, каквото правя. — Вдигна лявата си ръка над главата. — Сега ти.

— Добре. — И аз вдигнах ръка. — Но ако скочиш от гредата и се пребиеш, няма да го повторя.

Той се разсмя и ми се изплези. Аз също му се изплезих. Сам бавно сгъна единия си крак. И аз застанах на един крак. После се наведе и докосна пръстите на краката си. Повторих го. Умирах от нетърпение да дойде моят ред да показвам. Така щях да го затапя с нещо, което да не може да повтори — например да скоча от една греда на друга. За пръв път се радвах, че във вените ми тече кръв на вампир.

И естествено, точно в този момент тя реши да ме изостави.

Случи се съвсем внезапно. В единия момент се изправях, след като се бях навел да докосна пръстите на краката си, а в следващия ми се зави свят, коленете ми се подкосиха и заразмахвах ръце, за да запазя равновесие.

Не за пръв път ми се виеше свят, бях получавал подобни пристъпи и преди, но не им бях обръщал внимание, просто седах и чаках да преминат. Но сега беше различно. Бях на десет метра височина. Нямахше къде да седна.

Опитах се да се отпусна внимателно на гредата, надявах се, че ще успея да се върна пълзешком. Но преди да се смъкна достатъчно, краката ми омекнаха и залитнах.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Вампирската кръв беше виновна за злополуката, но пак тя ме спаси.

При падането инстинктивно протегнах ръка и сграбчих гредата. Ако бях обикновено момче, нямаше да ми стигне силата да се задържа. Но аз не бях обикновено момче. Бях наполовина вампир. И макар да ми се виеше свят, успях да хвана здраво гредата и увиснах на нея.

Висях на десетина метра височина със затворени очи, крепях се единствено на петте си тънки пръста.

— Дръж се, Дарън! — извика Сам. Не беше нужно да ми го казва, нямах никакво намерение да се пускам. — Идвам при теб. Ей сега ще дойда. Не се пускай. Не изпадай в паника.

Докато се приближаваше, не спря да говори — успокояваше ме, обясняваше, че ще се оправя, че той ще ме спаси, че всичко ще се нареди.

И думите му наистина ми помогнаха. Благодарение на тях имаше за какво друго да мисля, освен за пропастта под себе си. Ако не беше Сам, вече щях да съм си отишъл от тоя свят.

Усещах стъпките му по гредата, за която се държах. Дървото скърцаше и за един ужасен момент се изплаших, че няма да издържи тежестта ни, двамата ще се стоварим долу и ще си строшим вратовете. Но гредата се оказа здрава, Сам допълзя по корем бързо, но внимателно.

Стигна до мен и се спря.

— Ще те хвана с дясната си ръка — каза той. — Не мърдай и не посягай към мен. Разбра ли?

— Ясно — отвърнах.

Усетих ръката му около китката си.

— Не се пускай от гредата — заповяда Сам.

— Няма.

— Няма да ми стигнат силите да те издърпам — продължи той, — така че ще те залюлея и когато събереш инерция, се опитай да

достигнеш гредата с другата си ръка. Ако не успееш, не изпадай в паника, аз те държа. Щом се хванеш, се отпусни малко, остави тялото си да почине няколко секунди. След това се набери на гредата. Разбра ли ме?

— Разбрах, капитане — ухилих се, въпреки страха.

— Добре. Да започваме. И помни: всичко ще се оправи. Ще успеем. Ще те спасим.

Той ме залюля, като постепенно засилваше тласъците. След първите няколко полюшвания се изкуших веднага да посегна към гредата, но се насилих да изчакам. Когато усетих, че съм набрал достатъчно инерция, разперих пръсти и посегнах към дебелилото дърво.

И го хванах!

Отдъхнах си леко и оставих мускулите на дясната си ръка да починат малко.

— Готов ли си да се набереш? — попита Сам.

— Да.

— Ще ти помогна да се качиш — рече той. — Щом легнеш по корем върху гредата, ще се дръпна назад, за да освободя място да сложиш и краката си.

Сам ме хвана за яките на ризата и сакото, за да ме задържи, ако се изпусна и ми помогна да се издърпам нагоре.

Поожулих си гърдите и корема, но не обръщах внимание на болката. Всъщност дори ѝ се зарадвах — тя беше доказателство, че съм жив.

Когато се закрепих върху гредата по корем, приятелят ми се отдръпна и аз качих и краката си. Едва-едва запълзах след него. Стъпих на ръба и продължих пълзешком, изправих се чак когато стигнах до стълбите. Там се подпрях на стената и изпуснах тежка въздишка на облекчение.

— Уха! — възкликна Сам до мен. — Забавно беше, нали? Искаш ли да го направим отново?

Надявах се да се шегува.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

Внимателно се спуснах по стълбите — все още ми се виеше свят, но бях по-добре, — върнахме се при вагоните и легнахме да си починем на сянка.

— Спаси ми живота — рекох тихо.

— Не е кой знае какво — отвърна Сам. — И ти би го направил, ако аз бях на твоето място.

— Сигурно. Но този път ти ми се притече на помощ. Запази самообладание и мисли трезво. Ти ме спаси, Сам, дължа ти живота си.

— Задръж си го — разсмя се той. — За какво ми е?

— Говоря сериозно, Сам. Длъжник съм ти. Ако някога поискаш нещо, само кажи и ще обърна небето и земята, за да го имаш.

— Наистина ли?

— Честна дума — заклех се.

— Ами... Има *едно* нещо.

— Хайде, казвай!

— Искам да ме вземете в цирка.

— О, Сам! — простенах аз.

— Нали питаш какво искам? Това е!

— Не е толкова лесно — възразих.

— Напротив — поклати глава малкият ми приятел. — Може да поговориш със собственика и да го убедиш. Хайде Дарън, нали току-що ми обеща? Или са били празни приказки?

— Добре — въздъгнах. — Ще говоря с господин Длъгнест.

— Кога?

— Днес — обещах. — Веднага, щом се прибера.

— Страхотно! — Сам грейна доволно и победоносно размаха юмрук.

— Но ако той откаже, това ще е краят — предупредих го аз. — Разбрано? Ще направя, каквото мога, но ако господин Длъгнест не се съгласи, забравяш тази история.

— Разбира се — кимна Сам.

— А няма ли да се намери и за мен работа в цирка? — обади се глас зад нас.

Подскочих уплашено, обърнах се и видях Ре Ве, той се усмихваше странно.

— Не бива да се прокрадваш така зад гърбовете на хората! — извиках ядосано. — Изкара ми акъла!

— Извинявай, хлапе — отвърна Ре Ве, но не изглеждаше като да съжалява.

— Какво правиш тук? — попита Сам.

— Търсех Дарън — отвърна природозащитникът. — Искан да му благодаря за билета.

— Пак заповядай — отговорих. — Съжалявам, че не успяхме да се видим след представлението, но имах работа.

— Напълно те разбирам. — Ре Ве седна на релсите до мен. — В един толкова голям цирк винаги има много работа, нали? Сигурно сте доста натоварени, а?

— Да, така е — кимнах.

Зеленият воин се ухили, но усмивката му ме накара да застана нащрек. В нея нямаше и помен от добро чувство.

— Я кажи — продължи с въпросите той, — как е човекът вълк?

— Добре е.

— През цялото време ли го държите така окован? — попита Ре Ве.

— Не — отвърнах, като навреме си спомних за предупреждението на Евра.

— Така ли? — престори се на изненадан той. — Жесток и кръвожаден звяр, а не е заключен в клетка?

— Не е чак толкова опасен — рекох. — Просто такъв му е номерът на сцената. Иначе е доста кротък.

Сам ме зяпна смаяно. Той много добре знаеше колко див беше човекът вълк и не разбираше защо лъжа.

— Ас какво го храните? — не преставаше да разпитва Ре Ве.

— С пържоли. Свински котлети. Наденички. — Насилих се да се усмихна. — Всякакви меса. Купуваме ги от магазина.

— Наистина ли? А какво направихте с козата, която паякът уби? Кой я изяде?

— Не знам.

— Евра спомена, че сте я купили от някакъв фермер в околността. Скъпо ли ви излезе?

— Не много — отвърнах. — Тя беше болна и...

Замълчах. Евра беше казал на Ре Бе, че сме купили козата от кланица, а не от ферма!

— Тия дни направих едно малко разследване — каза тихо природозащитникът. — Докато другите се готвеха за заминаване, аз пообиколих наоколо, преброих козите и кравите, поразпитах хората, потърсих кости. Напоследък са изчезнали доста животни. Фермерите не обръщат голямо внимание, за тях едно-две повече или по-малко е без значение, но на мен ми направи впечатление. Каква ли може да е причината според теб?

Не отговорих.

— И още нещо — продължи той. — Разходих се надолу по течението на реката, край която е вашият лагер, и знаеш ли какво намерих? Купчина кости и парчета кожа. Откъде са се появили те, Дарън?

— Не знам. — Изправих се. — Трябва да тръгвам. В цирка ме чакат. Имам работа.

— Да, да, извинявай, че те задържах — рече Ре Бе.

— Кога заминавате? — попитах. — Ще мина да те видя, преди да потеглите.

— Много мило — отвърна той. — Но не се тревожи. В близките дни никъде няма да ходя.

Намръщих се.

— Нали каза, че се готвите да заминавате?

— Зелените воители заминават — отвърна Ре Ве. — Всъщност те вече заминаха. Потеглиха вчера вечерта. — Той се усмихна студено. — Но аз ще поостана още малко. Искам да проверя някои неща.

— Аха. — Изругах наум, но се престорих на доволен. — Радвам се да го чуя. Е, до скоро!

— Да — кимна Ре Ве, — съвсем скоро ще се видим пак. Можеш да бъдеш сигурен. Ще се видим *непременно*.

Усмигнах се неловко.

— Чао засега — рекох.

— Чао — отвърна той.

— Чакай — спря ме Сам. — Ще дойда с теб.

— Не, по-добре ела направо утре — отвърнах. — Дотогава ще знам отговора на господин Длъгнест. Чао!

Обърнах се и се затичах, преди да успеят да реагират.

Проявеният от Ре Ве интерес към изчезването на животните ме разтревожи, но докато вървах към лагера, се поуспокоих. Все пак той беше само човек, макар и доста космат, докато ние в „Циркът на кошмарите“ бяхме необикновени същества с изключителни способности. Какво лошо можеше да ни направи?

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Мислех веднага да отида при господин Длъгнест и да му разкажа за Ре Бе, но докато вървах към караваната му, срещнах Труска — жената, на която можеше да й расте брада, — и тя бързо ме хвана за ръката.

Отведе ме в палатката си. Тя беше много по-елегантно обзаведена от всички останали — с картини и огледала по стените, няколко големи скрина, тоалетки и огромно легло с балдахин.

Труска измърмори нещо — гласът ѝ приличаше на писукане на делфин — накара ме да застана в средата на палатката и ми даде знак да не мърдам. Измъкна шивашки метър и започна да ми взема мерки.

Когато приключи, сви устни и дълбоко се замисли, после изведнъж щракна с пръсти и се завтече към един скрин. Порови в него и измъкна панталони. В друг гардероб намери риза, в трети — сако, а от голямата ракла извади обувки. Остави ме сам да си избира фланелка, бельо и чорапи от чекмеджето на една тоалетка.

Скрих се зад една копринена завеса да се преоблека. Сигурно Евра беше казал на Труска, че ми трябва нов дрехи. Добра работа беше свършил, тъй като аз вероятно щях да продължа да забравям.

Когато излязох иззад завесата, Труска доволно плесна с ръце и ме задърпа към огледалото. Дрехите ми бяха по мярка, все едно бяха шити за мен, и за моя изненада изглеждах страхотно. Ризата беше бледозелена, панталоните — тъмнолилави, а сакото — жълто и синьо. Труска намери дълго парче червена коприна и го уви около кръста ми като пояс — приличах на истински пират!

— Страхотно! — възкликнах. — Само че — посочих краката си — обувките малко ми стягат.

Труска ги прибра и измъкна нов чифт. Те бяха по-големи и отпред носовете им се завиваха нагоре като на Синдбад Мореплавателя. Харесах ги от пръв поглед.

— Благодаря ти, Труска! — извиках и поех към изхода. Труска вдигна ръка и аз спрях. Тя сложи стол до един висок гардероб, стъпи

на стола, присегна се и смъкна голяма кръгла кутия. Хвърли я на пода, отвори я и измъкна кафява шапка с перо като на Робин Худ.

Но преди да пробвам шапката, ме накара да седна, взе ножици и ме подстрига, от което отдавна имах нужда.

Новата прическа и шапката бяха черешката на тортата. Когато се погледнах в огледалото, едва се познах.

— О, Труска! — извиках. — Аз... аз... — тъй като не ми достигаха думи за благодарност, просто я прегърнах и я целунах. После смутено се отдръпнах, радвах се, че никой от приятелите ми не е наоколо да ме види. Труска обаче сияеше от щастие.

Изтичах да се покажа на Евра. И той хареса новия ми вид, но се закле, че не е говорил с Труска за нови дрехи. Каза, че най-вероятно ѝ е писнало да ме гледа толкова опърпан, или господин Крепели я е помолил да се погрижи за мен, или пък го е направила, защото е влюбена в мен.

— Глупости! — извиках.

— Труска обича Дарън! — завика подигравателно Евра. — Труска обича Дарън!

— Млъкни, влечуго такова! — изръмжах аз.

Той се разсмя, изобщо не се беше засегнал.

— Труска и Дарън гнезденце си строят — запя момчето змия. — Първо идва любовта, след това сватбата и накрая Дарън с вампирската каляска.

Изревах и скочих към него, съборих го и го държах прикован към пода, докато не започна да моли за милост.

След като приключихме с боричкането, Евра отиде да нагледа змията си, а аз излязох навън и се хванах на работа. Нямах нито секунда почивка, тъй като трябваше да поема и дела на Евра. Заради безспирното тичане насам-натам и вълнението около новите дрехи, Ре Ве ми изскочи от главата и напълно забравих да кажа на господин Длъгнест за заплахата на зеления воин, че ще разследва изчезването на животни в околността.

Ако не бях толкова разсеян, може би нещата щяха да се развият другояче и престоят ни там нямаше да свърши с кръвопролитие и сълзи.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Вечерта бях като пребит от умора. Евра ме предупреди да не спя в палатката, тъй като змията му била кисела заради болестта и можело да ме ухапе. Затова отидох при господин Крепели и си постлах на пода до клетката на Мадам Окта.

Заспах веднага.

По някое време сънувах, че нещо ми е заседнало в гърлото и ме души. Закашлях се и се събудих.

Над мен се беше надвесил тъмен силует, който поднасяше бутилка към устата ми и се опитваше да ме накара да отпия. Първата ми ужасяваща мисъл беше: „Господин Абдъс!“.

Счупих със зъби гърлото на бутилката, порязах си устните и течността се разля. Мъжът изруга, стисна ме здраво за брадичката и насила отвори устата ми, за да изцеди вътре остатъка от течността, но аз я изплюх.

Нападателят изруга отново, пусна ме и отстъпи назад. Сърцето ми се поуспокои — не беше господин Абдъс.

А господин Крепели.

— Какво правите, по дяволите? — извиках ядосано. Бях толкова вбесен, че не усещах болката от разранените си устни.

Той поднесе към очите ми малката бутилка — беше една от онези, в които държеше запасите си от човешка кръв.

— Опитвате се да ме накарате да пия кръв! — ахнах аз.

— Трябва да го направиш — отвърна господин Крепели. — Губиш сили, Дарън. Ако продължиш да упорстваш, до няколко седмици ще умреш. Щом не ти стига смелост да отпиеш сам, някой трябва насила да ти я налее в устата.

Едва не го убих с поглед. Той беше смутен и избягваше да ме поглежда в очите.

— Просто исках да помогна — измънка.

— Ако още веднъж опитате подобен номер — заплаших го, — ще ви убия! Ще почакам да изгрее слънцето и да заспите, и ще ви

отсека главата!

Разбра, че говоря сериозно, и кимна мрачно.

— Няма повече — съгласи се вампирът. — Знаех си, че няма да стане, но бях длъжен да опитам. Ако беше поел поне няколко глътки, щеше да възвърнеш силите си и можеше да преодолееш страха си.

— Няма да пия човешка кръв! — изкрещях аз. — Не ме интересува дали *ще* умра. Няма да пия!

— Добре, добре — въздъхна той. — Направих всичко по силите си. Щом настояваш да продължаваш с глупостите, сам ще си носиш последствията.

— Това не са глупости... Аз съм човек.

— Не си — възрази меко господин Крепели.

— Знам — отвърнах. — Но искам да бъда. Искам да съм като Сам. Да имам семейство и обикновени приятели. Да остарявам като всички останали. Не желая да пия човешка кръв, да се крия от слънцето и да ме преследват ловците на вампири.

— Колко жалко — въздъхна той. — Защото точно такъв жребий ти е отредила съдбата.

— Мразя ви! — изръмжах.

— Колко жалко — повтори господин Крепели. — Защото няма как да избягаш от мен. — После добави: — Но ако това ще те успокои, и аз не те обичам. Превръщането ти във вампир беше най-голямата грешка в живота ми.

— Защо тогава не ме освободите? — изстенах жално.

— Не мога — отвърна той. — Ако можех, щях да го направя. Но си свободен да си тръгнеш, когато пожелаеш.

Изгледах го подозрително.

— Наистина ли?

— Наистина — кимна вампирът. — Нямам нищо против. Даже бих предпочел да заминеш. Така поне няма да си моя отговорност. Няма да те гледам как умираш пред очите ми.

Поклатих глава.

— Изобщо не мога да ви разбера.

Той се усмихна едва ли не нежно.

— Нито пък аз.

Засмяхме се и напрежението изчезна. Не одобрявах постъпката на господин Крепели, но разбирах защо се беше опитал да го направи.

Няма как да намразите някого, който се мъчи да ви помогне и се грижи за вас.

Разказах му за приключенията си през деня, за изоставената гара и как Сам ми спаси живота. Споменах и как за малко не станяхме кръвни братя.

— Добре че си се спрял навреме — каза господин Крепели.

— А какво щеше да стане иначе? — попитах.

— Кръвта ти щеше да замърси неговата. Той щеше да започне да жадува за сурово месо. Да обикаля по месарниците и да зяпа витрините. Да остарява по-бавно от обичайното. Промяната нямаше да е голяма, но щеше да е напълно достатъчна.

— За какво?

— Да го подлуди — отвърна вампирът. — Постоянно щеше да се чуди какво става с него. Да се страхува, че е зъл. Да търси безуспешно отговора на въпроса какво е променило живота му. И след десет години щяха да го затворят в лудница.

Побиваха ме тръпки от мисълта колко близо съм бил до опропастването на живота на Сам. Ето заради това трябваше да остана с господин Крепели, докато не научех всичко за вампирите.

— А какво смятате за Сам? — попитах.

— Виждал съм го само един-два пъти — отговори господин Крепели. — Той идва през деня. Но изглежда симпатичен. Умен е.

— Помага на мен и на Евра — рекох.

— Знам.

— Работлив е.

— И аз така чувам.

Притеснено облизах устни.

— Иска да тръгне с цирка. — Лицето на господин Крепели посърна. — Мислех да говоря с господин Длъгнест, но забравих. Утре ще отида да го попитам. Според вас какво ще отговори?

— Ще те прати при мен. „Циркът на кошмарите“ приема деца само ако някой пълнолетен артист се съгласи да им бъде настойник.

— Може аз да му стана настойник — предложих.

— Още си малък. Затова ще трябва аз да го направя. Но аз няма да се съглася.

— Защо?

— Защото това е безумна идея! — избухна той. — Достатъчно неприятности си имам и с едно хлапе. В никакъв случай не бих се нагърбил с второ. Освен това, Сам е човек. Аз съм свързан с теб заради вампирската кръв във вените ти. Защо да рискувам заради един човек?

— Той ми е приятел — отвърнах. — Ще ми прави компания.

Господин Крепели изсумтя.

— Мадам Окта ти е достатъчна за компания.

— Не е същото! — извиках жалостиво.

— А какво ще стане — поде замислено той, — когато узнае, че си вампир? Мислиш ли, че ще те разбере? Че ще може да спи спокойно, ако разбере, че единственото желание на най-добрия му приятел е да пререже гърлото му и да му изпие кръвчицата?

— Но аз никога не бих го направил!

— Знам — кимна господин Крепели. — Но аз съм вампир. Знам какъв си наистина. Също както господин Длъгнест, Евра и останалите в цирка. Но как би те възприел един обикновен човек?

Въздъгнах нещастно.

— Значи няма да се съгласите да го вземем в цирка?

Вампирът понечи да поклати глава, но изведнъж се спря и вместо това кимна.

— Добре, може да тръгне с нас.

— Наистина ли? — взрях се смаяно в него. Макар съвсем искрено да се бях опитал да го убедя, изобщо не вярвах, че ще се съгласи.

— Да — рече господин Крепели. — Може да тръгне с нас и да помага на теб и на Евра със задълженията ви. Но прие едно условие. — Надвеси се над мен и ми се ухили злобно. — *И него да направя полувампир!*

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Сам дойде в лагера рано сутринта. Посрещнах го с натежало сърце. Не исках да го разочаровам, но нямах друг избор. За нищо на света нямаше да позволя на господин Крепели да го превърне във вампир.

Не бях мигнал от тревога и най-страшното ми опасение беше, че ако му предложех да избира, Сам щеше да се съгласи на предложението. Колкото и да беше умен, едва ли щеше да се замисли колко тежък и самотен е животът на вампира.

Когато дотича при мен беше прекалено развълнуван, за да забележи новите ми дрехи и прическа.

— Попита ли го? Попита ли го? — Очите му сияеха, озарени от надежда.

— Да — усмихнах се тъжно.

— Е?

Поклатих глава.

— Съжалявам, Сам. Отказа.

Лицето му повехна като попарено.

— Но *защо*? — извика той.

— Още си малък.

— Че ти не си много по-голям! — срязва ме той.

— Но аз съм сирак — излъгах. — Нямах дом, когато се присъединих към цирка.

— Родителите ми не ме интересуват — изсумтя Сам.

— Не е вярно — казах. — Ще ти липсват.

— Ще се прибирам за празниците.

— Няма как да стане. Рано ти е за „Циркът на кошмарите“. Може би като пораснеш...

— Не искам като порасна! — прекъсна ме той. — Искам сега! Работих усилено. Доказах се. Мълчах си, когато лъжеше Ре Ве за човека вълк. Разказа ли всичко на господин Длъгнест?

— Всичко му казах — въздъхнах аз.

— Не ти вярвам — поклати глава Сам. — Изобщо не си говорил с него. Сам ще отида.

Свих рамене и посочих караваната на господин Длъгнест.

— Ей там е.

Сам се втурна устремено към нея, но след няколко крачки забави ход и спря. Отъпка нещастно земята напред-назад, върна се и седна до мен.

— Не е честно — замърмори той едва ли не през сълзи. — Щеше да е страхотно. Всичко бях измислил.

— Ще имаш и други възможности — опитах се да го успокоя.

— Кога? — попита Сам. — Това е първият подобен цирк, който минава отгук. Кога ще дойде друг?

— Така или иначе, нямаше да ти хареса — рекох. — Не е толкова забавно, колкото ти се струва. Представи си само какво е през зимата, когато трябва да ставаш в пет сутринта, да се миеш с ледена вода и да работиш на ледения вятър.

— Не ми пука от студа! — Изведнъж сълзите секнаха и на лицето му се изписа лукаво изражение. — Но аз пак мога да тръгна с вас. Да се промъкна в някоя каравана и да се скрия. Тогава господин Длъгнест няма да може да ме отпрати.

— Не го прави! — извиках. — Не бива!

— Ще го направя, стига да искам — ухили се той. — Не можеш да ме спреш.

— Мога! — изръмжах.

— Как? — извика подигравателно той.

Поех си дълбоко дъх. Време беше да му изкарам ангелите от страх. Нямаше как да му призная истината, но можех да измисля не по-малко страшна история, която да го накара да си плюе на петите.

— Не съм ти разказвал за родителите си, нали Сам? — попитах тихо. — Не знаеш как попаднах в цирка.

— Не си — отвърна също така тихо приятелят ми. — Често съм се чудил, но не исках да те притеснявам с въпроси.

— Убих ги, Сам.

— *Какво?* — пребледня той.

— Понякога полудявам. Също като човека вълк. Никой не знае кога ще ме прихване. Като малък ме държаха в болница, но после се

пооправих и една Коледа родителите ми ме взеха у дома. След вечеря с татко излязохме да пускаме фойерверки и аз му се нахвърлих.

Разкъсах го на парчета. Мама се опита да ме спре и убих и нея. Сестричката ми притича да ѝ помогне, но аз я хванах и ѝ откъснах главата — така, както късах кончето на конфетите.

И след като ги убих... — впих поглед в Сам, трябваше да го изиграя добре, да бъда убедителен — *ги изядох!*

Той се вираше в мен зашеметен.

— Не е вярно — прошепна. — Не е истина!

— Убих ги, изядох ги и след това избягах — продължих да лъжа аз. — Господин Длъгнест ме намери и се съгласи да ме скрие. В цирка има една специална клетка, в която ме затварят, когато полудея. Само че никой не знае кога ще стане това. Така че повечето хора ме избягват. Евра не се страхува, защото е по-силен от мен. Както и някои от другите артисти. Но обикновените хора... Мога да им видя сметката за секунди.

— Лъжеш! — обяви Сам.

Взех един дебел кол, който лежеше на земята до нас, пъгнах го в устата си и отхапах парче, все едно беше морков.

— Ще те схрускам като агънце! — Дървото разрани устните ми и кръвта ми придаваше зловец вид. — Няма да успееш да ме спреш. Ако тръгнеш с цирка, ще спиш в една палатка с мен и ще си сред първите, на които ще се нахвърля. Не можеш да тръгнеш с нас. Колкото и да ми се иска да си имам приятел, няма как да стане. Ако дойдеш с нас, накрая ще те убия.

Сам ме зяпаше с ококорени очи. Напълно беше повярвал на измислената ми история. Беше видял достатъчно от цирка и знаеше, че тук наистина *можеше* да се случат всякакви неща.

— Върви си, Сам — рекох тъжно. — Върви си и не се връщай повече. Така е по-добре. По-безопасно. И за двама ни.

— Дарън, аз... — той нерешително поклати глава.

— *Тръгвай!* — изревах и ударих с юмруци по земята. Оголих зъби и изръмжах като див звяр.

Сам изпищя, скочи и хукна към дърветата.

Гледах го тъжно как бяга, бях сигурен, че замисълът ми е успял. Сам нямаше да се върне. Нямаше да го видя отново. Пътищата ни се разделяха и никога повече нямаше да се срещнат.

Ако знаех колко греша, само ако подозирах каква ужасна нощ ни очаква, щях да изтичам след него и завинаги да избягам от този ужасен цирк на *смъртта*.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Обикалях унило, когато един от Малките хора ме потупа по гърба. Обърнах се — беше онзи, дето куцаше.

— Какво искаш?

Дребният мъж — ако изобщо беше мъж — в синята роба потърка корем. Показваше ми, че той и събратята му са гладни.

— Та нали преди малко закусихте? — измърморих.

Отново поглади корем.

— Рано е за вечеря.

Пак потърка корем.

От опит знаех, че нищо нямаше да го спре — щеше търпеливо да ме следва и да ми прави знаци, докато не се съгласях да отида да търся храна.

— Добре! — въздъхнах. — Ще видя какво мога да намеря. Но днес съм сам, така че не очаквай да се върна с пълен чувал.

Той отново потърка корем.

Изсумтях и му обърнах гръб.

Не биваше да излизам на лов. Бях адски отпаднал. Все още тичах по-бързо и бях по-силен от повечето момчета на моята възраст, но способностите ми не бяха както преди. Господин Крепели ми беше казал, че ако не пия човешка кръв, до една седмица ще умра. Знаех, че не ме е излъгал. Усещах как силите ми ме напускат. След няколко дни изобщо нямаше да мога да стана от леглото.

Опитах се да хвана заек, но не успях. Целият плувнах в пот от гонитбата и се наложи да седна да си почина. След това отидох да проверя за ударени от коли животни край пътя, но не намерих нищо. Накрая, тъй като бях уморен, но се страхувах да се върна в лагера с празни ръце (Малките хора можеха да решат да изядат *мен*) се отправих към ливадата с овце.

Овцете кротко си пасяха. Бяха свикнали с хора и едва вдигнаха глави, когато влязох и поех сред тях.

Потърсих някое старо или болно животно. Така нямаше да се чувствам толкова виновен, задето щях да го убия. Спрях се на една кльошава и замаяна на вид овца и реших, че тя ще ми свърши работа — изглеждаше така, сякаш нямаше да изкара още дълго.

Допреди седмица можех с едно движение да ѝ счупя врата и смъртта ѝ щеше да е мигновена и безболезнена. Но сега силите ми бяха намалели и твърде непохватно извих главата на горкото животно.

Овцата заблея пресекливо и понечи да побегне, но краката не ѝ се подчиняваха. Падна на земята и заблея жаловито.

Отново се опитах да ѝ прекърша врата, но пак не успях. Взех един голям камък и я довърших — грозно, мръсно убийство, заради което се срамувах от себе си, но въпреки това я сграбчих за задните крака и я повлякох.

Почти бях стигнал до оградата, когато усетих, че някой стои на нея и ме наблюдава. Пуснах овцата и вдигнах глава, очаквах да видя ядосан фермер.

Но не беше фермер.

Беше Ре Ве.

И беше направо побеснял.

— Как можа да го направиш? — извика той. — Как можа да убиеш невинното животно, и то по толкова жесток начин?

— Опитах се да ѝ спестя болката — отвърнах. — Помъчих се да ѝ счупя врата, но не успях. Бях готов да я оставя, но тя бездруго страдаше. Реших, че е по-добре да я довърша, отколкото да я оставя да се мъчи.

— Много великодушно от твоя страна — подхвърли зеленият воин подигравателно. — Да не очакваш да получиш Нобелова награда за мир за това?

— Моля те, Ре Ве — въздъхнах аз. — Не се ядосвай. Тя беше болна. Така или иначе, фермерът пак щеше да я убие. А дори и да беше оживяла, накрая пак щеше да свърши в кланицата.

— Това не те оправдава — отвърна той гневно. — Само защото другите са лоши, не означава, че и ти трябва да си като тях.

— Убиването на животни не е нещо лошо — възпротивих се аз. — Стига да е за храна, разбира се.

— Какъв ти е проблемът със зеленчуците? — възкликна природозащитникът. — Не е нужно да ядем месо. Не е задължително

да убиваме.

— Някои хора се нуждаят от месо — възразих. — Не могат да живеят без него.

— Тогава ги остави да умрат! — изрева Ре Ве. — Тази овца на никого не е сторила зло. Ако питаш мен, убийството на овцата е по-голямо престъпление, отколкото убийството на човек. Ти си убиец, Дарън Шан.

Поклатих глава. Нямаше смисъл да споря с него. Възгледите ни за живота бяха напълно различни.

— Виж какво, Ре Ве — подех. — Не ми харесва да убивам. Едва ли би имало по-щастлив човек от мен, ако всички на този свят бяха вегетарианци. Но не са. Хората ядат месо и това е факт. Просто си върша работата.

— Е, ще видим какво ще кажат полицаите за това — отвърна той.

— Полицаите ли? — сепнах се. — Какво общо имат те?

— Убил си чужда овца — изсмя се грубо Ре Ве. — Да не мислиш, че ще ти се размине? За горките зайчета и лисици нищо няма да ти направят — за съжаление, — но за овцата ще те арестуват. Веднага ще повикам полицаите и здравните инспектори и те бързо ще ти видят сметката!

— Недей! — извиках. — Ти нали не харесваше полицаите? Бориш се срещу тях.

— Когато се налага — кимна той. — Но когато са на моя страна... — Отново се изсмя. — Първо ще те арестуват, после ще преровят целия ви лагер. Знаем какво става там. Видях как се отнасяте с горкия косматко.

— Човека вълк?

— Да. Държите го заключен като див звяр.

— Но той *наистина* е див звяр.

— Не — поклати глава зеленият воин, — дивият звяр си ти!

— Слушай, Ре Ве — ударих го на молба, — няма защо да се караме. Ела с мен в лагера. Поговори с господин Длъгнест. Виж как живеем. Щом ни опознаеш, ще ни разбереш. Не е нужно да...

— Млъкни! — прекъсна ме той. — Спести си приказките. Отивам в полицията. Думите ти няма да ме спрат.

Поех си дълбоко дъх. Ре Ве ми беше симпатичен, но не можех да му позволя да унищожи цирка.

— Добре тогава — процедих. — Щом думите ми няма да те спрат, да видим дали действията ми няма да успеят.

Събрах всичката си останала сила и запратах овцата върху него. Тя го удари в гърдите и го събори от оградата. Първият му писък беше от изненада, но щом тупна на земята, закрепя и от болка.

Не му дадох време да се съвземе, а направо прескочих оградата и се надвесих над него.

— Как го направи? — ахна той.

— Няма значение.

— Никое хлапе не може да повдигне цяла овца — продължи Ре Ве. — Как...

— Млъкни! — срязях го аз и го зашлевих по брадатото лице. Той ме зяпна смаяно. — Слушай, Реджи Веджи — изръмжах омразния му прякор, — чуй ме добре. *Забрави* за полицията и здравните инспектори. Само да си си отворил устата и овцата няма да е единственият труп, който ще отнесе в лагера.

— Какво си? — прошепна той с разтреперан глас, в очите му се четеше ужас.

— Още една дума и ще те довърша — заклех се аз, забих нокти в пръстта от двете страни на главата му и я стиснах между дланите си, колкото да усети силата ми. — Изчезвай, Реджи. Върви при приятелите си природозащитници. Ходи протестирай срещу нови мостове и пътища. Не се бъркай в чуждите работи. Аз и събратята ми в цирка сме истински изчадия и за нас законите на хората не важат. Разбрали ме?

— Ти си луд — рече той тихо.

— Да — въздъхнах. — Но ти ще си по-луд от мен, ако решиш да се месиш.

Изправих се и метнах овцата на рамо.

— Няма смисъл да викаш полицаите — казах. — Преди да стигнат до лагера, от тази овца няма да е останало нито едно кокалче. Решавай какво ще правиш, Ре Ве. Остани или заминавай. Издай ме или си мълчи. От теб зависи. Само едно ще ти кажа: за мен и събратята ми няма никаква разлика между теб и тази овца. — Разтърсих трупа. — Ще те убием като псе в гората и окото ни няма да мигне.

— Ти си чудовище! — ахна зеленият воин.

— Да — кимнах. — Но аз съм *малко* чудовище. Почакай да видиш какви са другите.

Ухилих му се кръвожадно, ненавиждах се, задето постъпвах толкова подло, но знаех, че друг начин нямаше.

— Сбогом, Реджи Веджи — извиках аз и му обърнах гръб.

Не погледнах назад. Нямаше нужда. По целия път до лагера чувах ужасеното тракане на зъбите му.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

Този път отидох направо при господин Длъгнест и му разказах всичко. Той ме изслуша внимателно и заяви:

— Добре си се справил.

— Постъпих така, както се налагаше — отвърнах. — Не се гордея със стореното. Не обичам да заплашвам и изнудвам хората, но нямаше друг начин.

— Имал си пълното право да го убиеш, за да ликвидираш опасността — отговори собственикът на цирка.

— Не съм убиец.

— Знам — въздъхна той. — Нито пък аз. Жалко, че не си бил с някой от Малките хора. Те щяха да му откъснат главата без колебание.

— Какво ще правим сега? — попитах.

— Не вярвам да ни създаде големи проблеми — рече замислено господин Длъгнест. — Вероятно е твърде изплашен, за да отиде веднага в полицията. Дори и да го направи, няма никакви доказателства. Неприятно е, но и преди сме си имали работа със силите на реда. Ще се справим някак.

Повече ме тревожат здравните инспектори. Хванат ли ти дирята, те преследват като хрътки и е трудно да им се изплъзнеш.

Ще заминем утре — реши той. — Тази вечер имаме представление, а не обичам да ги отменям с толкова кратко предизвестие. Здравните инспектори ще се появят най-рано утре сутринта, а дотогава ще сме потеглили.

— Нали не ми се сърдите?

— Не — поклати глава той. — Това не е първият ни сблъсък със света на хората. Вината не е твоя.

Помогнах му да оповести новината за заминаването из лагера. Всички я приеха спокойно. Повечето изглеждаха доволни, че разполагат с толкова време, често им се беше налагало да отпътуват само с един-два часа предупреждение.

Пак ми се струпа доста работа. Освен в подготовката за представлението, трябваше да се включа и в организацията на заминаването. Реших да предложа на Труска помощта си при опаковането, но когато влязох, палатката ѝ вече беше празна. Попитах я смаяно как е успяла да се справи толкова бързо, а в отговор тя само ми намигна.

Вечерта съобщих на господин Крепели новината. Той не изглеждаше изненадан.

— Доста се позадържахме тук — отбеляза той.

Помолих го да не участвам в номера, тъй като не се чувствах добре.

— Ще си легна рано да се наспя.

— Няма да ти помогне — предупреди ме той. — Само едно нещо може да те оправи и ти много добре знаеш кое е то.

Оставаше съвсем малко до началото на представлението. Отново беше пълно с посетители. Навсякъде наоколо имаше коли. Всички в цирка бяха заети, приготвяха се да излязат на сцената, настаняваха хората, продаваха сувенири.

Единствените, които като че ли нямаха какво да правят, бяхме аз и Евра — той не беше включен в програмата, тъй като змията му още беше болна. Евра я остави за малко сама, за да погледа началото. Седяхме отстрани в кулисите, докато господин Длъгнест представяше човека вълк.

Останахме до първия антракт и след това излязохме да позяпаме звездите.

— Това място ще ми липсва — рече приятелят ми. — Обичам провинцията. В града звездите не се виждат така ясно.

— Не знаех, че разбираш от астрономия — изненадах се.

— Не разбирам — отговори той. — Но обичам да гледам звездите.

Отново ми се зави свят и се наложи да седна.

— Добре ли си? — попита Евра.

Усмихнах се вяло.

— И по-добре съм бил.

— Все още ли отказваш да пиеш човешка кръв? — Кимнах. Той седна до мен. — Така и не си ми казал *защо* го правиш. Едва ли е толкова по-различна от животинската.

— Не знам — отвърнах. — Но и не искам да разбера. — Замълчах за миг. — Страхувам се, че ако пия човешка кръв, ще стана *лош*. Господин Крепели твърди, че вампирите не са лоши, но аз не му вярвам. Според мен всеки, който възприема хората като животни, е *лош*.

— Но ако е за да оцелееш...

— Това ще е само началото — прекъснах го аз. — Ще си кажа, че трябва да го направя, за да не умра. Ще се закълна, че никога няма да пия повече от необходимото. А ако след това не мога да се спра? Като порасна, ще трябва да пия по-голямо количество. Ако не успея да се контролирам? Ако убия някого?

— Ти не си способен да убиеш човек — рече Евра. — *Не* си *лош*, Дарън. Според мен, един добър човек не може да причини зло. Ако възприемеш човешката кръв само като лекарство, всичко ще е наред.

— Може и да е така — кимнах аз, но не бях убеден в правотата му. — Както и да е, засега съм добре. Не е нужно да вземам окончателно решение в следващите ден-два.

— Наистина ли си готов да умреш, вместо да пиеш човешка кръв? — попита приятелят ми.

— Не знам — отвърнах искрено.

— Ако умреш, ще ми липсваш — призна тъжно той.

— Е — смутих се, — може и да не се стигне дотам. Сигурно има друг начин да оцелея, който господин Крепели не иска да ми каже, докато не се наложи.

Евра изсумтя. Знаеше не по-зле от мен, че друг начин няма.

— Ще отида да видя как е змията — рече той. — Искаш ли да дойдеш да поседиш мри пас?

— Не, по-добре да поспя. Утре ще ставаме рано, а съм уморен.

Пожелахме си лека нощ и се разделихме. Не тръгнах направо към палатката на господин Крепели, а пообиколих из лагера, размишлявах за разговора с Евра, чудех се какво ли означава да умреш. Веднъж вече бях „умирал“ и дори ме бяха погребали, но онова беше друго. Ако сега умрях наистина, щях да съм мъртъв завинаги. С живота ми щеше да е свършено, тялото ми щеше да се разложи и след това...

Вдигнах поглед към звездите. *Натам* ли бях тръгнал? Към другия край на вселената? Към рая на вампирите?

Мъчеха ме съмнения. У дома рядко се бях замислял за смъртта, тя беше нещо от света на възрастните. А сега бях едва ли не лице в лице с нея.

Само ако можеше някой друг да вземе решението. Трябваше да се тревожа за успеха си в училище и дали ще ме вземат в отбора по футбол, а не дали да пия човешка кръв или да умра. Не беше честно. Бях твърде малък. Не биваше да...

Някаква сянка прелетя край палатката до мен, но не й обърнах внимание. След миг се чу силно щракване и едва тогава се зачудих какво ставаше. Никой нямаше работа тук по това време. Всички трябваше да са в купола. Дали не беше някой външен човек?

Реших да проверя.

Поех натам, накъдето беше изчезнала сянката. Беше доста тъмно и след няколко крачки изтървах следата. Канех се да изоставя търсенето, когато отново чух щракване, този път по-близо.

Огледах се внимателно, за да установя къде се намирам и веднага се досетих откъде идваха звуците: *от клетката на човека вълк!*

Поех си дълбоко дъх, за да успокоя сърцето си, и хукнах натам.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ОСМА

Влажната от росата трева поглъщаше шума от стъпките ми. Стигнах до последната каравана, спрях и се ослушах.

Чуваше се тихо дрънчене, сякаш някой разтърсваше тежки вериги.

Пристъпих напред.

От двете страни на клетката имаше лампи и благодарение на тях ясно виждах всичко. Малките хора вече бяха докарали от купола човека вълк, тъй като номерът му беше минал. На пода лежеше парче месо, което по принцип беше достатъчно да погълне изцяло вниманието на звяра. Но тази вечер беше различно. Сега той гледаше в друга посока.

Пред клетката стоеше едър мъж. В ръцете си държеше големи клещи и с тях се опитваше да пререже синджира, с който беше заключена вратата. Дебелата верига обаче не поддаваше, непознатият изруга под нос и вдигна клещите към следващата брънка.

— Какво правиш? — извиках аз.

Мъжът подскочи изплашено, изпусна клещите и се обърна.

Вече се бях досетил, че е Ре Ве.

В първия момент се смути, но като видя, че съм сам, се поокопоти.

— Не се приближавай! — заповяда той.

— Какво правиш? — попитах отново.

— Освобождавам горкото измъчено животно — отвърна зеленият воин. — И най-страшният хищник не бих държал в такава клетка. Нечовешко е. Пускам го на свобода. Обадох се в полицията, ще бъдат тук сутринта, но реших преди това сам да свърша част от работата.

— Не го прави! — извиках аз. — Да не си луд? Това е див звяр! Ако го освободиш, ще избие всичко живо в радиус от пет километра!

— Така смяташ *ти*! — отвърна подигравателно Ре Ве. — Но аз не ти вярвам. Опитът ми показва, че животните реагират спрямо

отношението към тях. Ако се държиш с тях като с жестоки зверове, те се превръщат в такива. Но ако се отнасяш към тях с уважение, обич и човечност...

— Не си даваш сметка какво правиш — прекъснах го. — Човекът вълк не е обикновено животно. Отдръпни се, преди да е станала беля. Ела да поговорим. Може да...

— Не! — извика той. — Приключих с говоренето!

Обърна се отново към клетката и хвана синджира. Пъхна ръцете си през решетките и успя да издърпа единия му край навътре. Човекът вълк го наблюдаваше мълчаливо.

— Спри, Ре Ве! — Изтичах към него, на всяка цена трябваше да му попреча да отвори вратата. Сграбчих го за раменете и се опитах да го блъсна настрани, но нямах сили. Ударих го няколко пъти в ребрата, но той само изсумтя и удвои усилията си.

Посегнах да хвана ръцете му, но решетките на клетката ми пречеха.

— Пусни ме! — извика Ре Ве и извърна глава към мен. Очите му пламтяха налудничаво. — Няма да ме спреш! Ще изпълня дълга си. Ще освободя горкото животно. Справедливостта ще възтържествува. Ще...

Изведнъж замлъкна. Лицето му преbledня като на мъртвец, цялото му тяло се разтърси и след това застина като парализирано.

Чу се мляскане и трошене на кости, обърнах се светкавично и видях, че човекът вълк вече не е в ъгъла на клетката. Докато ние се карахме, той се беше приближил и *отхапал двете ръце* на природозащитника точно под лактите!

Ре Ве смаяно падна на земята. Вдигна ръце и като хипнотизиран загледа шурналата от чуканчетата под лактите кръв.

Опитах се да измъкна дланите му от устата на човека вълк — можеха да ги пришият обратно на мястото им, — но той отскочи назад и стисна зъби. За миг ги сдъвка и те вече не ставаха за нищо.

— Къде са ми ръцете? — прошепна Ре Ве.

Обърнах се отново към брадатия мъж. Взираше се в чуканчетата със странно изражение на лицето, явно все още не усещаше болката, която неминуемо щеше да го връхлети.

— Къде са ми ръцете? — повтори той. — Няма ги! А бяха тук. Откъде се взе тази кръв? Защо виждам костите си? — Изведнъж

изкрещя с цяло гърло: — *Къде ми са ръцете?*

— Ела — пристъпих към него. — Трябва да те превържем, преди да ти изтече кръвта.

— Не ме докосвай! — изпищя Ре Ве. Понечи да ме отблъсне, но изведнъж осъзна, че вече няма ръце. — Ти си виновен! Ти го направи!

— Стига, Ре Ве, човекът вълк го направи — възразих.

— Вината е твоя — настоя той. — Ти открадна ръцете ми. Ти, зло чудовище такова, ти ми взе ръцете! Моите ръце! Ръцете ми!

Той закрещя отново. Направих крачка към него, но зеленият воин неочаквано се шмугна край мен и хукна. Тичаше из лагера, вдигнал окървавените чуканчета високо над главата и крещеше с цяло гърло:

— Ръцете ми! Ръцете ми!

Поколебах се дали да го догоня, страхувах се да не ме нападне. Реших да потърся господин Крепели или господин Дългнест — те щяха да знаят какво да правят с него, — но в този миг зад мен се чу ръмжене и аз застинах.

Обърнах се бавно. Вратата на клетката зееше отворена, а човекът вълк стоеше на прага! Беше успял да свали синджира и да се освободи.

Не смеех да си поема дъх, звярът зина зловец и дългите му остри зъби проблеснаха в мрака. Огледа се първо наляво, после надясно, протегна ръце, сграбчи решетките и ги разтърси. След това се сниши и се приготви за скок.

Затворих очи и зачаках края.

Усетих как се приземи на метър от мен. Наум вече редях предсмъртната си молитва. Със следващия си скок той изведнъж се озова зад гърба ми. Очаквах всеки миг да впие зъби във врата ми и да ми отхапе главата.

Но нищо не се случи.

Бавно завъртях глава и премигах от изненада — звярът гонеше някой сред караваните. Беше си намерил друга жертва.

Замаяно поех след него. Усмихнах се, наум благодарях на боговете. Не можех да повярвам колко близо бях до смъртта. Когато той скочи във въздуха, бях сигурен, че...

Препънах се в нещо.

Сведох поглед и видях раница. Вероятно я беше захвърлил човекът, след когото беше хукнало чудовището. Едва сега се замислих кой ли можеше да бъде този нещастник.

Вдигнах раницата. Беше пълна с дрехи. Обърнах я насам-натам и отвътре падна бурканче. Взех го, свалих капачката и ме лъхна аромат на *мариновани лукчета!*

Сърцето ми замря. Затърсих етикет с името на собственика, молех се маринованите лукчета да не означаваха това, от което се страхувах.

Молитвите ми останаха нечути.

Етикетът беше надписан с детски почерк: „Тази раница принадлежи на Сам Грест“. Под адреса пишеше „Долу лапите!“ и аз се усмихнах накриво, като се сетих какво се беше случило само преди няколко минути с Ре Ве.

Моментът не беше подходящ да проявявам чувството си за черен хумор.

Сам беше тук! Вероятно се беше промъкнал с идеята на сутринта да потегли с цирка и сигурно ме беше видял и проследил. Точно него бяха зърнали искрящите очи на звяра, докато се готвеше за скок. И сега Сам тичаше с всички сили из лагера, за да спаси живота си.

Човекът вълк беше по петите на Сам!

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА

Не биваше да тръгвам след тях. Трябваше първо да потърся помощ. Истинска лудост беше да хукна сам в мрака.

Но човекът вълк беше по петите на Сам. Сам, който искаше да тръгне на път с цирка. Сам, който ми беше предложил да станем кръвни братя. Добродушният, веселият, мечтателният Сам. Момчето, на което дължах живота си.

Не мислех за себе си. Сам беше в беда и нямаше време да търся помощ. Можеше и да загина, но трябваше да ги настигна и да се опитам да го спася. Дължах му го.

Прелетях през лагера като стрела. Облаците се бяха разсеяли и на лунната светлина зърнах човека вълк да потъва сред дърветата. Затичах се след него с всички сили.

След малко до ушите ми достигна смразяващ кръвта животински рев. Това беше добър знак — човекът вълк все още не беше докопал Сам. Ако го беше хванал, щеше да пирува с него, а не да вие.

Зачудих се как Сам успяваше да му се изплъзне. Не можех да си го обясня. Макар да не бях виждал звяра на свобода, бях сигурен, че тича бързо. Може би просто си играеше с жертвата си, преди да я убие.

Въпреки мрака, следите им си личаха ясно по мократа трева, но аз се ориентирах най-вече по шума. В гората беше трудно да се движиш тихо, особено нощем.

Гонитбата продължаваше вече няколко минути, Сам и човекът вълк тичаха напред, а аз се носех след тях. Краката ми тежаха все едно бяха от олово, но се насилвах да не изоставам.

Чудех се какво щях да правя, щом ги настигнех. Нямаше начин да победя звяра в пряк сблъсък. Можеше да се опитам да го зашеметя с удар с някакво дърво по главата, но се съмнявах, че ще успея. Той беше силен, бърз и настървен от вкуса на човешко месо в устата си. Нищо не можеше да го спре.

В най-добрия случай можех да се надявам да вземе мен, вместо Сам. Да жертвам себе си, за да дам шанс на приятеля си да избяга.

Бях готов да умра за Сам. Вече бях жертвал човешката си същност за един приятел, не беше кой знае какво да дам живота си за друг.

Пък и така щях да загина в името на благородна кауза. Щях да си спестя терзанията дали да пия човешка кръв, или да умра от глад. Щях да си отида от този свят покрит със слава.

Излязохме от гората и аз веднага се досетих накъде ни беше повел Сам: към изоставената гара. Явно не се беше поддал на паниката и все още разсъждаваше трезво. Гарата беше най-подходящото място в околността, там имаше множество скривалища и подходящи за самоотбрана метални и стъклени парчетии. Може би нямаше да се наложи никой от нас да умре. Може би двамата заедно щяхме да успеем да спечелим битката.

Човекът вълк спря в средата на двора и задуши във въздуха. Отново нададе гръмогласен вой, от който целият настръхнах, и се втурна към един от ръждясалите вагони.

Заобиколих вагона от другата страна, като внимавах да не вдигам шум. Ослушах се напрегнато — нито звук. Повдигнах се на пръсти и надникнах през един прозорец: нямаше никой.

Приведох се и се прокраднах към третия прозорец. Отново не видях нищо.

Изправих се да надърна през следващия прозорец и в този момент една метална тръба изсвистя към мен.

Извъртях се настрани и избегнах удара. Тръбата прелетя край ухото ми и леко ме одраска по рамото.

— Сам, аз съм! — паднах на земята и прошепнах. След миг от кръглия прозорец надникна Сам.

— Дарън? Какво правиш тук?

— Последвах ви — отвърнах.

— Взех те за човека вълк. Опитах се да те убия.

— И почти успя.

— Извинявай.

— За бога, Сам, нямаме време за извинения — срязах го аз. — Положението е напечено. Трябва да измислим как да се измъкнем. Излез оттам.

Главата му изчезна от прозореца. Чуха се тихи стъпки и Сам се появи на вратата на вагона. Огледа се, за да се увери, че звярът го няма,

скочи долу и пропълзя към мен.

— Къде е? — попита той.

— Не знам — прошепнах. — Крие се някъде наоколо. Видях го да идва насам.

— Може да си е намерил друга плячка — рече с надежда Сам. — Овца или крава.

— Съмнявам се — изсумтях. — Едва ли щеше да те преследва толкова дълго, само за да те зареже накрая.

Сгушихме се един до друг. Сам наблюдаваше надясно, а аз наляво. Усещах как трепери, вероятно и той долавяше тръпките по моето тяло.

— Какво ще правим сега? — попита приятелят ми.

— Нямам представа. Някакви идеи?

— Да — отвърна той. — Да го примамим в къщата на пазача. Може да пропадне в изгнилия под. Там ще бъде като в капан.

— Може — кимнах. — А ако пропаднем и ние? Също ще сме в капан. Ще скочи при нас и ще ни излапа без никакви проблеми.

— Ами гредите? — предложи Сам. — Може да се качим на някоя греда и да застанем в средата с опрени гърбове, за да се отбраняваме ако ни нападне. Там поне няма как да ни изненада, до тавана се стига само по стълбите.

— Може и да го удържим, докато дойдат хората от цирка — кимнах замислено. — А ако реши да пречупи гредата?

— Гредите са здраво закрепени, влизат навътре в тухлите — отвърна той. — Не ми се вярва да успее да ги счупи с голи ръце.

— А що издържи ли тежестта и на трима ни?

— Не знам — прошепна Сам. — Но пък ако паднем от такава височина, поне ще умрем веднага. Дори може да извадим късмет и да се приземим върху човека вълк. Това ще смекчи падането ни, а той ще загине.

Изсмях се вяло.

— Прекалил си с анимационни филмчета. Но идеята си струва. Така или иначе, по-добра не ми хрумва. Няма да е лесно да се отбраняваме срещу него, дори и на гредата, но там ще му е трудно да ни хване.

— Според теб кога ще се появят хората от цирка? — попита той.

— Зависи кога ще разберат за случилото се — отвърнах. — Ако са чули воя му, може да пристигнат всеки момент. Иначе най-вероятно ще видят празната клетка след края на представлението, което означава още около час.

— Имаш ли някакво оръжие?

— Не — поклатих глава. — Нямах време да грабна нищо по пътя.

Сам ми подаде парче желязна тръба.

— Вземи. Бях си го приготвил за всеки случай. Не е кой знае какво, но е по-добре от нищо.

— Някакви следи от човека вълк?

— Не — отвърна той. — Все още.

— Дай да се размърдаме, преди да се е появил. — Замълчах за миг и добавих: — Как ще стигнем до къщата? Разстоянието е голямо, а и звярът е някъде наоколо.

— Най-добре просто да изтичаме дотам — предложи Сам.

— Един след друг или заедно?

— Дватамата заедно е по-добре.

— Съгласен съм — кимнах. — Готов ли си?

— Дай ми още няколко секунди — рече той.

Обърнах се към него, поемаше си дълбоко дъх. Лицето му беше бяло, дрехите му бяха изподрани и мръсни от тичането през гората, но иначе изглеждаше добре. Беше жилаво хлапе.

— Защо дойде в лагера тази вечер, Сам? — попитах тихо.

— За да тръгна с цирка — отвърна той.

— Въпреки всичко, което ти разказах за мен?

— Реших да рискувам. Все пак си ми приятел. А човек трябва да подкрепя приятелите си, нали? След като първоначалният ми шок премина, думите ти само подсилиха решителността ми да тръгна с вас. Надявах се да намеря начин да ти помогна. Чел съм книги за душевноболни и психопати. Може би ще мога успея да те излекувам.

Не се съдържах и се ухилих.

— Ти си пълен идиот, Сам Грест.

— Знам — усмихна се той. — Ти също. И затова сме добри приятели.

— Ако се измъкнем оттук — казах, — може да тръгнеш с нас. И няма защо да се страхуваш, че ще те изям — това си го измислих, за да

те изплаша.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Пфу! — Сам избърса потта от челото си. — Сега ще дишам по-спокойно.

— Стига да се отървем от човека вълк — допълних. — Готов ли си?

— Да. — Оправи панталоните си и тялото му се изопна. — На три.

— Добре.

— Едно... — започна той.

Завъртяхме се, така че да сме с лице към къщата на пазача.

— Две.

Заехме нисък старт.

— Тр...

Но преди да довърши, изпод вагона, където до този момент се бе спотайвал човекът вълк, се стрелнаха две космати ръце, сграбчиха здраво глезените на Сам и го повалиха на земята.

ГЛАВА ТРИЙСЕТА

Сам запищя в мига, в който пръстите се стегнаха около глезените му. Падането му изкара въздуха и той замлъкна за момент, но след секунда-две се разкрещя отново.

Паднах на колене, сграбчих го за ръцете и задърпах.

Човекът вълк лежеше по корем под вагона и се хилеше налудничаво. От устата му се точеха лиги.

Изведнъж дръпнах рязко и Сам се плъзна към мен, но заедно с него изпод вагона се подаде и звярът, който не отпускате хватката си.

Престанах да дърпам и пузнах Сам. Стиснах дългата метална тръба, която той беше изтървал, скочих на крака и заудрях по протегнатите ръце на човека вълк.

Звярът изръмжа гневно и замахна с косматата си лапа към мен. Наведох се да избегна удара и стоварих желязото върху ръката, която още държеше Сам. Човекът вълк изпищя от болка и пръстите му се разтвориха.

— Бягай! — изкрещях на Сам и го дръпнах да се изправи.

Хукнахме към къщата на пазача. Чух как чудовището изпълзя изпод вагона. До този момент човекът вълк си беше играл с нас, но сега беше бесен. Знаех, че е готов на всичко, за да ни хване. Това беше краят. Нямаше да се доберем до укритието. Щеше да ни настигне, преди да прекосим двора.

— Не спирай! — извиках задъхано на Сам и се извърнах да посрещна връхлитащия звяр.

Изненадах го, той не успя да спре навреме и се блъсна в мен. Косматото му тяло беше тежко и миришеше на пот. От сблъсъка и двамата паднахме на земята преплетени на кълбо, но аз бързо се освободих и го ударих с желязото.

Човекът вълк гневно изрева и замахна. Този път ме улучи малко над лакътя. Ръката ми се вцепени и се превърна в безполезна купчина плът и кости. Изтървах желязото, но после посегнах да го взема с невредимата си лява ръка.

Но звярът беше по-бърз. Сграбчи желязото и го запокити настрани, чу се силен трясък, когато то се стовари върху някакви ламарини в мрака.

Човекът вълк бавно се изправи и ми се ухили кръвожадно. Познавах изражението му и не беше трудно да се досетя, че ако можеше да говори, сега щеше да каже нещо от рода на: „Е, Дарън Шан, с теб е свършено. Поиграхме си достатъчно, пригответи се да умреш!“.

Той зина и се надвеси да ми отхапе главата. Долових вонящия му дъх, сред пожълтелите зъби се виждаха късчета месо и парчета плат от ризата на Ре Ве.

Но преди челюстите да щракнат, някой го халоса по главата и звярът залитна.

Зад него стоеше Сам, в ръцете си държеше парче греда. Удари го отново и този път звярът разхлаби хватката си.

— Три за щастие! — извика Сам и стовари дебелото дърво върху него за трети път. — Хайде! Да...

Не успя да довърши. В мига, в който понечих да побягна, човекът вълк замахна слепешката с юмрук. Уларът беше напосоки, но звярът извади късмет и ме уцели право в лицето.

Строполих се по гръб. В главата ми все едно избухна бомба. Пред очите ми заблестяха ярки светлини и изгубих съзнание.

* * *

Свестих се няколко минути по-късно — не бях сигурен колко точно време е минало, — цареше зловеща тишина. Не чувах тичане, писъци, борба. Само някъде встрани от мен долиташе равномерно мляскане.

Мляс, мляс, мляс.

Надигнах се бавно, не обръщах внимание на туптящата болка в главата си.

Трябваша ми няколко секунди, за да свикнат очите ми с мрака. Когато вече можех да виждам отново, разбрах, че се вирам в гърба на човека вълк. Той стоеше на четири крака с приведена глава. Странните звуци идваха от него.

Все още бях замаян от припадъка и едва след няколко мига осъзнах, че той дъвчеше...

Сам!

Скочих на крака, забравил болката, и се втурнах напред, но един поглед към кървавата купчина пред него беше достатъчен да разбере, че съм закъснял.

— *Не!* — изкрещях пронизително и напълно безсмислено ударих звяра с лявата си ръка.

Той изсумтя и ме бутна настрана. Нахвърлих се отново, този път с юмруци и ритници. Човекът вълк изръмжа и пак се опита да ме отблъсне, но аз не отстъпвах, дърпах го за ушите, скубех козината му, не го оставях на мира, докато той не вдигна глава — устата му беше почервеняла от кръв, по космите на лицето бяха полепнали парченца месо и кости.

Звярът ме събори на земята и ме затисна с дългата си космата ръка. Вдигна глава и зави към нощното небе. После изрева страховито и оголи зъби, за да разкъса гърлото ми.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ПЪРВА

В последния възможен момент две ръце изскочиха от мрака и го сграбчиха за челюстта.

Извиха главата му настрани, той изскимтя и падна до мен.

Нападателят скочи на гърба му и го натисна към земята. Юмруците му свистяха в мрака с бързината на светкавици и след миг човекът вълк лежеше в безсъзнание.

Спасителят ми се изправи и ми помогна да стана. Озовах се срещу зачервеното, покрито с белези лице на господин Крепели.

— Дойдох веднага щом разбрах — рече задъхано той и нежно завъртя главата ми, за да огледа раната. — Евра чул воя на човека вълк и ни извика. Не знаеше за теб и за момчето. Смяташе, че звярът просто е успял да избяга.

Господин Длъгнест прекъсна представлението и организира издирване. Тогава се сетих за теб. Видях, че леглото ти е празно, обиколих лагера и улових следата ти.

— Мислех... че ще умра — изстенах аз, едва си отварях устата. Все още бях в шок, а и целият бях насинен. — Сигурен бях. Мислех, че никой няма да дойде. Аз...

Преметнах здравата си ръка около врата на господин Крепели и го прегърнах силно.

— Благодаря — изхълцах. — Благодаря. Благода...

Изведнъж си спомних за приятеля си.

— Сам! — Отскубнах се и изтичах към тялото на момчето.

Човекът вълк беше разкъсал корема му и беше погълнал голяма част от вътрешностите му. Въпреки това Сам беше още жив. Клепачите му трепкаха и той дишаше леко.

— Сам, добре ли си? — Въпросът беше глупав, но изпохапаните ми устни успяха да изговорят единствено него. — Сам? — Погалих го по челото, но той не даде знак, че ме чува или усеща допира. Приличаше на заспал — поне от гърдите нагоре.

Господин Крепели коленичи до мен и го огледа.

— Ще успеете ли да го спасите? — попитах. Той бавно поклати глава. — Трябва да го направите! Нали можете да затваряте рани? Ще повикаме лекар. Дайте му някакво лекарство. Сигурно има начин...

— Дарън — прекъсна ме нежно господин Крепели, — нищо не мога да направя. Сам умира. Уврежданията са големи. След няколко минути... — Той въздъхна. — Поне не усеща нищо. Няма да го боли.

— Не! — извиках и се хвърлих към Сам. Плачех горчиво, ридания разкъсваха гърдите ми. — Сам! Не бива да умираш! Сам! Живей! Може да тръгнеш с цирка и да обиколиш с нас целия свят. Можеш да... да...

Нямах сили да продължа, сведох глава, притисках се към Сам и плачех.

Встрани от мен в пустия двор на старата гара лежеше в безсъзнание човекът вълк. Господин Крепели стоеше мълчаливо до мен. А под мен, Сам Грест — приятелят, който ми беше спасил живота — не помръдваше и бързо гаснеше в преждевременна ужасна смърт.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ВТОРА

След малко усетих леко подръпване по левия си ръкав. Вдигнах глава. Господин Крепели стоеше над мен с нещастен вид.

— Дарън — поде той, — вероятно ще си помислиш, че моментът е крайно неподходящ, но има нещо, което можеш да направиш за Сам. И заради теб самия.

— Какво? — Избърсах сълзите си и се взрях в него. — Нима има начин да го спасим? Готов съм на всичко.

— Не, вече нищо не може да спаси *тялото* му — отвърна вампирът. — Той умира и това е факт. Но може да спасиш *духа* му. Дарън, *трябва да изпиеш кръвта на Сам*.

Не отместих поглед от него, но в очите ми вече се четеше не надежда, а смайване.

— Как можахте? — попитах тихо. — Един от най-добрите ми приятели умира, а вие си мислите само... Извратено, покварено чудовище! Вие трябваше да умрете, а не Сам. Мразя ви. Махнете се оттук!

— Не разбираш... — продължи той.

— Много добре разбирам! — извиках. — Сам умира, а вие мислите единствено как да ме накарате да пия кръв. Знаете ли какъв сте? Вие сте...

— Помниш ли разговора ни за вампирите и тяхната способност да съхраняват частица от духа на човека? — прекъсна ме господин Крепели.

Въпросът му ме обърка и пресече поредицата от обиди, с които се канех да го зaley.

— Какво общо има това?

— Дарън, важно е. Спомняш ли си го?

— Да — отвърнах тихо. — И какво?

— Сам умира — рече господин Крепели. — След няколко минути ще е мъртъв. Завинаги. Но ти можеш да съхраниш част от него,

ако изсмучеш кръвта му и сложиш край на живота му, преди той да умре от раните, нанесени му от човека вълк.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Искате аз да убия Сам?!?

— Не — въздъхна той. — В някакъв смисъл Сам вече е мъртъв. Но ако ти сложиш край на мъките му, преди той да умре от ухапванията на звяра, ще запазиш спомените и чувствата му. И той ще продължи да живее в теб.

Поклатих глава.

— Не мога да пия от кръвта му — прошепнах. Сведох глава към дребното разкъсано тяло. — Не мога.

Господин Крепели отново въздъхна.

— Няма да те карам насила — каза той. — Но си помисли хубаво. Разигралата се тази вечер трагедия ще те преследва дълги години. Ако изсмучеш кръвта на Сам и погълнеш част от него, полесно ще се примириш със смъртта му. Трудно е да загубиш човек, когото обичаш. А аз ти предлагам възможност да не го губиш изцяло.

— Не мога да пия от кръвта му — изхлипах. — Той ми беше приятел.

— И именно *защото* ти е бил приятел, сега си длъжен да го направиш — отвърна вампирът, извърна се и ме остави сам да реша.

Взрях се в Сам. Изглеждаше безжизнен, сякаш това, което го правеше човек, уникално живо създание, вече го беше напуснало. Мислех си за шегите му, за сложните думи, които обичаше да използва, за надеждите и мечтите му, колко щеше да е ужасно, ако всичко това просто изчезнеше след смъртта му.

Коленичих и допрях пръстите на лявата си ръка до окървавената му шия.

— Съжалявам, Сам — простенах и забих острите си нокти в меката плът, наведох се и долепих устни.

Бликналата кръв едва не ме задави. Инстинктивно понечих да отстъпя, но се сдържах и се усилих да я преглътна. Кръвта беше топла и солена, стичаше се по гърлото ми леко като сметана.

Пулсът на Сам постепенно се забави и след малко напълно изчезна. Но аз продължих да смуча, докато не погълнах и последната капка.

Когато накрая пресуших вените му, вдигнах глава към небето и завих, също като човека вълк. Дълго време единствено на това бях способен — да крещя, плача и вия като диво животно, като нощен хищник, в какъвто се бях превърнал.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ТРЕТА

След малко се появиха господин Длъгнест и още неколцина от цирка, заедно с четирима от Малките хора. Бях твърде уморен, за да помръдна от мястото си до тялото на Сам, гледах тъпо в празното пространство пред себе си и усещах как кръвта му се уталожва в стомаха ми.

— Какво точно се е случило? — смръщи вежди господин Длъгнест. — Как е успял да избяга човекът вълк?

— Не знам, Хайбърниъс — отвърна господин Крепели. — Не съм питал, а и не възнамерявам да го правя в следващите един-два дни. Дарън не е в състояние да отговаря на въпросите ни.

— Човекът вълк мъртъв ли е?

— Не — поклати глава вампирът, — само в безсъзнание.

— Слава богу — въздъхна собственикът на цирка. Щракна с пръсти и Малките хора оковаха безчувствения звяр. От сенките се появи един микробус и те го натовариха вътре.

Зачудих се дали да не поискам главата на виновника, но какво щеше да ми донесе това? Човекът вълк не беше зъл, а просто по рождение луд. Убиването му щеше да е ненужна жестокост.

Когато приключиха с него, Малките хора се приближиха към трупа на Сам и посегнаха да го вдигнат.

— Почакайте — спрях ги аз. — Какво ще правят със Сам?

Господин Длъгнест се прокашля смутено.

— Ами... предполагам, че възнамеряват да прикрият следите.

В първия миг не разбрах какво точно имаше предвид, а след това изкрещях:

— Искат да го изядат?

— Не можем да го оставим тук — отвърна той, — а нямаме време да го погребем. Това е най-лесният...

— Няма да стане! — отсякох.

— Дарън — обади се господин Крепели, — не бива да се месим...

— Няма да стане! — повторих и разбутах Малките хора. — Ако искат да изядат Сам, ще трябва първо да изядат мен.

Малките хора се възряха в мен с гладни зелени очи.

— Като ги гледам, нямат нищо против — рече сухо господин Длъгнест.

— Говоря сериозно — изръмжах. — Няма да позволя да изядат Сам. Той заслужава истинско погребение.

— За да го изядат червеите? — подхвърли собственикът на цирка, но аз така го изгледах, че той въздъхна и раздражено поклати глава.

— Остави момчето да направи, каквото си е наумило, Хайбърниъс — обади се меко господин Крепели. — Върнете се в лагера. Аз ще остана да му помогна да изкопае гроба.

— Хубаво — сви рамене господин Длъгнест. Той свирна и махна на малките хора да го последват. Те с нежелание отстъпиха и се подредиха зад него, като ме оставиха сам с мъртвия Сам Грест.

Господин Длъгнест и помощниците му си тръгнаха. Господин Крепели седна до мен.

— Как си? — попита той.

Поклатих глава. Не можех да му отговоря.

— Усещаш ли прилив на сила?

— Да — отвърнах тихо. Макар че всъщност беше изминало много малко време, вече забелязвах промяна. Зрението и слухът ми се бяха изострили, насиненото ми тяло почти не ме болеше.

— Толкова кръв ще те държи сит доста време — рече вампирът.

— Не ме интересува. Не го направих заради себе си. Направих го заради Сам.

— Сърдиш ли ми се?

— Не — въздъгнах.

— Дарън — започна той, — надявам се...

— Не ми се говори за това! — прекъснах го. — Студено ми е, боли ме, страдам... Искам да си мисля за Сам, а не да си говорим глупости.

— Както желаш — отвърна господин Крепели и започна да копае с ръце. Включих се и аз, но след няколко минути спрях и вдигнах глава.

— Сега вече съм истински вампирски чирак, нали? — попитах.

Той кимна тъжно.

— Да.

— Доволен ли сте?

— Не — поклати глава господин Крепели. — Срамувам се.

Премигах объркано, но в този миг над нас се появи тъмен силует. Беше онзи от Малките хора, който накуцваше.

— Ако си мислиш, че ще ти дадем Сам — размахих към него калния си пръст, но преди да довърша заканата си, той скочи в плитката дупка, заби широките си сиви пръсти в почвата и започна да вади големи буци пръст. — Помага ни? — възкликнах озадачено.

— Така изглежда — отвърна вампирът и сложи ръка на рамото ми. — Иди си почини. Двамата с него ще се справим по-бързо. Когато сме готови, ще те повикам да погребеш приятеля си.

Предложението му беше разумно, затова кимнах, изпълзах встрани и легнах край бързо оформящия се гроб. След малко се дръпнах още малко и зачаках в сенките на старата гара. Насаме с мислите си. И с алената кръв на Сам по устните и зъбите си.

ГЛАВА ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Погребахме Сам без много церемонии — не се сетих за подходящи думи — и засипахме гроба. Не заличихме следите, така че полицията скоро щеше да го намери и Сам щеше да получи истинско погребение. Искрах родителите му да го изпратят както подобава, но междуременно поне тялото щеше да се опази от дивите хищници (и Малките хора).

Потеглихме призори. Господин Дългнест обяви, че ни очаква дълъг път. Изчезването на Сам щеше да вдигне шум, така че трябваше бързо да напуснем мястото.

Чудех се какво ли беше станало с Ре Ве. Дали не беше умрял от загуба на кръв в гората? Или пък беше успял да намери лекар? Или пък все още тичаше и крещеше: „Ръцете ми! Ръцете ми!“.

Не ме интересуваше. Макар че помислите му бяха добри, всъщност за всичко беше виновен той. Ако не се беше опитал да свали синджирите от клетката на човека вълк, Сам щеше да е жив. Не че се надявах Ре Ве да е мъртъв, но и не се молах за него. Трябваше да посрещне това, което съдбата му беше отредила.

С Евра пътувахме в една каравана. Когато потеглихме, той понечи да каже нещо, но изведнъж замълча. После се прокашля и сложи раница в скута ми.

— Виж какво намерих — прошепна. — Реших, че може да я искаш.

Въпреки боцкането в очите прочетох името — „Сам Грест“ и отново избухнах в сълзи. Евра ме прегърна и заплака с мен.

— Господин Крепели ми разказа всичко — обясни той, щом се посъвзе и избърса лице. — Каза, че си изпил кръвта на Сам и така духът му ще остане да живее в теб.

— Поне така твърди той — отвърнах вяло, все още не вярвах напълно на думите на вампира.

— Виж — рече приятелят ми, — знам, че не искаше да пиеш човешка кръв, но си го направил заради Сам. Това е проява на добро,

не на зло. Не трябва да се чувстваш виновен, че си пил от кръвта му.

— Сигурно — измърморих, но като си спомних как сведох устни към шията на Сам, отново заплаках.

През целия ден не спряхме нито веднъж, изминахме голямо разстояние, но спомените за Сам неотлъчно ни следваха. Щом се спусна нощта, господин Длъгнест обяви кратка почивка. Евра реши да излезе да потърси храна.

— Да ти донеса ли нещо? — попита той.

— Не — отвърнах и притиснах лице към стъклото на прозореца.
— Не съм гладен.

Той пое към вратата.

— Почакай — спрях го изведнъж.

Усещах странен вкус в устата си. Кръвта на Сам все още пареше на устните ми, но не тя дразнеше вкусовите луковички на езика ми. Искаше ми се нещо, което никога преди не бях ял. През първите няколко секунди бях твърде объркан, за да се сетя какво е то. След това разпознах странния копнеж и успях да се усмихна. Отворих раницата на Сам, но бурканът явно беше изпаднал някъде.

Обърнах се към Евра, избърсах сълзите от очите си, облизах устни и с глас, който напомняше на гласа на онова любознателно отракано хлапе, попитах:

— Дали ще можеш да намериш малко мариновани лукчета?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.